

23/2012

ISSN 1802-4327

www.milujte.se

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

**Nečekej hned za vším problémem,
jsou to šance, ber je v dobrém!**

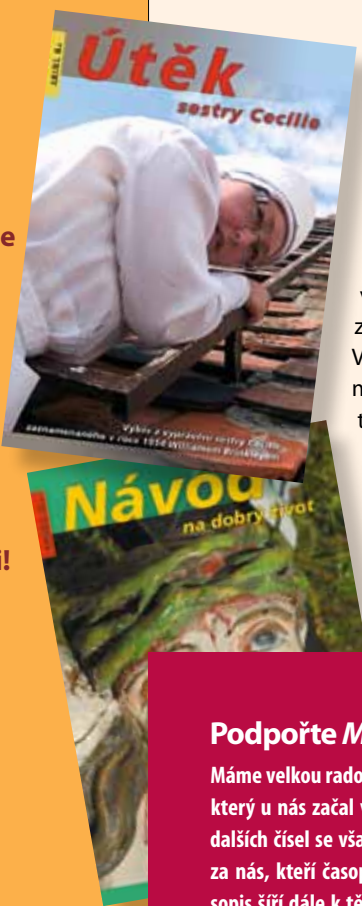
z „Hesel k zapamatování“ na www.fatym.com

Obsah:

Obsah: dvacáté třetí číslo

- 3 Přidaná hodnota času
- 4 Kde je střed světa
- 6 Muž, který miloval druhé jako sám sebe
- 14 Neviditelný klášter, pramen síly Církve i lidstva
- 18 Neviditelný klášter ve farnosti
- 20 Prospěšný, prospěšnější, nejprospěšnější...
- 21 Nemocný – skrytý poklad: Slunce / Vendulka
- 22 Při nové evangelizaci počítáme s vámi...
- 26 Nařež jim jako Ježíši!
- 28 Teologie těla pro začátečníky
- 32 Řekli o „chlebu silných“
- 33 Jeníkovská lednička
- 34 Exerciie na moři
- 36 „Farář“ Titanicu
- 38 Máš mě rád? / Nikdo to z nich nevymaže
- 39 Ztratila jsem hříchy
- 40 Příprava na dobrou svátost smíření
- 41 Nakonec jde o věrnost
- 44 Bůh v mém životě
- 47 Když Bůh volá, tak se stará
- 48 Chodit „značkově“ oblečen – obléknout Krista
- 50 Jak se stát misionářem už jako dítě?
- 53 Nebojte se investovat do budoucnosti!
- 55 Řekli o rodině
- 56 Sv. Gianna Beretta Molla
- 57 Sv. Kateri Tekakwitha
- 58 Když Bůh s námi, kdo proti nám?
- 59 Ty lidi mi do cesty poslal Bůh...
- 61 Společenství čistých srdcí
- 62 Vytiskněte nějaké navíc
- 63 Milujte se! již ve dvanácti jazycích

Milovaní čtenáři!

Dárek vyjadřuje přízeň, pozornost, zájem... A může přinést i užitek – dokonce duchovní užitek, pokud bude vhodně zvolený. Už vás napadlo evangelizovat dárkem?

Takovým dárkem může být i výtisk časopisu *Milujte se!*. Vždy však zdůrazňuji, že je dobré dávat časopis „otevřený“. To znamená, sám si ho nejdříve přečtete, a pak dát časopis nalisto- vaný na nějakém článku, o kterém si myslím, že vzbudí pozor- nost: „Tohle by tě mohlo zajímat, je to o ...“

Přinášíme několik inspirací na další podobné dárky. Jde především o dvě knihy z nové edice A.M.I.M.S. M., ve které budou vycházet knihy pro misijní použití. Obě jsou šířeny jen za příspěvek na jejich výrobu (mají 96 stran A5 a příspěvek je jen 20 Kč!), takže je možné se jimi „předzásobit“ a pak je při vhodné příležitosti darovat. *Návod na dobrý život* od svatého Alfonse M. Liguoriho je určen pro vás a vaše věřící přátele. *Útěk sestry Cecílie* zaujme každého, kdo má rád knihy – věřícího i nevěřícího. Jde o dobro- družné vyprávění řeholnice, která pomáhala v padesátých letech minulého století utíkat z Československa těm, po kterých šla StB. V knize je napětí i humor. A navíc – jakoby mimochodem – uvádí do reality života v klášte- ře i života s Bohem. K objednavce je možné použít kupon na str. 39 (nebo internet: www.amims.net – zde naleznete i kompletní texty těchto a dalších knih on-line). Doporu- čujeme! Začněme evangelizovat dárkem...

V Kristu P. Pavel Zahradníček OMI

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů, a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20 Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2400089111/2010, specifický symbol 7777, a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
23/2012, VI. ročník, vydáno 22. listopadu 2012

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P. Mgr. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček OMI, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis *Milujte se!*, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://res.claritatis.cz>,
číslo účtu pro zasílání darů: 2400089111/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis *Milujte se!* je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasílaným darům, neboť časopis nemá předplatně či státní a církevní dotace. Zaslání dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění texty krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na <http://creativecommons.org/licenses>.

Foto na titulní straně: Dana Tichá

Přidaná hodnota času

Jsou situace, kdy čekáme třeba ve frontě na poště nebo v bance a litujeme, že nám utíká čas, který se už nikdy nevrátí nebo který nám pak bude chybět v jiné situaci.

Jednou mě napadla bláznivá myšlenka: „Kdyby tak šlo ty minuty a čtvrt hodiny zavařit, jako se zavařuje ovoce, nebo uchovat v mrazáku!“ Ale ono to nejde!

Nemá-li takový čas být ztracený, je třeba ho využít, proměnit v něco věčného. A ta možnost existuje: **Každý okamžik našeho života se dá zachránit tím, že se naplní láskou.** Jsou to chvíle, kdy mohu za někoho poprosit v modlitbě, kdy mohu mít čas pro Boha, kdy mu mohu zcela zdarma, a dokonce bez mobilu poslat SMS s krátkým, ale upřímným „Díky!“ nebo „Prosím!“. A to právě ve chvíli, kdy čekám na televizní zprávy a ručička se blíží ke dvanáctce. Každému okamžiku našeho života můžeme takto připojit „přidanou hodnotu“, aby nezůstal odpadovým materiálem.

*Mons. Jiří Mikulášek
(„Ke tvé chvále zpívám.“ Brno; Biskupství
brněnské a Proglas, s. r. o., 2012.) ■*

*Každému okamžiku našeho života
můžeme takto připojit „přidanou
hodnotu“, aby nezůstal odpadovým
materiálem.*

Kde je střed světa

Foto: Flickr, by Catholic Church (England and Wales) (CC BY-NC-SA 2.0), M.Mazur/www.thepapalvisit.org.uk

Od roku 2000 byl papež Jan Pavel II. stále slabší. Měl velké problémy s chůzí. Když jsme společně s arcibiskupem Marinim připravovali Velké jubileum roku 2000, doufali jsme, že bude moci alespoň otevřít Svatou bránu. Bylo téměř nemožné myslet na budoucnost.

Dotkni se mne utrpením, a budu čistý

Spolu s arcibiskupem Marinim jsme pět dlouhých roků měli účast na papežově utrpení, na jeho heroickém boji sama se sebou, aby utrpení snesl. Na mysl mi přicházejí slova žalmu 51: „Pokrop mne yzopem, pak budu čistý,“ kterým se dá také rozumět takto: „Dotkni se mne utrpením, a budu čistý.“ Být s Janem Pavlem II. znamenalo žít v evangeliu, být uprostřed evangelia. V posledních letech mé služby po jeho boku mi bylo jasné, že krása je vždy spojena s utrpením. Nelze se dotýkat Ježíše, aniž bychom se dotýkali kříže: papež byl tak velice zkoušen utrpením. Lze říci, že byl mučen. A zároveň byl naplněn radostí. Co od Boha přijal, to mu obětoval a Bůh jej plnil radostí a tím mu vynahrazoval vše, co od něj přijal. Sva-

tost totiž – říkala Matka Tereza z Kalkaty – neznámá jen to, že Bohu vše obětujeme, ale také to, že Bůh nám odebere všechno, co nám dal. Sportovec, který chodil po horách a jezdil na lyžích, nyní přestal chodit; herec ztratil hlas. Kousek po kousku mu bylo odebráno vše.

Tajemství krásy

Před začátkem smutečního obřadu přikryli arcibiskup Dziwisz a arcibiskup Marini papežovu tvář hedvábným šátkem. Byl to symbol s hlubokým významem: jeho celý život byl přikryt a skryt v Bohu. Když vykonávali toto gesto, stál jsem vedle rakve a držel v rukou evangelia, další silné znamení. Jan Pavel II. se nestyděl za evangelium. Žil podle evangelia. Řešil všechny problémy světa a Církve podle evangelia. Ve shodě s evangeliem vystavěl celý svůj vnitřní a vnější život. Tajemství Jana Pavla II. a jeho krása je velice dobře vyjádřena v modlitbě papeže

**On odpověděl:
„Pro papeže je
nejdůležitější
modlitba!“**

Klementa XI., která se nachází ve starých breviářích: „Chci, cokoliv ty chceš, chci, protože ty chceš, chci to tak, jak ty chceš, chci to tak dlouho, jak ty chceš.“ Kdo tato slova říká od srdce, je jako Ježíš, který je pokorně skryt v Hostii a který se

Foto: Flickr, Madrid2011jmj (CC BY-NC-ND 2.0)

Jsem ve středu světa, když jdu v přítomnosti Boží, když „v něm žiji, pohybuji se v něm a jsem v něm“.

obětuje, aby byl pozřen. Kdo si tato slova přisvojuje, začíná žít v duchu uctívání Nejsvětější Svátosti.

To nejdůležitější

Když jsem papeže následoval na jeho apoštolských cestách, často jsem během dlouhých letů přemítal: „Kde je střed světa?“ Třináct dnů po svém zvolení se papež Jan Pavel II. vydal spolu s několika málo spolupracovníky do Mentorelly, kde se nedaleko od Říma nachází svatyně Matky milostí. Zeptal se jich tam: „Co je pro papeže nejdůležitější v životě, při jeho práci?“ Domnívali se: „Snad jednota křesťanů, mír na Blízkém východě, pád železné opony...?“ On odpověděl: „Pro papeže je nejdůležitější modlitba!“

Neskrýval Boha za sebe, ale naopak...

Čím více jsme Jana Pavla II. poznávali, tím více jsme byli přesvědčeni o jeho svatosti, viděli jsme ji v každém okamžiku jeho života. Nikdy nezastíňoval Boha. To je nejdůležitější pro kněžský život a pro každého z nás. Neskrývat Boha za sebe, ale naopak jej ukazovat a být viditelným znamením jeho přítomnosti. Nikdo Boha neviděl, ale Jan Pavel II. ho svým životem učinil viditelným. Byl skutečně transparentní...

Kde je tedy střed světa

Vracím se k otázce: „Kde leží střed světa?“ Pomalu jsem si uvědomoval, že střed světa byl vždy tam, kde jsem se s papežem zdržoval: ne proto, že jsem byl spolu s Janem Pavlem II., ale proto, že kamkoliv přišel, tam se modlil. Pochopil jsem, že střed světa je tam, kde se modlím, kde jsem spolu s Bohem v nejnějnější jednotě, která je možná: v modlitbě. Jsem ve středu světa, když jdu v přítomnosti Boží, když „v něm žiji, pohybuji se v něm a jsem v něm“. Když slavím Eucharistii nebo se jí účastním, jsem ve středu světa; když zpovídám a když se zpovídám, pak je střed světa ve zpovědnici; místo a čas mé mod-

Foto: Flickr, _rafaeltorales (CC BY-NC 2.0)

Foto: Flickr, Opus Dei (Opus Dei Information Office) (CC BY-NC-SA 2.0)

Střed světa je tam, kde se modlím.

litby tvoří střed světa, protože Bůh, když se modlím, ve mně dýchá. Papež dovolil, aby Bůh dýchal skrze něj: každý den strávil mnoho času před svatostánkem. Nejsvětější Svátost byla sluncem, které osvětlovalo jeho život. A on k onomu slunci krácel, aby se hřál ve světle Božím. Život Jana Pavla II. byl protkán modlitbou.

Modlím se stále...

Stále držel mezi prsty růženec, se kterým se obracel k Marii a potvrzoval jí své „Totus tuus – celý tvůj“. Po nehodě v roce 1991 přinesl jednou kardinál Deskur papeži svěcenou vodu z Lurd a řekl mu: „Svatosti, když si tím budete omývat bolestivou část těla, musíte se modlit Ave

Maria.“ Jan Pavel II. mu odpověděl: „Milý kardinále, já se modlím Ave Maria stále.“

Mons. Konrad Krajewski, ceremoniář papeže Jana Pavla II. (podle L'Osservatore Romano, 1. 5. 2011, str. 85–86) ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus? Jaké jsou podstatné způsoby křesťanské modlitby?

Jsou to velebení a klanění (adorace), prosebná a přímlovná modlitba, díkyvdání a chvála. Eucharistie obsahuje a vyjadřuje všechny způsoby modlitby.

Srov. Compendium Katechismu katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.

Foto: Flickr, Dominic's pics (CC BY 2.0)

Hned druhý den po hrozném zemětřesení a následné vlně tsunami, které řádily v Japonsku 11. března 2011, projevilo mnoho lidí hrdinskou snahu pomáhat obětem tragédie v okolí jaderné elektrárny Fukušima. Japonský kněz P. Yasutaka Muramatsu SDB (salesián) napsal: „Mladí lidé, křesťané, ale i nekřesťané se zmobilizovali. Byli okamžitě připraveni odejít do postižených oblastí pomáhat.“ Po pádu atomové bomby na japonské město Nagasaki v roce 1945 došlo k podobným projevům obdivuhodné, nesobecké lásky. Zvláště v ní, a to nejen tehdy, vynikl lékař – konvertita Takaši Nagai.

Muž, který miloval druhé jako sám sebe

Takaši Nagai se narodil do šintoistické rodiny v roce 1908 v Izumo blízko Hirošimy. V roce 1928 se nechal zapsat na fakultu medicíny v Nagasaki. Později o sobě napsal: „Od střední školy jsem se stal zajatcem materialismu. Brzy po vstupu na fakultu medicíny mě poslali pitvat mrtvolky. Všechno to budilo můj obdiv. Ale nebylo to pro mne nic než hmota. Duše? Fantastický vynález podvodníků za účelem matení prostých lidí.“

Poslední pohled matky

V roce 1930 přišel od otce telegram: „Přijed' domů!“ Odjel, jak nejrychleji mohl. Po příjezdu se zděšením zjistil, že jeho matka utrpěla mozkovou příhodu a už nemůže mluvit. Seděl vedle její postele a v jejích očích četl poslední sbohem. Tato zkušenost smrti změnila jeho život. „Svým posledním pronikavým pohledem rozbila má matka celý můj ideologický koncept. Tato žena, která mne přivedla

na svět a vychovala, žena, která si z lásky ke mně nedopřála ani chvíli odpočinku, promluvila ke mně velmi jasně v posledních okamžicích života. Její pohled mi řekl, že lidský duch žije po smrti dál. To vše jsem vnímal intuitivně a ta intuice měla chuť pravdy.“

Udělám test modlitby – jako v laboratoři...

Takaši pak začal číst Pascalovy Pensées (Myšlenky). Kniha v něm probouzela zvědavost: „Jaká musí ta katolická víra být, když ji velký francouzský vědec a filozof Pascal byl schopen přijmout, aniž by byla v rozporu s jeho vědomostmi?“

Pascal vysvětluje, že se s Bohem setkáme ve víře a v modlitbě. „Ani když ještě nedokážeš věřit,“ píše, „nezanedbávej modlitbu nebo přítomnost na mši.“

„Já jsem vždy ochoten provést zkoušku hypotézy v laboratoři,“ řekl si Nagai, „proč prakticky neotestovat modlitbu, kterou Pascal tak zdůrazňuje?“ Rozhodl se najít katolickou rodinu, která by mu v době studií poskytla podnájem. Snad mu pomůže poznat katolickou víru a křesťanskou modlitbu. Byl přijat do rodiny Moriyama. Pan Moriyama obchodoval s dobyt看em, pocházel z jedné ze starých katolických rodin, které si po dobu dvou a půl století pronásledování zachovaly víru, kterou do Japonska přinesl svatý František Xaverský. Čistota této křesťanské víry mladého Nagaie udivila. Skromní

„Poslali mě pitvat mrtvoly. Úžasná stavba celého těla... Duše? Vynález podvodníků...“

Foto: Flickr, Badly Drawn Dad (CC BY-NC-ND 2.0)

farmáři ho svým příkladem učili to, čemu věřil velký filozof a vědec Pascal!

Hluchota

V březnu 1932 Takaši po těžkém zánětu téměř ohluchl na pravé ucho a tím se jeho představy o budoucnosti rozpadly. Neschopen nadále použít stetoskop, musel se vzdát plánu na praxi všeobecné medicíny. Přesměroval tedy svá studia na radiologii, která byla v Japonsku právě zaváděna. Tento obor poskytoval lékařům ohromné možnosti rozpoznat nemoci.

Pastýři také nebyli křesťané...

Manželé Moriyamovi měli dceru Midori. Byla učitelkou. Všichni tři se modlili za Takašiho obrácení v přesvědčení, že ho

k nim snad Pán Bůh poslal právě z toho důvodu. O Vánocích 1932 byla Midori doma u rodičů. Pan Moriyama řekl Takašimu: „Pane doktore, nechtěl byste jít s námi na půlnoční mši?“ – „Ale já nejsem křesťan!“ – „To nevadí, pastýři a mudrci, kteří přišli do chléva, také nebyli křesťané. Ale když uviděli dítě, uvěřili. Nikdy nebudete schopni věřit, když se nepřijedete do kostela modlit.“

Po chvíli váhání Takaši Nagai překvapil sám sebe, když odpověděl: „Ano, rád s vámi dnes večer půjdu.“ Pět tisíc věřících zaplnilo katedrálu, všichni spolu vyznávali latinsky *Credo* – Věřím v Boha. To udělalo na Takašiho velký dojem a povzbudilo ho to k dalšímu přemýšlení o katolickém náboženství. ▶

Foto: Flickr, International Campaign to Abolish Nuclear Weapons (CC BY-NC 2.0)

„Vždy je dost světla pro ty, kdo chtějí vidět, a dost tmy pro ty, kdo nechtějí.“

*z Pascalových Pensées
(Myšlenek)*

Devátého srpna 1945, 11.02 hodin. Oslepující záblesk.

Foto: Wikimedia Commons, Aude (CC BY-SA 3.0)

Foto: Wikimedia Commons, UpstateNYer, National Archives image

Drama uprostřed noci

Jednou v noci probudil Takašiho pan Moriyama. Midori ležela na lůžku a svíjela se bolestí. Mladý lékař rychle diagnostikoval zánět slepého střeva. Slyšel, jak pan Moriyama tiše říká: „To je Boží vůle. Kdo ví, jaké z toho může vzejít dobro.“ Navzdory husté vánici vyběhl Takaši ven, aby ze sousední školy zatelefonoval do nemocnice. „Haló, tady Nagai. Kdo je dnes večer ve službě? Dobře. Můžu s ním mluvit?“ Ozval se kolega a Takaši ho požádal, jestli může okamžitě operovat slepé střevo. Po jeho souhlasné odpovědi se Takaši vrátil pro Midori. „Trvalo by příliš dlouho čekat v tom sněhu na taxi. Nemůžeme riskovat čekání!“ Pak se obrátil na pana Moryamu: „Když poneseš před námi lucernu, mohu snadno nést Midori.“ Po cestě Takaši cítil, jak Midori prudce tluče srdce a spaluje ji horečka. Byla v ohrožení života. Přidal do kroku. Konečně v nemocnici! Operační sál byl připraven. O sedm minut později bylo po všem. Midori byla zachráněna. S vděčností byla ochotná udělat vše, co by mohlo pomoci k obrácení jejího zachránce.

Midorin malý katechismus

Za rok nato byl Takaši povolán do japonské armády. Odejel bojovat do Mandžuska. V balíčku, který mu Midori poslala, našel malý katechismus, který se zájmem četl. Na konci roku se vrátil domů téměř zoufalý, protože si uvědomoval nepořádek ve svém životě. Hlavu měl plnou hrozných scén z války. Zašel do katedrály v Nagasaki, kde se setkal s japonským knězem, který mu dlouho naslouchal. Povzbuzen, vrátil se Takaši zpět ke své radiologii a začal studovat Bibli, liturgii a modlitby katolické církve. Morální požadavky evangelia však zůstaly překážkou na cestě k jeho obrácení.

Z Takašiho se stává Pavel

Jednou uprostřed pochybností vzal znovu do ruky Pascalovy *Pensées* a jeho zrak padl na větu „Vždy je dost světla pro ty, kdo chtějí vidět, a dost tmy pro ty, kdo nechtějí.“ Najednou mu bylo všechno jasné. Rozhodl se a požádal o křest. Byl pokřtěn v červnu 1934 a přijal křestní jméno Pavel po Pavlu Mikim, japonském mučedníkovi, který byl současně s dalšími dvaceti pěti

křesťany roku 1597 v Nagasaki ukřižován (viz rámeček na str. 12 a 13).

Manžel a apoštol milosrdenství

O dva měsíce později se oženil s Midori. Chtěl, aby si před svatbou byla vědoma značného rizika, kterému byl ve svém povolání vystaven; radiologové v té době neměli žádný způsob, jak by se sami chránili proti rentgenovému záření. Midori chápala vážnost ohrožení Takašiho života, ale sdílela jeho názory a jeho ideál být „pionýrem“ v záchraně lidských životů. Nagai nebyl jen lékařem – pro své bližní se stal apoštolem milosrdenství. Napsal: „Úkolem lékaře je trpět a radovat se s pacienty, snažit se snížit jejich utrpení, jako by bylo jeho vlastní. Musí mít soucit s jejich

„... jak bych se neměl snažit říci jim něco o naší katolické naději?“

bolestí. Nakonec to však není lékař, kdo pacienta uzdraví, ale Boží dobrá vůle. Jakmile je to správně pochopeno, je léčebná diagnóza výzvou k modlitbě.“

V červnu 1937 byl opět povolán k armádě a jako lékař se zúčastnil čínsko-japonské války. Jeho dobrotu vůči všem, ať šlo o japonské vojáky, nebo čínské ženy, děti a staré lidi, kteří byli bez milosti vtaženi do hrozných jatek, hrdinsky rostla.

„Spotřeboval“ své zdraví pro záchranu jiných...

Když se vrátil do Japonska, věnoval se opět radiologii – potřeba využití rentgenového záření v medicíně byla ještě naléhavější. Brzo si Takaši všiml zneklidňujících skvrn na svých rukou a často se cítil vyčerpaný. Někdy ve chvíli vyčerpání zavřel dveře své ordinace a usedl před sochou Panny Marie. Modlitba růžence mu postupně přinesla vnitřní pokoj.

Jeden z kolegů přesvědčil Takašiho, aby podstoupil vyšetření. Odhodlal se k tomu jednoho rána v červnu 1945. „Připravte přístroje,“ řekl svému asistentovi. – „Ale pane doktore, ještě tu není žádný pacient.“ – „Já jsem teď pacientem,“ odpověděl Nagai a ukázal na svou hrud. – „A lékař?“ – „Ten je tu také,“ ukázal na své oči. Jediný pohled na rentgenový snímek vzal Nagaiovi dech. Na levé straně byla velká černá skvrna – hypertrofie (zbyt-nění) sleziny. Diagnostikoval leukémii a tiše řekl: „Pane, nejsem nic než nehodný služebník. Ochraňuj Midori a naše dvě děti. Se mnou ať se stane podle Tvé vůle.“

Dr. Takaši Nagai

Foto: Nagasaki Atomic Bomb Museum

Foto: Wikimedia Commons, USAF

Typ atomové bomby „Fat Man“, který byl použit v Nagasaki, a letadlo, které bombu svrhlo.

Primář oddělení doktor Kageura potvrdil jeho diagnózu: chronická leukémie. Předpokládaná délka života: tři roky. Takaši Nagai „spotřeboval“ svůj vlastní život pro záchranu nesčetných pacientů, kteří byli odkázáni na jeho rentgenová vyšetření...

Opora v modlitbě – a v manželce

Takaši si dělal výčitky při myšlence, že se vždy vrhal po hlavě do práce a nemyslel dost na svou ženu... Když se vrátil domů, řekl všechno Midori. Ta poklekla před křížem, který její rodina chránila během dvou a půl století pronásledování, a dlouze se v slzách modlila – až se jí do duše vrátil pokoj. Midori se ukázala schopná čelit situaci. Druhý den odešel Takaši do práce jako nový člověk – schopnost Midori plně přijmout tragédii a její odmítnutí jakékoli řeči o manželově vině nebo zanedbávání mu dodaly novou sílu.

Oslepující záblesk

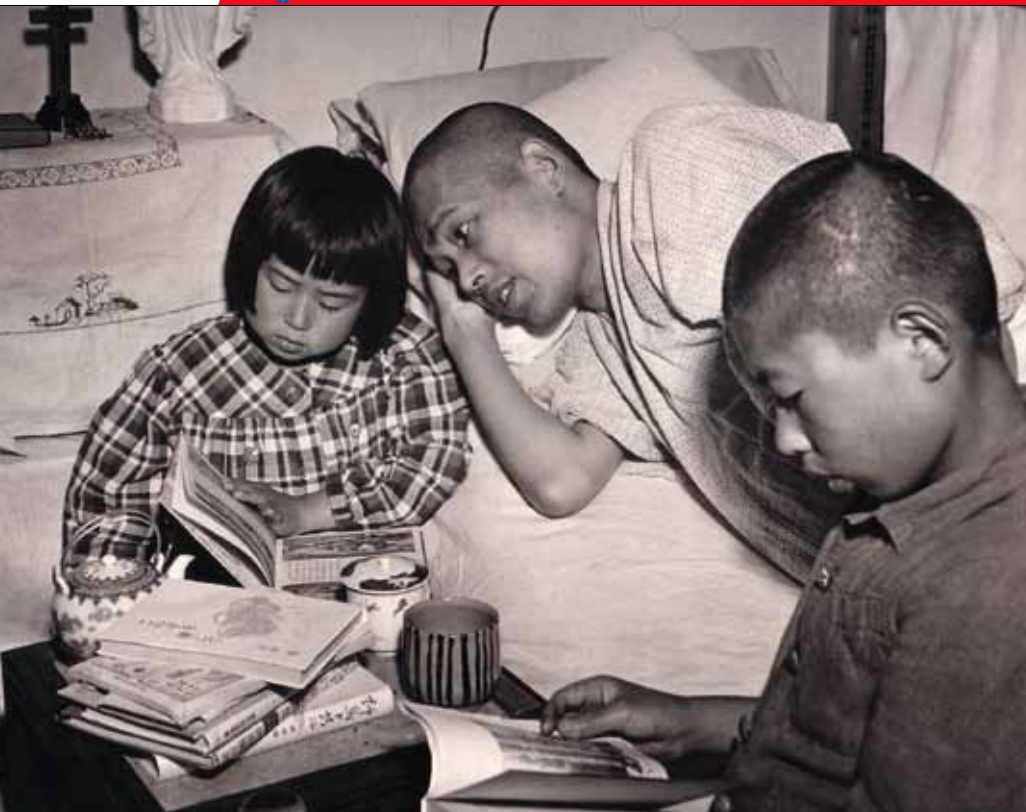
Devátého srpna 1945, 11.02 hodin. Oslepující záblesk. Atomová bomba právě explodovala v Urakami, severním okrsku Nagasaki. Ve válce proti Japonsku se Spojené státy rozhodly použít novou, děsivou zbraň – atomovou bombu. První bomba byla svržena na Hirošimu a druhá devastovala Nagasaki. Teplota 9000 °C, 72 000 mrtvých, 100 000 raněných. V budově lékařské fakulty, 700 metrů od centra exploze, doktor Takaši Nagai právě rovnal

rentgenové snímky. Byl sražen na podlahu a pobodán střepy skla. Jeho pravý spánek silně krvácel. Brzy začala nekonečná vlna raněných: zakrvácené siluety s otrhaným oblečením a spálenými vlasy se valily do dveří nemocnice – živý obraz pekla.

Její růženec!

K nemocnici se přiblížil požár. Pacienti byli evakuováni na vrchol nedalekého kopce. Nagai se vydával z posledních sil, aby jim posloužil. Ve 4 hodiny odpoledne oheň zachvátil oddělení radiologie. Třináct let výzkumu, vybavení, cenná dokumentace..., všechno zmizelo v oblaku dýmu. Druhý den strávil Nagai péčí o raněné. Teprve 11. srpna nápor pacientů trochu klesl a Takaši šel hledat Midori, která byla v době výbuchu doma, zatímco jejich děti byly s babičkou od 7. srpna na bezpečném místě v horách. Měl potíže identifikovat v hromadách sutí a popela svůj dům. Pak najednou narazil na zcela zuhelnatělé ostatky své ženy. Poklekl a v slzách se modlil, pak sebral kosti do nádoby. V prachu zuhelnatělé pravé ruky se cosi lesklo – její růženec!

Sklonil hlavu: „Můj Bože, děkuji Ti, žeš jí dal zemřít při modlitbě! Maria, Matko bolestná, děkuji Ti, žeš ji doprovázela v hodině smrti. Ježíši – ty jsi nesl těžký kříž na své Kalvárii. Teď osvěcuješ světlem pokoje tajemství utrpení a smrti Midori i moje... Podivný osud – byl jsem přesvědčen, že mě Midori doprovodí ▷

Takaši Nagai se svými dvěma dětmi

Foto: Nagasaki Atomic Bomb Museum

do hrobu a teď držím v rukou její ubohé ostatky...”

Říká: „Bylo to, jako bych slyšel její hlas šeptat: Odpusť, odpusť!“

Takašiho odpuštění bylo dokonalé. Odpustil těm, kteří to vše způsobili.

Ve čtvrti Urakami, nad kterou vybuchla atomová bomba, žilo velké množství křesťanů. Katolická katedrála stála téměř pod místem výbuchu. Takaši povzbuzoval křesťany, zoufalé nad ztrátou rodiny, aby se zcela odevzdali Boží prozřetelnosti, která vždy mění zlo v dobro.

Do tvých rukou Pane...

Patnáctého srpna 1945 rozhlas vysílal císařovo prohlášení o kapitulaci Japonska. Na začátku září Takaši Nagai umíral. Ozáření z bomby jeho nemoc zhoršilo. Obdržel svátosti a řekl: „Umírám šťastný.“ Pak upadl do částečného kómatu. Někdo mu donesl vodu z lurdské jeskyně, kterou nedaleko odtud vybuďoval P. Maximilian Kolbe (působil v Nagasaki v letech 1931 až 1936 a Takaši se s ním několikrát setkal). Později, když popisoval tyto okamžiky, kdy se zmítal na hranici mezi životem a smrtí, napsal: „Slyšel jsem hlas, který mne vyzýval, abych prosil P. Maximiliana Kolbeho o přímluvu. Tak jsem to udělal. Pak jsem oslovil Krista: Pane, svěřuji se do Tvých svatých rukou.“

Druhý den ráno byl Takaši mimo nebezpečí a šest let úlevy od své nemoci přičítal otci Kolbemu, který byl později svatořečen.

„Moje hlava je ještě funkční,“ řekl si. A začal psát.

Zpět v Urakami

Postavil si přístřešek blízko svého někdejšího domu – kus plechu opřený o zbytek zdi. Dva kusy kamene vepředu tvořily ohniště, nad kterým visel kotlík. Na boku chytal vodu do staré láhve s uraženým hrdlem. Na sobě nosil námořnic-

kou uniformu, které armáda přidělovala obětem neštěstí. Začal odklízet trosky svého domu, kde našel krucifix z rodinného oltáře. Řekl: „Všechno mi bylo odňato kromě tohoto kříže, který jsem teď našel.“

Řeč při zádušní mši

Doktor Takaši Nagai byl pozván, aby 23. listopadu 1945 promluvil během zádušní mše svaté, slavené vedle zřícenin urakamské katedrály. Svatý Pavel kdysi napsal: „Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho tělo, to je Církev.“ (Kol 1,24) Spoluúčast na Kristově oběti na Kalvárii vrhla světlo a dala smysl i oběti Nagasaki.

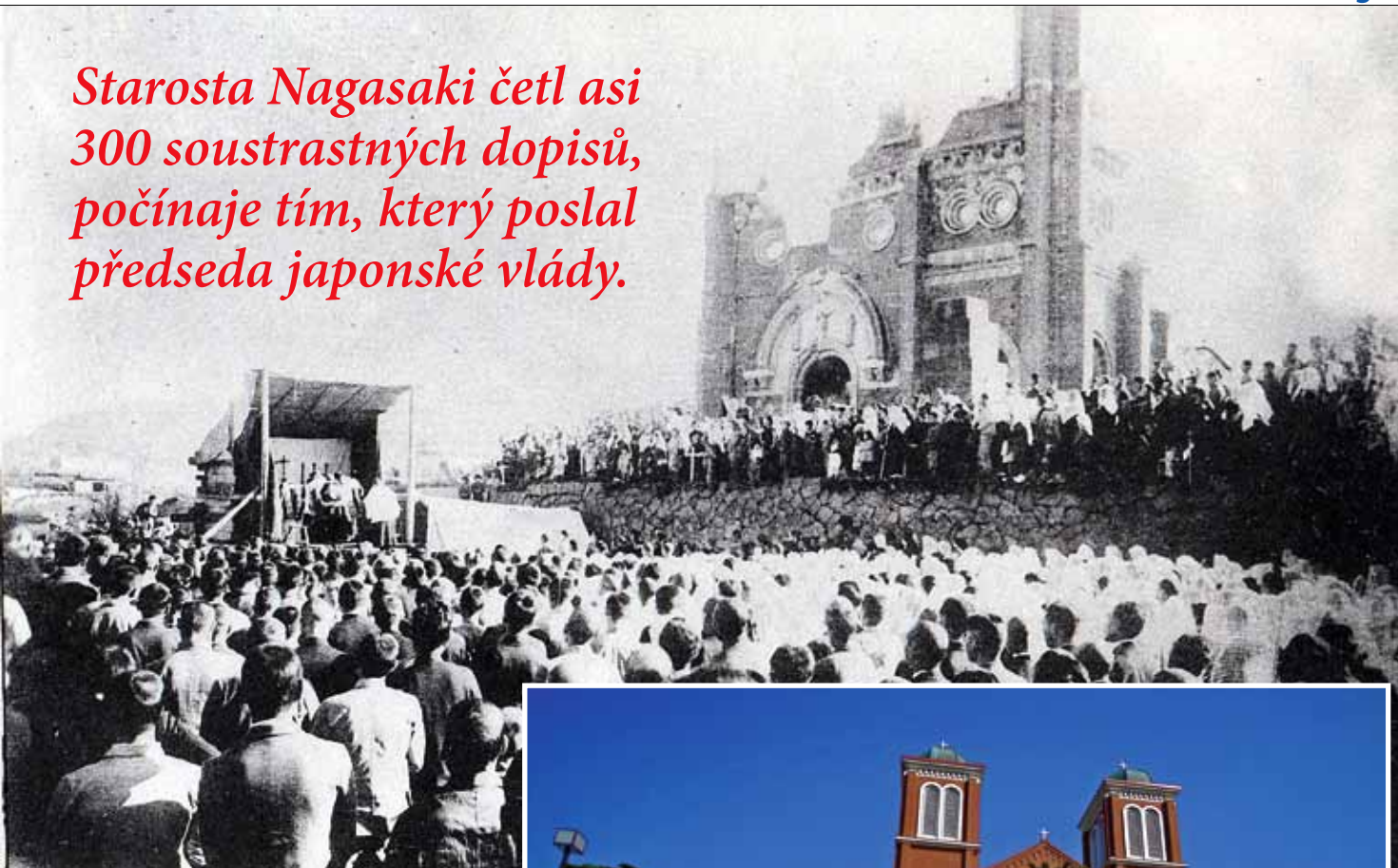
„Ráno 9. srpna,“ řekl Takaši, „vybuchla nad naší čtvrtí Urakami v Nagasaki atomová bomba. V jediném okamžiku povolal Bůh k sobě 8000 křesťanů a během několika hodin bylo toto posvátné místo východu proměněno v popel. (Nagasaki bylo již od 15. století – doby misie svatého Františka Xaverského, apoštola Japonska – centrem křesťanství; katolická katedrála byla vzdálena asi jen půl kilometru od místa, nad kterým došlo k výbuchu, a čtvrt Urakami obývalo velké množství katolíků. – pozn. redakce) O půlnoci téhož dne náhle vzplanula naše katedrála a byla zničena. Stalo se to právě ve chvíli, kdy v císařském paláci oznámilo jeho veličenstvo císař své posvátné rozhodnutí ukončit válku. A 15. srpna vydal císař edikt, který oficiálně ukončil válku a celý svět spatřil světlo míru. Patnáctý srpen je také

Nyoko-do, poustevna Takašiho Nagaie

Foto: Nagasaki Atomic Bomb Museum

Starosta Nagasaki četl asi 300 soustrastných dopisů, počínaje tím, který poslal předseda japonské vlády.

Smuteční obřad za oběti války u troskek katedrály v Nagasaki 23. listopadu 1945

velký svátek Nanebevzetí Panny Marie. Není bez významu, že jí byla zasvěcena urakamská katedrála. Není snad hluboká souvislost mezi zničením tohoto křesťanského města a koncem války? Nebylo Nagasaki zvoleno jako oběť, beránek bez vady, pro zápalnou oběť (holocaust), položenou na obětní oltář a obětovanou za hříchy všech národů v době druhé světové války? Buďme vděční, že bylo pro tento holocaust vybráno Nagasaki. Buďme vděční, protože skrze tuto oběť byl světu dán mír a Japonsku náboženská svoboda.“ (zkráceno – viz Takaši Nagai: *The Bells of Nagasaki*)

„Nebyli jsme hodni být obětováni.“

Ve své řeči vedle zničené katedrály položil Takaši i otázku: „Osm tisíc lidí se svými kněžími vešlo do věčného života. Bez výjimky to byli dobří lidé, po kterých se nám stýská... Proč jsme také my toho dne nezemřeli...? Proč musíme snášet tuto bídnou existenci?“ Sám na ni odpověděl: „Protože jsme hříšníci. Protože jsem ještě nedal zadostiučinění za své hříchy – proto jsem zde byl ponechán. Zůstali ti, kteří byli tak hluboce zakořeněni v hříchu, že nebyli hodni být obětováni Bohu.“ (viz tamtéž) Někdo by mohl tato slova označit za nejhlubší cynismus – kdyby nezazněla

Trosky katedrály v Nagasaki a její současná podoba

Foto: Flickr, totoron_ (CC BY-NC-ND 2.0)

z úst toho, jehož manželka byla obětí a který sám přežil jen několik let...

Když se člověk naučí vidět Božíma očima, s úžasem poznává, že věci nejsou takové, jak se na první pohled zdají. Svatý Pavel to kdysi vyjádřil slovy: „Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne ziskem.“ (Flp 1,21) A pak dodal: „... cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu.“ (Flp 3,7) Takaši učil nejen svým slovem – ale i příkladem. Učil ty, kteří přežili, vidět minulost, současnost i budoucnost – celý svůj život i život svých blízkých – v Božím světě.

Milujte své bližní jako sami sebe!

Na jaře 1947 přinutila nemoc Takašiho, aby uleh ve svém provizorním přístřešku a vzdal se profesury – tím zůstal bez pro-

středků. „Moje hlava je ještě funkční,“ řekl si, „moje oči, uši, ruce a prsty jsou stále ještě v pořádku.“ A tak začal psát. Pro své stále ještě nedospělé děti sepsal sbírku rad. „Moje drahé děti, milujte své bližní jako sami sebe. To je můj odkaz pro vás. Těmito slovy začínám své psaní a možná jimi skončím a také jimi shrnu jeho celý obsah.“ Tento vzkaz doprovázel příklad celého jeho života. Vtiskl se hluboko do srdce nejen jeho dětí, ale mnoha dalších Japonců – křesťanů i nekřesťanů. Jeho knihy byly přeloženy do řady dalších jazyků.

V beznaději rozdává „katolickou naději“

Vleže na zádech psal na malou tabulku, jaké používaly děti ve škole. Poznamenává: „Když jsem se dnes ráno v jednu ▶

Z dějin křesťanství v Japonsku

Do Japonska přinesl křesťanství 15. srpna 1549 jezuita svatý František Xaverský. Téměř padesát let se mohlo křesťanství svobodně šířit. Počet křesťanů přesáhl 300 tisíc. Pak přišla tři století pronásledování a do roku 1871 byli křesťané postaveni mimo zákon. K vyhledávání křesťanů sloužily vládě často tzv. *Fumie* – obrazy Panny Marie a Pána Ježíše. Vládní úředníci nutili všechny obyvatele, aby po nich šlapali. Kdo odmítl, byl identifikován jako křesťan nebo sympatizant s křesťanstvím. Byl poslán do Nagasaki, nucen k odpadu, mučen. Je známo asi tisíc případů mučednictví. Ale není možno ani přibližně spočítat ty, kteří byli vystěhováni ze svých polí, zbaveni veškerého majetku a nakonec kvůli tomu zemřeli v naprosté chudobě... Přesto někteří křesťané přežili několik století bez kněží a bez jakéhokoliv kontaktu se zbytkem Církve až do doby, kdy v druhé polovině 19. století mohli do země opět vstoupit zahraniční misionáři.

Prvních 26 křesťanských mučedníků bylo ukřižováno v Nagasaki 5. února 1579 (6 španělských misionářů, 2 japonští jezuité a 17 japonských laiků – tři z nich byli chlápci ve věku 12, 13 a 14 let). Jedním z nich byl i japonský jezuita Pavel Miki. Bylo mu něco málo přes třicet let. Vyhlášení za svaté byli v roce 1862. Dalších 205 japonských mučedníků z let 1597–1637 bylo prohlášeno za blahoslavené v roce 1867. Šestnáct mučedníků bylo vyhlášeno za blahoslavené v roce 1981 a za svaté 1987, dva byli blahorečeni 1989, 187 jich bylo blahorečeno v roce 2008.

podle en.wikipedia.org ■

Památník 26 mučedníků v Nagasaki

Postava sv. Františka Xaverského na slavnosti v Jamaguči

Foto: Flickr, sean in japan (CC BY-SA 2.0)

hodinu probudil, moje teplota klesla. Potom, co jsem vypil něco kávy z termosky, mohl jsem psát až do 7 hodin ráno – práce postupovala dobře.“ Brzy mohl psát jen v noci, protože od rána přicházely návštěvy, ale nikdy vůči nim neprojevil netrpělivost. „Je to úmorné,“ psal, „ale jelikož jsou tak laskaví a přijdou, jak bych se neměl snažit vložit do jejich srdcí trochu radosti a říci jim něco o naší katolické naději? Nemůžu je odmítnout.“ Do jeho velmi skromného příbytku, ve kterém bydlel se svými dětmi a několika dalšími příbuznými a který nazval Nyoko-do (v překladu „Poustečna Jako sám sebe“ podle slov Pána Ježíše „miluj bližního jako sám sebe“), přicházelo stále větší množství lidí. Každý byl vítán. Dnes tu stojí muzeum – i to nese název Nyoko-do.

Pouze jeden pevný základ

V těchto těžkých podmínkách Takaši Nagai během čtyř let napsal a publikoval 15 svazků. Co bylo cílem jeho psaní? Nejprve chtěl poskytnout věrný popis atomové exploze podle svých vlastních zkušeností a schopností. Za druhé chtěl pracovat pro upevnění míru. A protože byl přesvědčen, že trvalý mír může být postaven pouze na základě ducha lásky, která září z učení katolické církve, považoval za své poslání šířit křesťanskou zvěst. Na konci své světoznámé knihy *Zvony Nagasaki* píše: „Bude lidstvo v atomové době šťastné nebo nešťastné? Jak naložíme s touto dvousečnou zbraní, kterou Bůh ukryl ve vesmíru a člověk ji teď objevil? Její správné využití by posunulo civilizaci vpřed; její zneužití by svět zničilo. Rozhodnutí je na svobodné vůli člověka. Drží svůj osud ve vlastních rukou. Když na to člověk myslí, jímá ho hrůza. Za sebe jsem přesvědčen, že jediným garantem v této oblasti je pravý náboženský duch. Na kolenou v popeli atomové spouště se modleme, aby bylo Urakami poslední obětí této bomby. Zvon zní... Maria, počatá bez poskvrny hříchu, pros za nás, kteří se k Tobě obracíme o pomoc.“

Poslední kniha, poslední dny...

V březnu 1951 se jeho zdravotní stav výrazně zhoršil, ale jeho obvyklý humor to neovlivnilo. V dubnu dopsal svou poslední knihu. Sotva ji dokončil, utrpěl mozkovou příhodu. Byl převezen do nemocnice, kde ztratil vědomí. Když přišel k sobě, řekl hlasitě: „Ježíši, Maria, Josefe!“ A pak slabším hlasem: „Do tvých rukou poroučím

Vliv křesťanů je v Japonsku výrazně větší, než by odpovídalo jejich počtu.

svého ducha.“ S hlubokým dojetím vzal do ruky rodinný krucifix, který mu donesl jeho syn Makoto. Překvapivě pevným hlasem řekl: „Modlete se, modlete se, modlete se...“ Po tomto zvolání zemřel. Bylo 1. května – začátek mariánského měsíce.

Při pohřbu v urakamské katedrále četl starosta Nagasaki slavnostně asi 300 soustrastných dopisů, počínaje tím, který poslal předseda japonské vlády. Takaši Nagai byl pochován vedle své ženy Midori. Pro její náhrobek zvolil nápis: Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova. (Lk 1,38) Pro svůj vlastní: Jsme jenom služebníci, učinili jsme to, co jsme byli povinni učinit. (Lk 17,10)

Evangelizace a preevangelizace Japonska

Jeho vliv se šířil díky jeho knihám po celém Japonsku – což významně přispělo k sociálnímu vzdělání jeho spoluobčanů a k evangelizaci země. Dnes je v Japonsku přibližně jeden milion křesťanů – polovina z nich jsou katolíci. Vliv křesťanů je přitom v Japonsku výrazně větší, než by odpovídalo jejich počtu. Svědčí o tom i skutečnost, že celkem sedm japonských ministerských předsedů byli křesťané. To je v zemi, kde křesťané tvoří

Mučedníci z Nagasaki

Foto: Flickr, jimcintosh (CC BY 2.0)

přibližně jen jedno procento obyvatelstva, velmi překvapivé...

Podle Dom Antoine Marie, OSB (upraveno s použitím dalších pramenů – překlad Michaela Prentisová) ■

Literatura:

Nagai, Takaši. *Zvony Nagasaki*. Praha; Lidová demokracie, 1957.

Letter of Saint-Joseph de Clairval Abbey, 28. 10. 2011.

http://en.wikipedia.org/wiki/Takashi_Nagai

<http://www1.city.nagasaki.nagasaki.jp/peace/>

Zpráva o mučednictví svatého Pavla Mikiho a jeho druhů

(zapsaná jejich současníkem)

Když byly kříže zasazeny do země, bylo podivuhodné sledovat neohroženost všech. (...) Bratr Martin zpíval na znamení díky za Boží dobrotu některé žalmy, k nimž připojil verš: Do tvých rukou, Pane, svěřuji svého ducha. Bratr František rovněž hlasitě děkoval Bohu. Bratr Gunsalvus se modlil velmi silným hlasem Modlitbu Páně a Pozdravení andělské.

Náš bratr Pavel Miki, který věděl, že u všech, s nimiž kdy přišel do styku, je ve veliké vážnosti, prohlásil nejprve všem přítomným, že je Japonec a člen Tovaryšstva Ježíšova (byl jedním ze dvou japonských jezuitů, kteří byli 5. února 1597 spolu s dalšími v Nagasaki ukřižováni – viz text na str. 12) a že umírá proto, že hlásal evangelium, a že děkuje Bohu za tak mimořádné dobrodiní. Pak připojil následující slova: „Když jsem teď dospěl až sem, předpokládám, že nikdo z vás si nemyslí, že bych teď nechtěl mluvit pravdu. A proto vám prohlašuji, že není jiné cesty ke spáse než ta, kterou jdou křesťané. Tato cesta mě učí, abych odpustil nepřátelům a všem, kteří mi ublížili. Proto rád odpouštím králi a všem, kteří mě přivedli na smrt, a prosím je, aby ochotně přijali křesťanský křest.“

Zkráceno podle *Acta Sanctorum a Denní modlitba církve III*, Praha, 1987 ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve¹⁾

Bůh je pánem nebe i země. [De fide]

Bůh je nekonečně spravedlivý. [De fide]

Bůh je nekonečně milosrdný. [De fide]

Smrtí přestává možnost zásluh a obrácení. [Sent. Cert.]

Duše spravedlivých, které jsou v okamžiku

smrti prosty všech hříchů a trestů za hříchy, vcházejí do nebe. [De fide]

Duše těch, kdo umírají ve stavu těžkého osobního hříchu, přicházejí do pekla. [De fide]

Duše spravedlivých, které v okamžiku smrti jsou zatíženy lehkými hříchy nebo časnými tresty za hříchy, jdou do očistce. [De fide]

Srov. *Dogmatika*. Olomouc; Maticе cyrilometodějská, 1994.

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učením Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry.

Neviditelný klášter

Může mít nějakou hodnotu utrpení člověka, dlouhodobě upoutaného na lůžko v jeho „poustevně“ mezi čtyřmi stěnami nemocničního pokoje nebo uzavřeného v „klauzuře“ jeho domova? Nebo psychicky nemocného na uzavřeném oddělení? Nebo vězně...? A co utrpení toho, kdo se sice může volně pohybovat, ale ať jde kamkoliv, je pevně „uzavřen“ ve svém utrpení?

V listě svatého apoštola Pavla Kolosanům čteme slova, která naznačují odpověď: „Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho tělo, to je Církev.“ (Kol 1,24) Papež Jan Pavel II. k tomu ve svém listě o křesťanském smyslu lidského utrpení dodává: „Kristus dokonal vykoupění plně až do konce, ale zároveň je neuzavřel. (...)

Ano, zdá se, že k podstatě vykupujícího Kristova utrpení patří i to, že chce být neustále doplňováno.“

(*Salvifici doloris* – SD 24)

pramen síly Církve i lidstva

Foto: Flickr, erikl (CC BY 2.0)

Vize

Francie, páteční večer 8. dubna 2005, den pohřbu Jana Pavla II. Malá místnost přestavěná na kapličku. Martial Codou, jáhen, který slouží nemocným, dostane při adoraci Nejsvětější Svátosti vnuknutí, které se mu vynořuje v mysli v podobě obrazu, jehož hluboký význam poznává později v modlitbě.

Vidí kříž, jehož příčné břevno symbolizuje časný život a svislá část cestu do nebe, jak ji předkládá Církev. Na příčném břevnu je obrovský dav lidí, kteří se kloní k dobru i zlu. Nebyli by schopni

udržet duchovní rovnováhu a spadli by do propasti, kdyby příčné horizontální břevno, na kterém balancují, nebylo podpíráno dvěma pilíři a kopulí baziliky svatého Petra. Ta v této vizi symbolizuje Církev, Kristovu snoubenku a rozdatelku jeho milostí. Levý pilíř, který podpírá břevno pozemského života, jsou dnešní mučedníci – včetně malých dětí zabitých při umělých potratech. Pravý pilíř tvoří nemocní, postižení a vězni – trpící. Oba pilíře jsou v rukou Marie, královny vesmíru, pomocnice nejslabších a odmítnutých, která všem vyprošuje spásu.

Tato vnitřní vize Martiala Codou, tento obraz, se stal základem „Neviditelného kláštera Jana Pavla II.“

Nese jméno toho, který o utrpení nejen psal a meditoval...

Dnešní svět se utrpení velmi bojí. Možná i ty se ho bojíš. Dílo Neviditelný klášter Jana Pavla II. znovu před očima dnešního světa objevuje hluboký a pozitivní smysl utrpení pro člověka i společnost.

To, že dílo nese jméno Jana Pavla II., není náhoda. Blahoslavený Jan Pavel II., pa-

Členy „neviditelného kláštera“ jsou lidé tělesně nebo morálně trpící, nemocní, izolovaní...

Foto: Flickr, lyzadanger (CC BY-NC-SA 2.0)

Foto: archiv MŠF

Otec Jakob Freville a jáhen Martial Codou (vlevo)

Také ty z nich můžeš vyjít, abys – možná již nyní, možná někdy v budoucnu, až to bude potřebné – rozeznal, jakou hodnotu může mít i tvé utrpení...

Živé hostie

Členy „neviditelného kláštera“ jsou lidé tělesně nebo morálně trpící, nemocní, izolovaní a světem odmítnutí. Všichni přijímají Kristovo pozvání, on ve svém velikém milosrdenství zatoužil, aby spolupracovali spolu s ním na spáse světa. Jsou uzavřeni v klauzūře svých čtyř stěn, nemocnic, pečovatelských domů a vězeňských cel – či jen ve svém utrpení... Svým zasvěcením jsou spojeni se všemi lidmi, kteří vedou mnišský život v mnoha rádech na celém světě, ale především žijí ve společenství s Kristem-Obětí a ve společenství s Pannou Marií. Když se zcela odevzdávají Pánu Ježíši a přijímají a obětují mu své modlitby i utrpení, stávají se „živými hostiemi“. „Slouží ve svých čtyřech stěnách jakoby neustávající mši svatou. Místo, kde žijí, jejich pokoj, se tak stává Golgotou, kde Kristus obnovuje svou oběť skrze jejich utrpení.“ (Martial Codou)

Pravda ve světě polopravd

Dnešní svět si velmi potřebuje připomenout tuto pravdu: Ti, kteří se světu zdají být neproduktivní a bezcenní, pod- ▷

Foto: lenonasterenvisibile.com, s láskavým svolením Martiala Codou

Znázornění vize jáhna Martiala Codou

pež, který o utrpení nejen rozjímal, ale měl s ním sám – především v závěru svého svého pozemského života – velmi intenzivní zkušenost, říká: „Vykupitel trpěl místo člověka a pro člověka. A každý člověk má svým způsobem účast na vykoupení. Každý je také povolán k účasti na utrpení, jímž jsou vykoupěny všechny lidské strasti.“ (Jan Pavel II., *Salvifici doloris* – SD 19).

Obrovskou hodnotu však nemá utrpení samo o sobě. Jeho hodnota plyne z radostné zvěsti – evangelia: „Kristus uskutečnil vykoupění svým utrpením, a tím zároveň pozvedl i lidskou bolest do roviny vykoupění. Proto každý člověk může svým utrpením mít účast na Kristově výkupném utrpení.“ (SD 19) Je to možné, protože „**Kristus dokonal vykoupění plně až do konce, ale zároveň je uzavřel.** Ve vykupitelském utrpení, jímž byl svět vykoupěn, se Kristus od začátku otevřel a stále otevírá každému lidskému utrpení. Ano, zdá se, že **k podstatě vykupujícího Kristova utrpení patří i to, že chce být neustále doplňováno.**“ (SD 24)

Je to možné? Ano, je!

Pořád se ptáš, jak je něco takového možné? Jak může být tvé utrpení spojeno s Kristovým? Pak i tebe se ptá svatý Pavel, jako se ptal křesťanů v Korintě: „Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými?“ (1 Kor 6,15)

Právě pro toto naše tajuplné (mystické) spojení s Kristem je možné to, co říká Jan Pavel II. a co by jinak mohlo znít zcela neuvěřitelně: „Pokud člověk – kdekoli na světě a v kterékoli dějinné době – má účast na Kristově utrpení, doplňuje svým způsobem ono utrpení, jímž Kristus dokonal vykoupění světa.“ (SD 24) Že nejde o nějakou nepodloženou hypotézu, svědčí i slova Písma svatého. Svatý Pavel

píše: „Teď sice pro vás trpím, ale raduji se (z toho), protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět (do plné míry) Kristových útrap; (má z toho prospěch) jeho tělo, to je Církev.“ (Kol 1,24) Právě z těchto slov Písma svatého Jan Pavel II. ve svém listě *Salvifici doloris*, pojednávajícím o křesťanském smyslu lidského utrpení, vychází.

Ti, kteří se světu zdají být neproduktivní a bezcenní, podírají jeho existenci!

pírají jeho existenci! Všichni nejslabší, postižení, trpící, v pokročilém věku, ale také vězni mají zvláštní důstojnost, neboť byli vyzváni, aby se spojili s Kristovým utrpením a aby přinesli dar svého života za druhé...

Tuto pravdu ustavičně ve svém učení hlásal a definitivně svědectvím svého života potvrdil Jan Pavel II.

Vyzval svět, že je nepřipustné, když odstrkává starší lidi na okraj, nebo je přímo odmítá. Připomínal hodnotu jejich přítomnosti... A také jejich nezastupitelnou roli v tom, že předávají mladším generacím naději a lásku (srov. *Evangelium vitae* 94).

Člověka na invalidním vozíku potřebuje lidstvo stejně jako inženýra, který staví mosty... Jan Pavel II. napsal: „Volání Pána se obrací ke všem a ke každému zvláště: **i nemocní jsou povoláni jako dělníci na jeho vinici**. Břemeno, které oslabuje tělo a bere vnitřní klid, jim nebrání pracovat na vinici. Naopak, je pro ně

Foto: Flickr, AMERICANVIRUS (CC BY-NC-SA 2.0)

výzvou, aby žili své lidské a křesťanské povolání a účastnili se novým, ještě cennějším způsobem na růstu království Božího.“ (*Christifideles laici* 53)

Právě k tomu chce dílo Neviditelný klášter Jana Pavla II. povzbudit.

Marcela a požeňnané utrpení

Neviditelný klášter pomáhá trpícím vidět, že doba, kterou prožívají, je dobou obrovské milosti a Božího požeňnaní díky tomu, že obětují své utrpení na konkrétní úmysl.

Mnozí z nich našli smysl i radost svého života. Tak tomu bylo v i případě osmdesátileté Marcely, která se jako první odevzdala Kristu v Neviditelném klášteře Jana Pavla II. Marcela prožívala hluboké zklamání. V mládí pracovala jako lékařka, žila intenzivním duchovním životem a starala se o staré lidi. Nyní se cítila naprosto neúčinná, sama a opuštěná. Modlila se jenom za to, aby rychle umřela.

Když ji navštívil jáhen Martial Codou, měla už svého života dost. Celou dobu návštěvy proplakala. Nevěděl, co jí má říct. Doporučil jí, aby spojovala své utrpení s Kristovým utrpením, aby byla „živou hostií“. Při následujícím setkání zářila radostí a řekla jáhnovi: „Konečně to chápu. Nebudu už plakat ani prosit Boha, aby mě vzal z tohoto světa. Jsem šťastná, že jsem zde a v takovém stavu. Jako lékařka jsem obětovala celý život, abych léčila těla nemocných lidí, ale dnes díky své slabosti se mohu stát lékařem lidských duší. Budu to dělat v jednotě s ukřižovaným Pánem zde, v tomto pokoji, kde zůstanu do konce života.“

Vězni

Pravý pilíř „neviditelného kláštera“ tvoří kromě trpících lidí, nemocných a postižených také vězni. Doba omezené svobody pro ně může být také dobou milosti, setkání s Kristem, s Bohem bohatým na milosrdenství, který na ně čeká jako Otec na marnotratného syna. Svatý otec Jan Pavel II. ve své promluvě k vězňům

Člověka na invalidním vozíku potřebuje lidstvo stejně jako inženýra, který staví mosty...

Foto: Flickr, United States Marine Corps Official Page (CC BY-NC 2.0)

... doba, kterou prožívají, je dobou obrovské milosti, když obětují své utrpení na konkrétní úmysl.

v Lyonu vyzýval všechny uvězněné, aby překročili stav beznaděje a obětovali svá trápení: „Hleďte na Ukřižovaného, jenž byl odsouzen pro naši spásu, přestože nespáchal žádné zlo. Dívejte se na jeho lásku a trpělivost, buďte plodní v plnosti jeho vzkříšení. **Předejte mu své zkušenosti, příliš těžké pro vás samotné. Oběťte je za své bližní.**“

Pán vězně obdařuje velkou důvěrou a dává jim příležitost, aby přijetím svého poslání mohli nahradit hříchy své i druhých lidí.

Oběť dětí

Druhý konec břevna pozemského života z Martialova vidění je podpírán levým pilířem „neviditelného kláštera“. Jsou jím i malí mučedníci, děti zemřelé v raném dětství: děti, které zemřely v mateřském lůně, a děti, které se staly obětmi potratů. Jsou to malí klíčníci, otevírající srdce svých rodičů Boží lásce. Nejednou vyprošují obrácení ostatním. Tak tomu bylo mimo jiné v případě jáhna Martiala, k jehož obrácení došlo nedlouho po velkém rodinném dramatu

„Kristus uskutečnil vykoupení svým utrpením, a tím zároveň pozvedl i lidskou bolest do roviny vykoupení. Proto každý člověk může svým utrpením mít účast na Kristově výkupném utrpení.“

(Jan Pavel II., SD 19)

Foto: Flickr, iwishmynamewasmarsha (CC BY-NC 2.0)

– po smrti jeho bratrance, který zemřel ihned po narození.

Své místo v díle „neviditelného kláštera“ mají i rodiče, kteří trpí ztrátou dítěte, a také lidé zranění špatným rozhodnutím naměřeným proti životu. I oni mohou

prostřednictvím přímlyvy Církve zapojit svou bolest do dynamiky spásy.

Připravila Malgorzata Radomska (podle knihy Martiala Codou „Neviditelný klášter Jana Pavla II.“) ■

Foto: archiv MSI

Neviditelný klášter

Foto: Flickr, Perfecto Insecto (CC BY 2.0)

„Neviditelný klášter“ (viz předcházející článek) není nějaká budova, ale přesto může ve farnosti dostat velmi hmatatelnou podobu. Je to pomyslný prostor, v němž se uskutečňuje vzájemná výměna lásky.

Pomocníci „neviditelného kláštera“

O „klauzurní členy“ (tedy ty, kteří „nemohou vycházet“, tj. o nemocné, kteří leží v nemocnicích, v domovech pro seniory, doma, o vězně...) se starají členové „pomocníci“, kteří je doprovázejí, žijí svátostným životem a jsou určeni k této funkci farářem, který chce, aby „neviditelný klášter“ existoval i na území jeho farnosti.

Tito lidé jsou k tomuto poslání formováni. Mají posilovat ducha oběti u nemocných a vězňů, povzbuzovat je, aby vytrvali; předávat jim úmysly, které farnost nebo celá diecéze určí, číst jim modlitbu obětování (pokud to nemohou dělat sami a tehdy, když se ocitnou v kómatu – viz

rámeček s Modlitbou obětování utrpení); ustavičně se za ně modlit a také, nemůželi to z nějakých důvodů dělat kněz, jim alespoň jednou týdně přinést svaté přijímání. Pomocní členové jsou misionáři nemocných. Jejich úkolem je rovněž objevovat na území dané farnosti všechny osamocené lidi, ty, kteří žijí v pečovatelských domech, nemocnicích a ve vězeních..., ale také v soukromých domech, a přicházet k nim s Ježíšovou výzvou, aby se zapojili do díla spásy světa obětováním svého utrpení. Postupně tedy připravují tyto lidi, aby se obětovali Ježíši v „neviditelném klášteře“.

ve farnosti

Farnost přijímá i dává...

Nejednou tento pomocník nemocným pomáhá ve chvílích přechodu k Pánu.

Připravuje je na dobrou smrt a s velkou empatií a taktem říká nemocným pravdu o jejich situaci a umožňuje jim, aby přijali svátosti, které velmi často umírajícím přinášejí pokoj srdce a sílu, aby se až do konce obětovali milosrdnému Otci. Je velmi důležité, aby „pomocník“ v těchto chvílích rozhodujících o věčném životě nesetrvával u nepravdivého řešení, jímž je udržování člověka v iluzi, odkládání možností zpovědi a svatého přijímání a svátosti pomazání nemocných.

V nejkрутějším zápase mezi dobrem a zlem, jehož je náš věk velkou arénou, necht' zvítězí vaše utrpení ve spojení s křížem Kristovým.

(Jan Pavel II., SD 34)

*Prosíme vás slabé,
abyste působili jako
zdroj síly pro Církev
a lidské pokolení.
(Jan Pavel II., SD 34)*

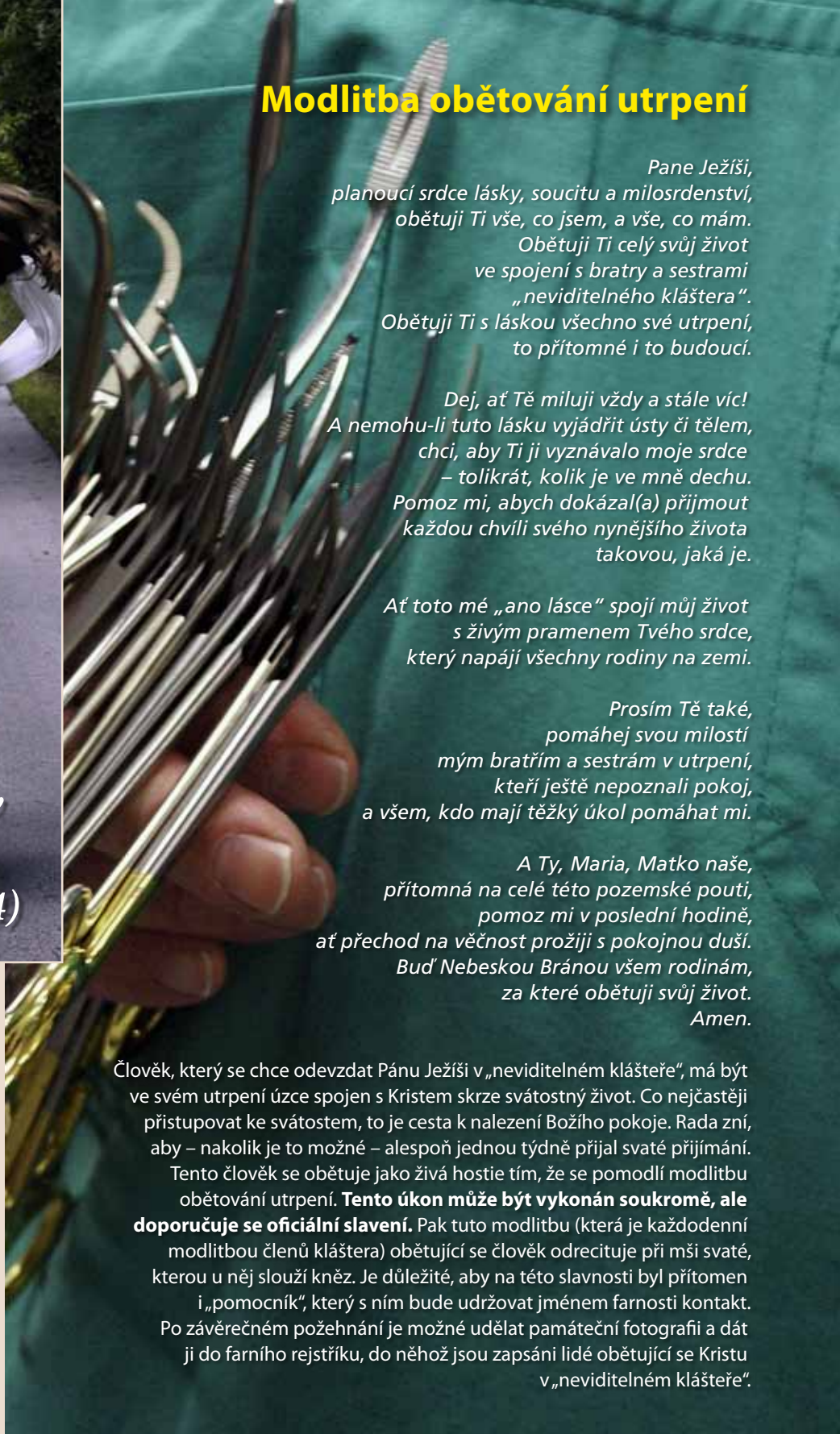
Foto: Flickr, billnwmsu (CC BY-NC-ND 2.0)

Bohatství farnosti

Každý jednotlivý člověk, který své utrpení spojuje s Kristovou obětí, je velkým bohatstvím. Existence celého „neviditelného kláštera“ na území farnosti je pak obrovským bohatstvím. Jeho členové mohou své modlitby a utrpení obětovat například za mládež ve farnosti, aby se otevírala Kristu, za ty, kteří se připravují ke svátostem, za evangelizační dílo, na kterém pracuje farnost, za kněze, kteří v ní slouží, za všechny zbloudilé, za rodiny prožívající krize... Jan Pavel II. napsal: „Utrpení proniknuté silou Kristovy oběti je nenahraditelným prostředníkem a pramenem dobra nevyhnutelným pro spásu světa. Více než cokoli jiného rozšiřuje cestu milosti, která proměňuje lidské duše.“ (SD 27)

Propojení

Jáhen Martial, původce myšlenky „neviditelného kláštera“ (více v předcházejícím článku), prosívá o přímluvu konkrétní členy kláštera, když připravuje mladé páry na manželství nebo rodiny na křest dítěte. Těm, kteří svátosti přijímají, na počátku obřadu připomíná, že v tuto chvíli se za ně

Modlitba obětování utrpení

*Pane Ježíši,
planoucí srdce lásky, soucitu a milosrdenství,
obětuji Ti vše, co jsem, a vše, co mám.
Obětuji Ti celý svůj život
ve spojení s bratry a sestrami
„neviditelného kláštera“.
Obětuji Ti s láskou všechno své utrpení,
to přítomné i to budoucí.*

*Dej, ať Tě miluji vždy a stále víc!
A nemohu-li tuto lásku vyjádřit ústy či tělem,
chci, aby Ti ji vyznávalo moje srdce
– tolikrát, kolik je ve mně dechu.
Pomoz mi, abych dokázal(a) přijmout
každou chvíli svého nynějšího života
takovou, jaká je.*

*Ať toto mé „ano lásce“ spojí můj život
s živým pramenem Tvého srdce,
který napájí všechny rodiny na zemi.*

*Prosím Tě také,
pomáhej svou milostí
mým bratřím a sestrám v utrpení,
kteří ještě nepoznali pokoj,
a všem, kdo mají těžký úkol pomáhat mi.*

*A Ty, Maria, Matko naše,
přítomná na celé této pozemské pouti,
pomoz mi v poslední hodině,
ať přechod na věčnost prožiji s pokojnou duší.
Buď Nebeskou Bránou všem rodinám,
za které obětují svůj život.
Amen.*

Člověk, který se chce odevzdat Pánu Ježíši v „neviditelném klášteře“, má být ve svém utrpení úzce spojen s Kristem skrze svátostný život. Co nejčastěji přistupovat ke svátostem, to je cesta k nalezení Božího pokoje. Rada zní, aby – nakolik je to možné – alespoň jednou týdně přijal svaté přijímání. Tento člověk se obětuje jako živá hostie tím, že se pomodlí modlitbu obětování utrpení. **Tento úkon může být vykonán soukromě, ale doporučuje se oficiální slavení.** Pak tuto modlitbu (která je každodenní modlitbou členů kláštera) obětující se člověk odrecituje při mši svaté, kterou u něj slouží kněz. Je důležité, aby na této slavnosti byl přítomen i „pomocník“, který s ním bude udržovat jménem farnosti kontakt. Po závěrečném požehnání je možné udělat památeční fotografii a dát ji do farního rejstříku, do něhož jsou zapsáni lidé obětující se Kristu v „neviditelném klášteře“.

Foto: sxchu, nwk

se vši láskou obětují jiní lidé, a doporučuje jim, aby je navštívili a vyjádřili jim vděčnost. Právě takto prostě se buduje společenství, civilizace lásky, k jehož vytváření jsme byli všichni povoláni.

*Připravila Malgorzata Radomska
(podle knihy Martiala Codou „Neviditelný
klášter Jana Pavla II.“) ■*

*Právě takto
prostě se buduje
společenství,
civilizace
lásky.*

Prospěšný, prospěšnější, nejprospěšnější...

Foto: archiv MSJ

Dokud byla zdravá, ráda se vším pomohla. Mnoho let se věnovala službě v jedné farnosti.

Pak dostala, myslím, mrtvičku, pak znovu... Zdánlivě už nic nemohla. Stárala se o ni pečovatelka, která za ní pravidelně docházela. Také já a další kněží naší farnosti jsme ji často navštěvovali. Nosili jsme jí svaté přijímání a časopisy na čtení – také *Milujte se!* Všiml jsem si, že časopisy půjčuje i slečně ošetřovatelce.

Občas jsem se při návštěvách potkával i s ošetřovatelkou. Když se schylovalo ke svatému přijímání, chtěla nás nechat v klidu o samotě. Dali jsme jí najevo, že může zůstat a připojit se alespoň v duchu k modlitbě. Pravidelně zůstávala...

Jednou jsem jí řekl: „Nemám vzít svaté přijímání i pro vás? Stačí krátká svatá zpověď... – vždyť to vše ještě určitě znáte z dětství...“

„To snad ani ne,“ odpověděla.

*Teprve z perspektivy věčnosti poznáme,
za co všechno vděčíme modlitbám
a obětem nemocných.*

Tím jsem skončil. Ale konec to naštěstí ještě nebyl. Slečny ošetřovatelky se s velkou citlivostí ujala ta nemocná, která už zdánlivě nic nemohla... Tak jako rodiče pomáhají svým dětem, aby se dobře připravily na svou první svatou zpověď, povzbudila svou ošetřovatelku, aby se dobře připravila na svou první svatou zpověď po letech. Jistě se za ni při tom také modlila a obětovala na tento úmysl i utrpení spojené se svou nemocí. Modlitba nemocných má velkou sílu, zvláště když ji podpoří svými oběťmi...

Když jsem přišel příště, byly připraveny přijmout svátosti obě dvě. Ošetřovatelka začala žít svůj život nově – s Církví.

Když člověk pro šíření Božího království pracuje, může být prospěšný. Když se za ně modlí, je ještě prospěšnější. Když vše podpoří svou obětí, pak je nejprospěšnější. Teprve z perspektivy věčnosti poznáme, za co všechno vděčíme modlitbám a obětem nemocných.

P. Marek Dunda ■

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Jaké jsou následky prvotního hříchu?

Následkem prvotního hříchu není lidská přirozenost úplně zkažená, ale je zraněná ve svých přirozených silách, podléhá nevědomosti, utrpení, vládě smrti a je nakloněna ke hříchu. Tento sklon se nazývá žádostivostí.

Co ukazuje Kristus soucit s nemocnými?

Kristův soucit s nemocnými a jeho četná uzdravení jsou jasným znamením, že s ním přišlo Boží království, a proto i vítězství nad hříchem, utrpením a smrtí.

Svým utrpením a smrtí dává Kristus utrpení nový smysl: ve spojení s Kristovým utrpením se může stát prostředkem očistění a spásy pro nás samé i pro druhé.

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve*. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.

Slunce

Jako mladý šestadvacetiletý kaplan jsem na svém prvním působišti dostal za úkol mimo jiné i návštěvy mnoha nemocných. Na pana faráři, který kvůli křečovým žilám už nemohl moc chodit, bylo vidět, že by to velmi rád dělal sám – a brzy jsem pochopil proč: Když navštívujete nemocné, máte ze začátku dojem, že děláte něco pro ně. Postupně ale zjistíte, že tím více obdarovaným jste vy.

Přišel jsem do malé chaloupky. Nízký trámový strop, úzké okénko se záclonou, v posteli devadesátiletá žena. Už léta nevstala z postele, starali se o ni hodní sousedé. Vypadala jako nejšťastnější člověk ve vsi – jen zářila: „To máme dnes nádherný den. Už od rána děkuji Pánu Bohu, jak dnes krásně svítí sluníčko.“

Prekvapeně jsem se zeptal: „Jak víte, že je venku krásně? Vždyť jste zády k oknu a nemůžete vstát...“

Odpověď mě překvapila: „Když svítí sluníčko, vidím ho zde na protější stěně. Nasvítí mi nejdříve obrázek Pána Ježíše a pak Pannu Marii – úplně září. A já se

Foto: Flickr, Lif... (CC BY-NC-ND 2.0)

*Budto krásně svítí sluníčko,
nebo krásně prší...*

na ně celý den dívám, modlím se a děkuji Pánu Bohu, jaký nám dal krásný den...“

Ten den jsem už potkal desítky lidí. Nikdo z nich si asi nevšiml, jaký nám dal Pán Bůh krásný den. Ani já jsem to do té

chvíle neviděl. Když jsem vycházel z chaloupky, už jsem to věděl.

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Vendulka

Foto: Flickr, backpackphotography (CC BY-ND 2.0)

V dětství měla asi obrnu – nikdy jsem se jí na to neptal. A nyní měla invalidní důchod. Chodila s velkými obtížemi, a přesto působila velmi čiperným dojmem. V nedalekém městě si vzala jako dobrovolná spolupracovnice Charity na starost státní domov důchodců. Pravidelně navštěvovala úplně všechny pokoje. I stařík, který jí dal napoprvé facku, se jí časem už nemohl ani dočkat. Pro všechny měla dobré slovo a čas – a nekonečnou trpělivost.

Postupně připravovala mnoho lidí k přijetí svátostí. Pak pozvala pana faráře. Jednou za čas pořádala v kulturní místnosti setkání s hostem. Pozvala i mě. Po besedě se zeptala: „Co vám mohu za to dát?“

Trochu mě zaskočila. Nečekal jsem, že by mi měla něco dávat. Ale pak mě napadlo: „Nemohla byste podobným způ-

sobem začít i v naší farnosti – v domě s pečovatelskou službou? Prošlápnout cestu a postupně to naučit někoho místního...?“

Vyhradila si na to čtvrtek jednou za čtrnáct dní. Pravidelně přijížděla na ranní čtvrtěční mši svatou a po ní se většinou nezdržela ani na čaj: „Musím vyrazit do služby, než se mi ti pohyblivější rozutečou po městě...“ Pauzu měla jen o prázdninách, když se na několik týdnů odjela léčit do lázní. Do kufru svého autíčka si dala balíky časopisu *Milujte se!* Možná ho ostatní pacienti ještě neznají... Vzala ho i do kostelů v okolí.

Díky Vendulce jsem si uvědomil: V životě je to jako ve sportu. Není tolik důležité, kolik šancí dostaneš. Výsledek hry určují ty proměněné.

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Foto: Vojtěch Podstavek

Při nové evangelizaci *počítáme s vámi...*

Pán Ježíš založil svou církev na apoštolech. Jejich nástupci jsou biskupové. Proto je od prvokřesťanských dob úloha biskupů v Církvi klíčová a každé poslání v Církvi je třeba uskutečňovat v jednotě s biskupem. O tom svědčí již svatý Ignác z Antiochie, který jako mučedník položil svůj život pro Krista v Římě v roce 107 – to je asi jedno desetiletí po smrti svatého Jana, posledního z apoštolů. Napsal zcela jasně: „Kdo něco dělá bez vědomí biskupa, ten slouží ďáblu.“

(List Smyrenským 9,1) Také nová evangelizace je dílo, které je třeba dělat na jedné straně s vlastní iniciativou a vynalézavostí, ale na druhé straně i „s biskupem“.

Naším otcům biskupům jsme proto položili dvě otázky:

- 1) Co myslíte, že by mohli, nebo dokonce měli mladí lidé přinést v oblasti nové evangelizace?
- 2) Máte nějaký velkolepý sen týkající se nové evangelizace, který by se mohl realizovat, pokud by se ho někdo mladý (jednotlivec či skupina) ujal?

Dominik kardinál Duka, arcibiskup pražský

1) Mladí mohou a mají přinést:

Pro toto nové dílo evangelizace potřebuje Církev elán mladých lidí a jejich vizi světa, která je současnější než nás starších. Důležité je také znát jejich chápání evangelia, jak ho prožívají v 21. století.

2) Sen:

Mám. Je to týden nové evangelizace v hlavním městě Praze v mezinárodním kontextu a v duchu ekumeny.

Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký

1) Mladí mohou a mají přinést:

Správná evangelizace začíná u sebe, když bereme evangelium vážně, když podle něho usměřňujeme své myšlení a jednání. Tehdy dokonce uděláme zkušenost,

Velkolepý sen? „Mám. Je to týden nové evangelizace v hlavním městě Praze...“

**Dominik
kardinál Duka**

Foto: P. Krzysztof Dedek

že Boží slovo je skutečně mocné, že nás osvobozuje a očisťuje, že z nás dělá svědky Božího působení, ba i Boží nástroje. Když v nás Bůh působí, zakoušíme jeho přítomnost. Ba i druzí ji vycítí. S těmi je pak dobře se dělit o svou zkušenost s Bohem, a pokud projeví zájem, ukázat jim cestu k prameni, z něhož čerpáme. Za nejlepší apoštoly mládeže považují mladé samotné. Mají k sobě přece nejbližší.

2) Sen:

Mám. Poznal jsem, jak mocně působí Ježíš uprostřed společenství. Zkusit to může každý. Řekni někomu blízkému, aspoň jednomu, ale může vás být víc, že chcete mít takový vzájemný vztah, aby Ježíš mohl být uprostřed vás. On přece slíbil, že kde jsou dva nebo tři shromážděni v jeho jménu, tam je on sám uprostřed nich. Být v jeho jménu znamená

Foto: P. Antonín Basler

„Řekni někomu blízkému, aspoň jednomu, ale může vás být víc, že chcete mít takový vzájemný vztah, aby Ježíš mohl být uprostřed vás.“

Mons. Jan Graubner

společně se snažit jednat a myslet podle něho, být v lásce Ducha Svatého. Nebojte se si to často říct a ujistit se, že pro toho druhého chcete ve všem stejné dobro jako pro sebe. Nebojte se spolu mluvit o zkušenostech duchovního života, třeba o působení Božího slova. Poznáte, jak je najednou Bůh přítomný v našem světě. Vůbec nevádí, že jsme slabí či nezkušení, protože jde o jednání Ježíšovo. Ten je dost mocný. Ba dokonce, čím jsme slabší, tím více vynikne Boží moc, jak říká svatý Pavel.

Mons. František Radkovský, biskup plzeňský

1) Mladí mohou a mají přinést:

Nová evangelizace je obrovský úkol, aktuální zvláště v naší zemi, kde roste citlivost na duchovní témata; ovšem lidé, a samozřejmě i mladí, berou všechno, co vypadá trochu „duchovně“. A dávají přednost tomu, co při pokud možno malé náročnosti přinese nějakou vnitřní útěchu a naději, třebaš i lichou. Křesťanská tradice v naší zemi s křesťanskou minu-

lostí byla přerušena a není snadné na ni v širokém měřítku navázat, tím spíš, že křesťanství zdaleka nespĺňuje požadavek malé náročnosti. Pokusit se o toto navázání, ovšem nikoliv návratem o desítky let zpět, ale způsobem, který osloví dnešního člověka, zvláště mladého, to je úkol pro novou evangelizaci a také pro mladé lidi, kteří se v ní chtějí angažovat. Co to vyžaduje? Žít křesťanství autenticky a přitažlivě. Obojí spolu souvisí. Autenticky znamená žít náročně podle evangelia, bez výmluv a vytáček. Takový život je ovšem zároveň přitažlivý pro ty, kteří jsou otevření a hledají. Je však třeba současně zapojit tvořivost a fantazii, abychom se k mladým přiblížili, oslovili je a nabídli naši cestu, náš styl života i těm, kteří zatím nehledají.

2) Sen:

Již od svých bohosloveckých let jsem formován Hnutím fokoláře a dobře znám, co toto hnutí dělá a je schopno dělat v oblasti nové evangelizace. (Například začátkem září se sešlo 12 tisíc mladých z tohoto ▶

„Nevěřím na velkolepé sny, ale spíš v reálné vize velkých věcí. Ty se rodí z věcí docela malých.“

Mons. Josef Hrdlička

Mons. Josef Hrdlička

Foto: archiv Arcibiskupství olomouckého

hnutí v Budapešti a vrátili se domů nadšení a povzbuzeni.) V rámci biskupské konference mám na starosti a rád podporuji všechna nová hnutí a církevní společenství, která jsou darem Ducha Svätého pro dnešní dobu. Duch Svätý vždycky dává každé době dary, které ta doba potřebuje; to lze vidět v celých církevních dějinách na nejrůznějších duchovních společenstvích, tak jak po staletí vznikala a působila. Dnešní hnutí a společenství jsou mnohá zaměřena právě na novou evangelizaci a mohou říci, že ji opravdu dělají dobře. Je třeba, aby jednotlivé die-

céze, farnosti i jednotliví věřící tato společenství přijali a podporovali, i když třeba sami mají trochu jiné zaměření. Aby byli velkorysí a věděli, že Duch Svätý pracuje i způsobem, který my nemusíme rovnou chápat, ale měli bychom ho podporovat. Když ne jinak, pak určitě svými modlitbami.

Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecký

1) Mladí mohou a mají přinést:

Mladí lidé mohou nás ostatní inspirovat v tom, s jakou naléhavostí hledají svou

životní cestu. S přibývajícím věkem člověk většinou zabředává do stereotypů, které si vytváří, a už není tak citlivý vůči novým podnětům v duchovním životě. Evangelizace – ať už jí říkáme nová, nebo „stará“ – má vést především k našemu obrácení. Mladí k tomu mají často větší odvahu a mohou ostatní upozorňovat na to, co je skutečně důležité.

2) Sen:

Domnívám se, že velkolepost se v případě evangelizace nedá posuzovat vnějšími měřítky. Nejvelkolepější sen je v srdci každého konkrétního člověka. Jeho splněním je nalezení cesty ke Kristu.

„Evangelizace – ať už jí říkáme nová, nebo „stará“ – má vést především k našemu obrácení. Mladí k tomu mají často větší odvahu...“

Mons. Jan Vokál

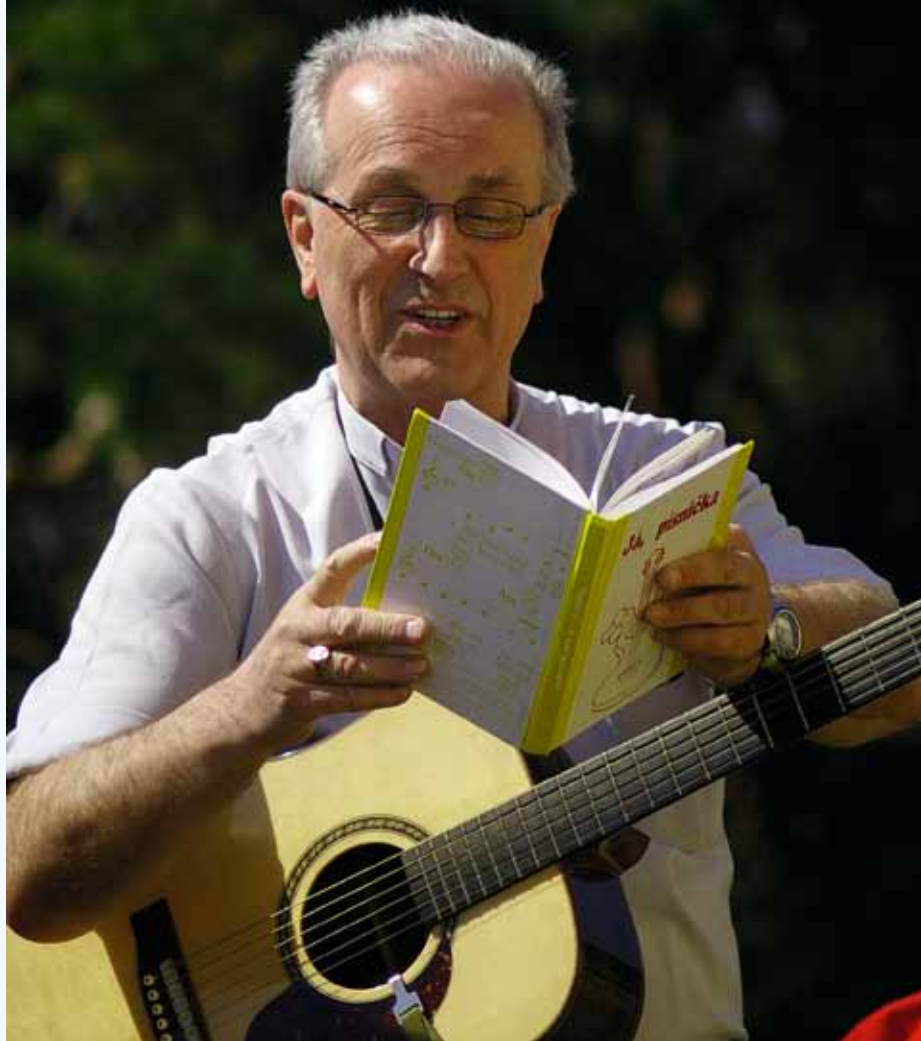
Foto: archiv MSI

Foto: archiv MSI

„V rámci biskupské konference mám na starosti a rád podporuji všechna nová hnutí... Je třeba, aby jednotlivé diecéze, farnosti i jednotliví věřící tato společenství přijali a podporovali, i když třeba sami mají trochu jiné zaměření.“

Mons. František Radkovský

Mons. František Radkovský

Foto: P. Krzysztof Dedek

„... zabývat se pojmy jako je VDĚČNOST, ÚŽAS, TOUHA. Svět kolem nás je plný nevděku, zejména vůči Tvůrci, od něhož máme všechno...“

Mons. Josef Hrdlička

Mons. Josef Hrdlička, pomocný biskup olomoucký

1) Mladí mohou a mají přinést:

Myslím, že by naše mládež měla především reagovat na inspirující výzvy ze setkání s papežem. Též by se měla vracet i k vynikajícím poselstvím mládeži Jana Pavla II. Dále se podílet na duchovních programech Církve ve vlastním národě a diecézi. Teprve pak objevovat prostor vlastní tvořivosti tak, jak ji cítí mládí plné elánu, smyslu pro radost a dobrých nápadů, jak žít opravdové křesťanství. Mladí křesťané by v Církvi měli více pěstovat hlubší

smysl pro krásu, např. pořádat podnětné akce a soutěže v oblasti poezie, recitace, zpěvu, dramatického projevu, hry na nástroje (klavír, housle, flétny, kytary), ovšem na náročnější úrovni než dosud. Umění je dar Ducha Svatého a krása patří k Boží podstatě. Víra, která nevytváří kulturu, je chabá. Opravdová víra je vždy tvůrčí a plodná. Myslím, že v našich mladých křesťanech dřímá netušený a dosud nerozvinutý potenciál těchto darů. To by mohla být výzva.

2) Sen:

Nevěřím na velkolepé sny, ale spíš v reálné vize velkých věcí. Ty se rodí z věcí docela malých. Například se zabývat pojmy, jako

je VDĚČNOST, protože svět kolem nás je plný nevděku, zejména vůči Tvůrci, od něhož máme všechno. Dále rozvíjet ÚŽAS (Chesterton říká: „Svět nezapjde na nedostatek divů, ale údivu.“). Také bych se ještě zmínil o pojmu TOUHA. Mladý člověk, který na těchto hodnotách prohlubuje svůj vztah k Bohu a Ježíši, později pozná i ve vztahu manželské či rodičovské lásky, jak úžas, touha či vděčnost dovede budovat a utvářet i tyto vztahy. I Společenství čistých srdcí má náplň a ideál nesmírně cenný, a to právě v dnešním stavu národa.

*Otázky kladla Anna Bekárková ■
(dokončení příště)*

Nařež jim jako Ježíš!

Foto: Flickr, Flipsen&Gaabstra (CC BY-NC-SA 2.0)

V internetovém přehrávači TémaBox (součást audiosekcce křesťanské internetové televize TV-MIS.cz na <http://temabox.tv-mis.cz>) je nyní kompletní soubor čtyř ročníků duchovních seminářů P. Eliase Velly, týkajících se vnitřního uzdravení, následování Ježíše...

Jde o materiál, který vystačí na několik let, pokud mu budete věnovat pozornost, kterou si zaslouží. Všechny přednášky jsou doplněné názornými příklady:

Co znamená mít stejnou mysl? To znamená, že mám tvůj způsob myšlení. Dělam věci tak, jak to děláš ty. Tak jako kdybys to dělal ty sám. Právě tento význam má „být jedné mysli s Bohem“.

Zvláště svatý Pavel mnohokrát pobízí, ať oblečeme Boží mysl. Ale co to znamená? Dám vám takový příklad.

Setkání s rozzlobenou ženou

Vzpomínám si, jak za mnou přišla jedna rozhněvaná žena. Již dlouhou dobu měla s manželem spor, zda má děti, které zlobí,

pohlavkovat, nebo ne. Manžel byl proti. Říkal, že je třeba s nimi vést dialog, těšit je, motivovat... Ona ale říkala: „Dobře, ale ty se s nimi vidíš maximálně dvě hodiny za den, zato já jsem s nimi pořád. Musím jim občas nějakou tu facku dát...“ Kvůli tomu se s manželem stále hádali. Nyní přišla ke mně a chtěla vědět, kdo má pravdu. Zda ona, nebo manžel.

Obléci Ježíše: vzít na sebe postoj Ježíše jako nějaký oblek a začít se chovat jako Ježíš.

Foto: Flickr, Lame604 (CC BY 2.0)

Kompletní semináře P. Velly v Třebíči: <http://temabox.tv-mis.cz>

Není to záviděníhodná věc, vstupovat do sporů mezi manžely a nepřiklonit se ani na jednu, ani na druhou stranu. A navíc jsem v tu chvíli stál před velmi rozzlobenou ženou. Mohlo to být dost nebezpečné, být na straně manžela. A tak jsem se snažil být trochu diplomatický. Řekl jsem jí: „Myslím, že máte pravdu.“

Odpověděla se znatelným ulehčením: „To jsem si také myslela, že mám pravdu! Věděla jsem, že je dobře děcka občas uhodit.“

Ale pak jsem jí řekl: „Dobře, máte pravdu, ale pod jedinou podmínkou. Ano, můžete použít nějaký prut nebo je můžete bít rukou, ale pod jedinou podmínkou...“

Zeptala se: „A jaká je ta podmínka?“

„Udělej to tak, jak by to udělal Ježíš!“

Začala na mě zírat a pak vyhrkla: „Otče, ale to mění celou situaci...!“

Foto: Flickr, johnk in buffalo (CC BY-NC-SA 2.0)

Obléci Ježíše

Bylo to, jako bych hodil míč před Pána Ježíše, před jeho nohy, a uvědomil jsem si, že když se oblečeme do Ježíšovy myslí, tak nutně změníme řadu svých přístupů a postojů. Mít Ježíšovu mysl znamená být ve společenství s Ježíšem. Být sjednocen s Ježíšem neznamená jen se k němu modlit. Ano, to je také velmi důležité, ale to samo nestačí. Znamená to vzít na sebe postoj Ježíše jako nějaký oblek a začít se chovat jako Ježíš.

Pohlédnout mu do očí

Otcové pouště říkali: Pokud chcete vědět, co je Boží vůle, podívejte se do jeho očí. Když se budete dívat do jeho očí, tak se zeptejte: „Je to správné, co teď dělám?“ A ve většině případů dostaneš velmi jasnou odpověď! Ta žena, která ke mně přišla, hledala můj souhlas. Ale když se podívala na Ježíše, vše se tím změnilo. Jako kdyby se ptala: „Když pohlavkuji své děti, dělám to z lásky? A nebo proto, že jsem nervózní? Je to hněv, který mě vede, nebo to dělám se sebekontrolou?“

Být eucharistickým člověkem

Když se podívám na Ježíše, tak vstupuji do společenství s ním a tím se stávám eucharistickým člověkem. Když přijímám Ježíše v eucharistii, stávám se jedno s ním a on se stává jedno se mnou. Když lékaři dělají transplantaci, je jednou z nejobtížnějších věcí, aby tělo přijalo transplantovaný orgán. A mnohdy ho tělo nepřijme a operace se nepodaří. A když Ježíš do mě vstoupí, chce mě přijmout jako součást sama sebe. Ale když je moje mysl odlišná od něj, tak jsem takovým cizím objektem a nedojde ke spojení...

Ze semináře P. Eliase Velly ■

Doporučujeme kompletní sérii audionahrávek celého cyklu seminářů a duchovních obnov, které vedl v letech 2005, 2007, 2010 a 2012 v Třebíči.

Najdete je na www.TV-MIS.cz a na <http://temabox.tv-mis.cz> – viz boční sloupec na této straně.

TémaBox

přehrávač duchovních přednášek, seminářů, audioknih, kázání...
<http://temabox.tv-mis.cz>

Cyklus čtyř seminářů P. Eliase Velly

Třebíč 2005: Ježíš, lékař – uzdravující

První důvod, proč lidé přicházejí k Ježíši, je, že ho o něco prosí: „Dej mi, uzdrav...“ – a on dává...

1258 minut záznamu

www.tv-mis.cz/titul.php?id=176

Třebíč 2007: Ježíš – učitel

Ježíš z nás chce mít nejen své „pacienty“, ale své žáky – učedníky, kteří ho budou následovat...

976 minut záznamu

www.tv-mis.cz/titul.php?id=175

Třebíč 2010: Ježíš, můj přítel...

... ale nejen žáky, i své přátele, kteří s ním žijí.

1184 minut záznamu

www.tv-mis.cz/titul.php?id=626

Třebíč 2012: Ježíš, můj Pán

Přijmout Ježíše bezvýhradně jako Pána svého života představuje vrchol. Proto tímto tématem cyklus seminářů končí.

964 minut záznamu

www.tv-mis.cz/titul.php?id=861

TémaBox <http://temabox.tv-mis.cz> nabízí velké množství různých přednášek, seminářů, duchovních obnov a kázání (kardinál Tomáš Špidlík, biskupové Karel Herbst, Josef Kajnek a Pavel Posád, P. Vojtěch Kodet, P. Joseph Bill, P. Angelo Scarano, P. Alois Pekárek, P. Pavel Dokládál, P. Pavel Havlát, P. Tomáš Halík, Kateřina Lachmanová, Věra Luxová a mnoho dalších – viz poslední strana časopisu).

<http://temabox.tv-mis.cz>

Teologie těla pro začátečníky

„Teologie těla vyvolává v dnešní Církvi trochu ‚cvrkot‘. Vlastně už spustila něco, co mnozí nazývají ‚sexuální kontrarevolucí‘. Šíří se a nejde zastavit,“ říká Christopher West, uznávaný popularizátor „teologie těla“ Jana Pavla II. Sexuální kontrarevolucí samozřejmě nemyslí popírání sexuality, ale protiklad k sexuální revoluci minulého století, která oddělila sex od zodpovědnosti, předávání života i od skutečné lásky a štěstí. Nemůžeme vám nabídnout celou knihu (tu nabízí nakladatelství Paulínky – viz informace na konci článku), ale zde je alespoň pár myšlenek z ní:

Časovaná bomba

Katolický teolog George Weigel charakterizuje teologii těla Jana Pavla II. jako teologickou časovanou bombu, nařízenou, aby vybuchla s dramatickými následky možná někdy ve 21. století. V tuto chvíli papežova vize sexuální lásky ještě ve větší míře nezačala formovat teologii, kázání a křesťanské vzdělávání Církve. Ale až k tomu dojde, předpovídá Weigel, vynutí si to dramatický rozvoj přemýšlení prakticky o každém z hlavních témat Vyznání víry.

Sex není jen o sexu...

To, jak chápeme a vyjadřujeme naši sexualitu, poukazuje na naše nejhlubší přesvědčení o tom, kdo jsme my, kdo je Bůh, jaký je smysl lidského života, uspořádání společnosti, a dokonce uspořádání vesmíru. Teologie těla Jana Pavla II. je proto víc než jen souborem úvah o sexu a manželské lásce.

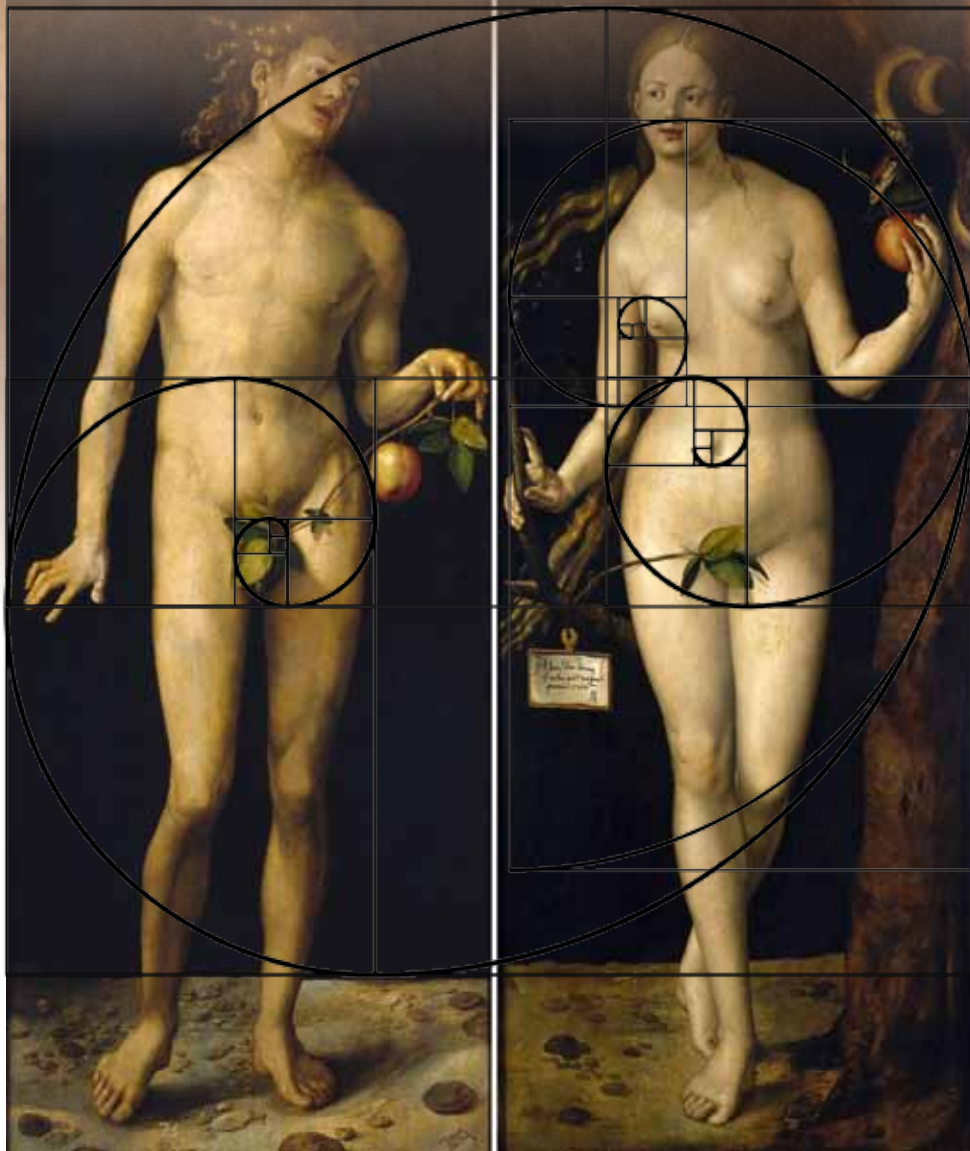

Foto: Wikimedia Commons (Albrecht Dürer: Adam a Eva, 1507); Wikimedia Commons, Dicklyon / koláž: IMS!

Kristus nás učí, že smyslem života je milovat tak, jako miluje on (viz Jan 15,12: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.). Jedna z nejdůležitějších myšlenek Jana

Pavla II. je, že Bůh toto povolání milovat tak, jak miluje on, vepsal do našich těl, když nás stvořil jako muže a ženy, a vybízí nás, abychom se stali jedním tělem (viz

Když srovnáme ohromující vizi lidské sexuality Jana Pavla II. s ochuzenou vizí, kterou nacházíme v současných médiích, je to, jako bychom srovnávali nějaký velmi chutný pokrm na slavnostní hostině s červy prožranými zbytky jídla na dně popelnice.

Foto: Flickr, Eric Parker (CC BY-NC 2.0) / foto na pozadí: Flickr, Peter Alfred Hess (CC BY 2.0)

Gn 2,24: Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své manželce a stanou se jedním tělem.)

Není divu, že se všichni tak zajímají o sex! Spojení muže a ženy je „veliké tajemství“, které nás přivádí – pokud při naší cestě za poznáním neztratíme směr – do nitra Božího plánu s kosmem (viz Ef 5,31–32: Proto opustí člověk otce a matku a připojí se ke své manželce, a ze dvou se stane jeden člověk. Toto tajemství je veliké; mám na mysli vztah Krista a církve.)

Velké nepochopení

Duch má jistě přednost před hmotou. Katechismus katolické církve nás však

učí, že člověk jako bytost tělesná a zároveň duchová vyjadřuje a vnímá duchovní skutečnosti prostřednictvím hmotných znamení a symbolů (čl. 1146). V určitém smyslu je to jediný způsob, jak jako tělesná stvoření vůbec můžeme zakoušet duchovní svět – v hmotném světě a skrze něj, v našem těle a skrze něho. Tím, že na sebe Vtělením vzal lidskou podobu, se s námi Bůh pokorně setkává právě zde – v našem tělesném, lidském stavu.

Mnoho křesťanů naneštěstí vyrůstá

s názorem, že jejich tělo (zvláště jejich sexualita) je základní překážkou duchovního života. Mnozí se domnívají, že křesťanské učení považuje jejich duše za „dobré“ a jejich těla za „špatné“. Takové uvažování nemůže být více vzdáleno od pravého křesťanského pohledu!

Křesťanství a blud manicheismu

Představa, že lidské tělo je špatné, je blud (tj. do očí bijící omyl jednoznačně odsouzený Církví) známý jako manicheismus. Mani, podle kterého se toto chybné učení jmenuje, odsuzoval tělo a všechno, co se týkalo sexuality, protože ve hmotném světě viděl původ zla. Jako křesťané věříme, že všechno, co Bůh stvořil, je velmi dobré (viz Gn 1,31). Jan Pavel II. shrnuje tento zásadní rozdíl následovně: jestliže pro manicheistickou menta- ▷

Katolický teolog George Weigel charakterizuje teologii těla Jana Pavla II. jako teologickou časovanou bombu, nařízenou, aby vybuchla s dramatickými následky možná někdy v 21. století.

Foto: Flickr, M3-DELINÉ (CC BY-NC 2.0) / foto na pozadí: Flickr, Michael Taggart Photography (CC BY-NC 2.0)

*Za každým
hříchem,
za každým
nerozumným
předváděním se
stojí ryzí lidská
touha, která má
být naplněna
skrze Krista
a jeho Církev.*

litu představují tělo a sexualita „antihodnotu“, pro křesťanství naopak zůstávají vždy hodnotou nedostatečně oceňovanou (katecheze z 22. 10. 1980). Jinak řečeno, jestliže manicheismus tvrdí, že „tělo je špatné“, křesťanství říká, že „tělo je tak dobré, že to ani nedokážeme pochopit“.

Problémem naší kultury přesycené sexem tedy není to, že tělo a sex přeceňujeme. Jejím problémem je, že nedokážeme pochopit, jakou hodnotu tělo a sex opravdu mají.

Óda na tělo

Křesťanství nezavrhuje tělo! Katechismus ve skutečné „ódě na tělo“ prohlašuje: „Tělo je stěžejním bodem spásy. Věříme v Boha, který je Stvořitelem těla; věříme ve Slovo,

které se stalo tělem, aby vykoupilo tělo; věříme ve vzkříšení těla, dovršení stvoření a vykoupení těla“ (čl. 1015).

Sakramentalita – svátostná povaha těla

Katolická víra je, pokud jste si toho ještě nevsimli, velice tělesné, smyslové náboženství. Nejistimněji se s Bohem setkáváme prostřednictvím našich tělesných smyslů a skrze „věci“ hmotného světa: skrze obmytí těla ve vodě (křest), pomazání těla olejem (křest, biřmování, svěcení, pomazání nemocných), přijímání Těla a Krve Krista (eucharistie), vyznání hříchů našimi ústy (pokání) a nerozlučné spojení muže a ženy v „jedno tělo“ (manželství).

Foto: Flickr, Www.CourtneyCarmody.com (CC BY 2.0)

*Všechny otázky
ohledně sexuální
morálky jsou
shrnuty v otázce
jediné: Je tento
daný skutek
obrazem Boží
svobodné, úplné,
věrné, plodné
lásky, nebo není?*

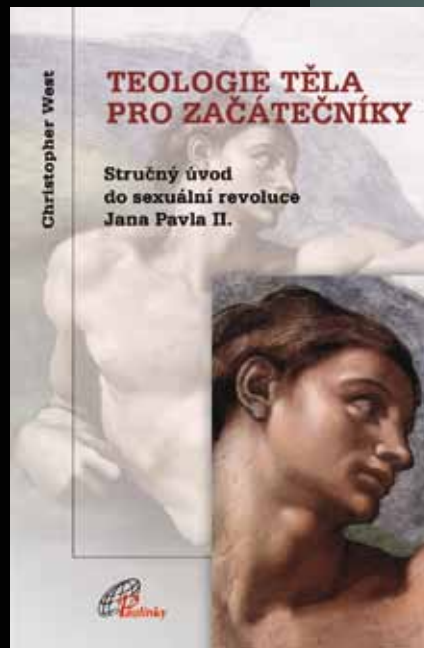
Taktika ďábla

Raně křesťanský spisovatel Tertulián jednou řekl, že ďábel se snaží odporovat Božímu záměru tím, že falšuje svátosti. To je všechno, co může udělat – vzít to, co Bůh stvořil pro naši radost a štěstí (svátosti), a dát tomu svůj vlastní cejch. Například typický americký vysokoškolák brzy zjistí, že smyslem života je opít se a mít nezávazný sex. Dejte těmto napodobením „správný směr“ a objevíte dvě svátosti: eucharistii a manželství.

Víš, co hledáš?

Spojení muže a ženy nám může přinést radost, kterou hledáme, pouze pokud je obrazem Kristovy lásky, která se rozlévá v eucharistii. To je, po čem opravdu tou-

Je masturbace obrazem Boží svobodné, úplné, věrné, plodné lásky, nebo není? Je smilstvo (např. předmanželský sex) obrazem Boží svobodné, úplné, věrné, plodné lásky, nebo není? Je jím cizoložství? Homosexuální chování? Sledování pornografie? A teď to přijde: Je vědomě zneplodněný pohlavní styk mezi manželi obrazem Boží svobodné, úplné, věrné, plodné lásky? Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce. (viz Žid 3,7n)

„Teologie těla“ je pracovní název pro soubor promluv Jana Pavla II. o lásce, manželství, sexualitě a odpovědném rodičovství. Jeho asi sto třicet krátkých promluv, pronesených od září 1979 do listopadu 1984, je mnohými považováno za revoluci ve vysvětlení katolického chápání světa a člověka. Přesto však zůstává „teologie těla“ velké části křesťanů naprosto neznámá. Není snadné přečíst a do všech důsledků pochopit knihu o téměř 600 stranách, psanou hutným filozofickým stylem. Je to, jako když se vydáváme do neprobádané krajiny: potřebujeme průvodce. Právě proto vznikla kniha

Christophera Westa *Teologie těla pro začátečníky*. Překládá ohromující poselství Jana Pavla II. do jazyka běžného čtenáře.

Christopher West: *Teologie těla pro začátečníky*. 144 stran, 175 Kč

Jan Pavel II.: *Teologie těla*. 600 stran, 380 Kč

Vydalo nakladatelství Paulinky. Objednávky na www.paulinky.cz

Více o teologii těla na <http://teologietela.paulinky.cz/>

Foto: Flickr, Arno Arno (CC BY-NC-SA 2.0)

žíme. Při nové evangelizaci musíme být schopni jít na studentský večírek, kde se lidé opíjejí a vyhledávají nedovolený sex, a být schopni říci: „Víte, co tady opravdu chcete? Chcete eucharistii a manželství a katolická církev má obojího v plnosti.“

Znovu si trochu dělám legraci. Znovu to však také myslím vážně. Za každým hří-

chem, za každým nerozumným předváděním se stojí ryzí lidská touha, která má být naplněna skrze Krista a jeho Církev.

Christopher West ■

(vybráno z jeho knihy „Teologie těla pro začátečníky“ – viz boční sloupec na této straně, perex a mezititulky redakce)

Foto: sestra Gregorie

Řekli o „chlebu silných“

„Bůh by nám daroval něco většího, kdyby měl něco většího než sebe samého,“ řekl o Eucharistii svatý Jan Maria Vianney. A co o ní řekli nebo napsali další?

- Ve svaté Eucharistii se sjednocujeme s Bohem tak jako pokrm s tělem. (svatý František Saleský)
- Bylo to, jako bych slyšel hlas shůry: Já jsem pokrm silných; dospívej a potom ze mě jez! Avšak neproměníš mne v sebe, tak jako tělesný pokrm, nýbrž ty sám budeš proměněn ve mě. (svatý Augustin v době svého obrácení)

■ Církvi nejsme proto, že přispíváme do kostelní sbírky, že si navzájem dobře rozumíme nebo že nás osud zavál do určitého společenství, ale proto, že v Eucharistii přijímáme Kristovo tělo a stáváme se jeho tajemným tělem. (YOUCAT – katechismus pro mladé)

■ Nesmíme oddělovat svůj život od Eucharistie. Jakmile to přece jen uděláme, něco se rozbije. Lidé se nás ptají: „Odkud sestry berou radost

a sílu k tomu, co dělají?“ Eucharistie je víc než jen přijímání; je to zároveň ticho Ježíšova hladu. On říká: „Pojďte ke mně!“ Lační po duších. (blahoslavená Matka Tereza z Kalkaty)

■ Nepřijímat – to je jako když někdo zemře žízní hned vedle pramene. (svatý Jan Maria Vianney)

Připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■
(podle katechismu pro mladé YOUCAT)

Skutečným účinkem Eucharistie je proměna člověka v Boha.

sv. Tomáš Akvinský

Foto: archiv MMD

Mariánské misijní dílo (viz www.oblati.cz/mmd) podporuje misionáře i prostřednictvím mešních intencí.

Požádat o slavení mše svaté u nás může každý a v jakémkoli počtu. Tyto mše budou slouženy našimi misionáři na úmysl dárce. Výše mešního stipendia, které je v misiích často jediným příjmem misionářů, ze kterého žijí, činí na jednu mši svatou 150 Kč, na Gregoriánské mše (30 mší po sobě) 5100 Kč. Částky vycházejí ze standardů „Kirche in Not“.

Když budete chtít touto formou pomoci misionářům, můžete peníze zaslat složenkou na naši adresu (Mariánské misijní dílo, Staroklokotská 1, 390 03 Tábor) nebo na naše konto:

Název konta: Mariánské misijní dílo
Číslo konta: 244816241/0300 – Poštovní spořitelna
(na každé poště)
Variabilní symbol pro mešní intence je 900.
Gregoriánská intence na mše má VS 901.

Jeníkovská lednička

Hned na začátku našeho působení na faře v Jeníkově v Severních Čechách, v naší adoptované farnosti (viz článek *Naše radost: adoptivní farnost Jeníkov* na str. 4–8 v *Milujte se!* 13/2010 – dostupné on-line v archivu dosud vyšlých čísel na www.milujte.se), jsme udělali nezapomenutelnou zkušenost se starou ledničkou. Teď už přesně nevím, zda nám ji někdo věnoval, nebo tam zůstala po předchozích obyvatelích, kteří si ji neodstěhovali. Jeníkovská lednička se však stala velkým pojmem a symbolem. To proto, co jsme s ní hned na počátku zažili, než jsme ji vyhodili.

Byla poměrně velká a oválná. Mnozí z nás takovou ještě nikdy neviděli. Kluci, kteří s námi z jihu Moravy do Jeníkova přijeli, si dovezli i dvě PET lahve čerstvého kravského mléka. Hledali, kam mléko uložit. Při té příležitosti kohosi napadlo, že bychom mohli zapnout tu starou ledničku. Třeba ještě funguje. A opravdu. Rozběhla se jedna radost. Měla jen jednu drobnou vadu – dost hlasitý chod. S mírnou nadšátkou mohu říci, že v sousedních místnostech byla slyšet tak, jako kdyby kolem fary jezdil traktor.

Naštěstí je fara poschoďová, a tak kluci přenesli ledničku do přízemí a znovu pustili. Tam si mohla hrčít, jak chtěla. S radostí pak hlásili, že mléko dali přímo do mrazicí přihrádky a že se s námi ráno o ně podělí.

Mléko ale bylo ráno nakyslé. Lednička zklamala. Měla nejen velmi hlasitý chod, ale i mimořádně slabý výkon. Kohosi ještě napadlo jít se podívat, jaký je při tak slabém výkonu odběr elektřiny. Přímou jsme strnuli. Elektroměr se otáčel velmi svižně – jako deska na gramofonu. Tím byl zakončen pokus s jeníkovskou ledničkou. Měla totiž velký příkon, malý výkon a hlasitý chod. To je ta nejhorší kombinace – a to nejen u ledničky, ale i u řady lidí... Z její charakteristiky se časem stalo téměř okřídlené rčení: „... jako jeníkovská lednička – velký příkon, malý výkon a hlasitý chod!“

Paradoxní je, že reklamy a prostředí, ve kterém žijeme, nás vedou k tomu, aby stále rostly naše nároky a naše spotřeba (velký příkon), ale zároveň nás vedou i k lenosti a pohodlnosti (malý výkon). A když ke každé maličkosti, kterou máme

Foto: Flickr, Curtis Gregory Perry (CC BY-NC-SA 2.0)

**...velký příkon,
malý výkon
a hlasitý chod!**

udělat, přidáme ještě spoustu zbytečných řečí (hlasitý chod) – jsme již přesně takoví, jako ta jeníkovská lednička. **Takového spolupracovníka, zaměstnance, dobrovolného pomocníka ve farnosti... bychom asi nechtěli. A chodit s takovým**

klukem nebo děvčetem – či mít dokonce takového manžela nebo manželku? To by byla teprve hrůza... Ale co když jsme sami takoví?!

A tak případ jeníkovské ledničky (velký příkon, malý výkon a hlasitý chod) nabízím jako výzvu k zamyšlení a zpytování svědomí, zda i u nás samých neexistuje s jeníkovskou ledničkou nějaká (třeba i začínající) podobnost.

P. Marek Dunda ■

Foto: Flickr, Martin Stabenfeldt (CC BY 2.0)

Exercicie na moři

Když se řekne exercicie na moři, někomu se vybaví otázka: Je to vůbec možné? Není to něco nepřístojného? Jakže, a na jachtě? Tak to asi nemá s Pánem Bohem moc společného...

Pro mne to byla „schůdná“ cesta...

Je zajímavé, jak zvláště my, „tradiční“ věřící, máme zažitou představu, že to pravé setkání s Bohem můžeme prožít jen někde v kostele či klášteře, nejlépe úplně sami v hluboké meditaci, ve stavu blízcímu se téměř svatosti. A protože mnoho z nás toho není schopno, asi jsme tak tro-

chu rezignovali na možnost, že bychom vůbec mohli něco takového zažít.

Myšlenka exercicií na moři je stará již několik let a dodnes jimi prošly stovky lidí z různých zemí, různých původů, z řad kněží i laiků. Je ale opravdu potřeba jet tisíc kilometrů někam na moře, zdolávat vlny i vítr, abychom posilnili svou víru? Možná je to dobré udělat proto, abychom vyšli Bohu vstříc a také ujeli ze svých stereotypů, opustili své malé „pevnosti“ (rodiny, práce, pohodlí), které strážíme tak, že ani Ježíš se do nich nedostane. Abychom se vydali Bohu i fyzicky napospas. Když člověk zakusí šířku, hloubku a krásu moře, pocítí nebezpečí ve vanoucím větru, začne se najednou zcela přirozeně zamýšlet, kým je vlastně náš Bůh. Najednou cítíme přímo fyzicky, že Hospodin je opravdu mocný a živý.

V říjnu bývá moře bouřlivé

Ve druhém říjnovém týdnu jsem se na jednu z takových plaveb vypravil spolu s dalšími deseti muži (včetně kněze a kapitána). Cítili jsme po dlouhém období duchovní mlačiny touhu zajet skutečně na hlubinu. Tématem našich exercicií bylo proto hlubší vylití Ducha Svatého, se kterým většina z nás kromě čtyř členů posádky neměla dosud žádnou zkušenost. Přestože náš duchovní otec P. Bogdan Stepien měl poctivě připravený program, prožili jsme mnohem víc, než by se lidsky dalo do předu připraveného programu vměstnat.

Láska mezi chapy

Velikým zážitkem pro nás všechny bylo společenství, které jsme od začátku tvořili. Ještě nedávno jsem měl husí kůži už jen při vyslovení tohoto termínu pro skupinu

Projevy lásky mezi muži jsou v dnešní společnosti tak zatížené „homosexualismem“, že prakticky není bezpečný prostor, ve kterém by se muži mohli učit milovat druhé muže.

věřících lidí. Má představa neupřímných úsměvů a prožívání pseudozbožnosti mě přímo děsila. Zvlášť pro nás muže jsou pojmy jako společenství bratří, vzájemná láska, objetí, porozumění, zbožnost velmi neosobní a vzdálené, patřící spíš k rysům ženskosti než mužství. Projevy lásky mezi muži jsou v dnešní společnosti tak zatížené „homosexualismem“, že prakticky není bezpečný prostor, ve kterém by se muži mohli učit milovat druhé muže a poznávat se hluboko na úrovni srdcí či pocítit fyzický projev přátelství, jakým je třeba lidské objetí, bez sexuálního podtextu.

Kristus uprostřed nás

Na lodi obklopené široším mořem bez břehů je zvláštní atmosféra. Musíte

se plně podřídít plavbě. Nemůžete si vždy dělat, co chcete, nemůžete nikam utéct a nemůžete také prakticky nic dělat bez blízkosti ostatních. Zajímavé je, že společný cíl, práce i nebezpečí, které z plavby plyne, zcela nenuceně a přirozeně lidi semkne, takže jim jejich blízkost není nepříjemná. Když do této situace vpusťme Krista, je najednou téměř hmatatelně přítomen. Bohoslužba sloužená v malém společenství a ve stísněných podmínkách v podpalubí najednou nabízí zcela nový prožitek. Lidé kolem stolu přestávají být anonymní, jejich prosby, bolesti i radosti se stávají i vašimi, najednou „vidíte“ před sebou večeradla, učedníky a Ježíše, který je s láskou učil i obsluhoval. Eucharistie v takové atmosféře získává úplně konkrétní a osobní rozměr. Alespoň pro mne

odhalila nové dimenze, které jsem do té doby nevnímal. Eucharistie je úplným fyzickým projevem lásky, která všechno přesahuje. Pocit z této lásky byl pro nás tak silný, že nás zcela prostoupil a přemohl. V takových okamžicích je asi možné prožívat slova svatého Pavla: „Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus.“

Abych to popsal, na to mi nestačí slova...

Asi by vás zajímalo, co se vlastně dělo dál, ale k tomu, abych to popsal, mi slova nestačí a ani nevím, jestli o tom chci psát. Mohu říci jen tolik, že skrze lásku (ve významu, který jsem doposud nepoznal) došlo mezi námi k několika skutečným uzdravením, osvobozením či životním zlomům, které znamenají úplně nový životní směr. Nevěřil jsem, že je možné něco takového prožít. A pokud ano, tak jen na chvíli v euforii, po níž, když vyprchá, zůstane zase jen stará rutina. Bohu díky, mohu říci, že tomu tak není. Ano, přicházejí všední dny, ale Bůh je věrný, dary svého Ducha si nebere zpět...

Pavel Wágner (zkráceno) ■

Skrze lásku (ve významu, který jsem doposud nepoznal) došlo mezi námi k několika skutečným uzdravením, osvobozením či životním zlomům.

„Farář“ Titaniku

Karl Beutel: *Titanic* (2008)

Katastrofa, která stála život více než 1500 lidí, nám může i dnes poskytnout řadu poučení. Těch negativních o nezodpovědnosti, chamtivosti a zbabělosti, ale i pozitivních o obrovské odvaze, smyslu pro povinnost a hrdinství.

Připomeňme si jednoho z hrdinů této tragédie, otce Thomase Bylese, který odmítl místo v záchraném člunu a zahynul s lodí, když do poslední chvíle sloužil těm, kteří z ní nemohli uniknout.

Narodil se 26. února 1870 jako nejstarší ze sedmi dětí Alfreda Bylese, pastora kongregacionalistů. Během studií teologie na Oxfordu v roce 1894 konvertoval

ke katolicismu a při křtu přijal jméno Thomas. Po dostudování nějakou dobu působil na univerzitě a rovněž jako soukromý učitel v rodinách vysoké šlechty. Později odjel studovat teologii do Říma, kněžské svěcení obdržel v roce 1902. V roce 1905 mu byla svěřena farnost sv. Heleny v městečku Chipping Ongar v hrabství Essex.

V roce 1912 byl pozván na svatbu svého bratra Williama, který byl obchodníkem a usadil se v New Yorku. Na cestu vyrazil druhou třídou na Titaniku. Ani během plavby nezapomínal na to, že je kněz. Sloužil svátostmi svým spolucestujícím.

Byl o ně velký zájem, protože na lodi plulo v nižších třídách mnoho katolíků a cesta probíhala o velikonočním oktávu. Mši svatou sloužil i osudného 14. dubna, na který připadla tzv. Bílá neděle, uzavírající velikonoční oktáv. Při nárazu na ledovec se otec Byles zrovna modlil breviář na horní palubě.

Když se loď po nárazu na kru začala potápět, otec Byles pečoval především o cestující III. třídy, uklidňoval je, dával jim požehnání a rozhřešení, modlil se

Willy Stöwer: *Potopení Titaniku* (1912)

Foto: Wikimedia Commons

Krátce před tím, než se loď potopila, byl viděn obklopený asi stovkou cestujících, kterým uděluje generální rozhřešení.

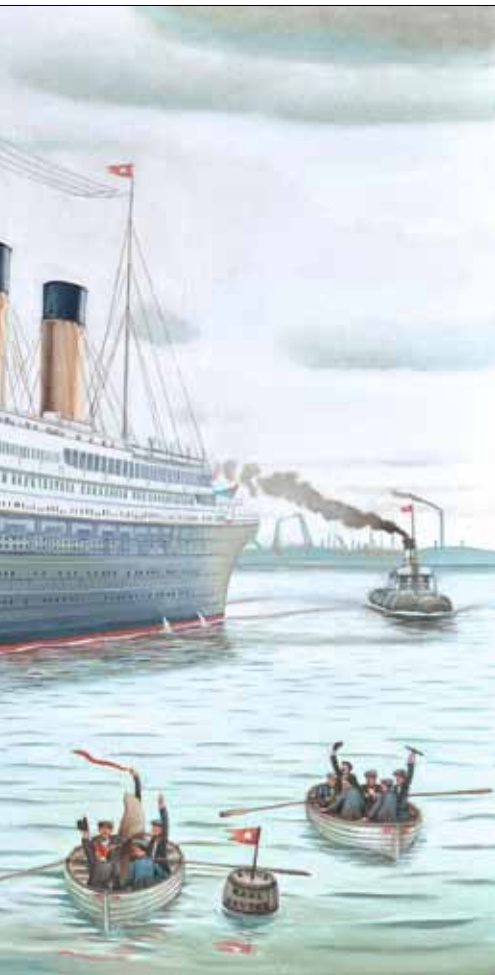

Foto: Wikimedia Commons, Teufelbeutel (CC BY-SA 3.0)

Foto: archiv Joan Byles Barry

„Je mojí povinností setrvat na lodi, dokud jsou na ní duše, které potřebují mé služby.“

P. Thomas Byles

s nimi růženec, vodil ženy a děti na člunovou palubu a pomáhal jim nastupovat do záchranných člunů. Minimálně dvakrát byl přítom vyzván, aby sám do člunu nastoupil, ale odmítl s tím, že nemůže opustit loď, dokud jsou na ní duše, které potřebují jeho služby. Setrval tedy na palubě a dál se staral o své dočasné „farníky“, na které místo ve člunech nezbývalo. Krátce před tím, než se loď potopila, byl viděn obklopený asi stovkou cestujících, jak jim uděluje generální rozhřešení.

Jezuita P. J. Cooreman napsal ve své kondolenci zaslané Williamovi, bratrovovi otce Thomase: „Modlím se za něj, ale abych byl upřímný, mnohem více tíhnu k tomu, prosit jej, aby on orodoval za mne, aby se mi skrz jeho přímlyvu dostalo síly plnit své povinnosti tak, jako to dokázal on.“

Myslím, že to vystihl velice dobře.

Ignác Pospíšil ■

Foto: Flickr, cortto (CC BY-NC-ND 2.0)

Když se loď po nárazu na kru začala potápět, otec Byles pečoval především o cestující III. třídy, uklidňoval je, dával jim požehnání a rozhřešení, modlil se s nimi růženec...

Struktura modlitby růžence

Úvod:

- Znamení kříže • Věřím v Boha
 - Otče náš • 3x Zdrávas Maríá
- (po jménu Ježíš postupně prosíme o tři Božské ctnosti: 1. v kterého věříme, 2. v kterého doufáme, 3. kterého nade všechno milujeme) • Sláva Otci

Pět desátků:

- Otče náš • 10x Zdrávas Maríá
- (po jménu Ježíš se přidávají růžencová tajemství) • Sláva Otci

I. Tajemství radostná (pondělí, sobota):

1. kterého jsi z Ducha Svatého počala
2. s kterým jsi Alžbětu navštívila
3. kterého jsi v Betlémě porodila
4. kterého jsi v chrámě obětovala
5. kterého jsi v chrámě našla

II. Tajemství světla (čtvrtek):

1. který byl pokřtěn v Jordánu
2. který zjevil v Káně svou božskou moc
3. který hlásal Boží království a vyzýval k pokání
4. který na hoře Proměnění zjevil svou slávu
5. který ustanovil Eucharistii

III. Tajemství bolestná (úterý, pátek):

1. který se pro nás krví potil
2. který byl pro nás bičován
3. který byl pro nás trním korunován
4. který pro nás nesl těžký kříž
5. který byl pro nás ukřižován

IV. Tajemství slavná (středa, neděle):

1. který z mrtvých vstal
2. který na nebe vstoupil
3. který Ducha Svatého seslal
4. který tě, Panno, do nebe vzal
5. který tě v nebi korunoval

Po každém desátku:

Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchráň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

Závěr:

• Zdrávas Královno • Oroduj za nás, Královno posvátného růžence, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních. • Modleme se: Bože, tvůj jednorozený Syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu. Dej nám, prosíme, když v posvátném růženci blahoslavené Panny Marie o těchto tajemstvích rozjímáme, ať také podle nich žijeme a dosáhneme toho, co slibují. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Je vhodné ještě připojit modlitbu na úmysl Svatého otce.

Máš mě rád?

Stejně tak se třikrát ptal Ježíš Petra.

Jeden známý lékař byl přeložen v dětské nemocnici na resuscitační oddělení. Málokdo tam vydržel delší dobu, protože tato služba znamenala pohybovat se stále mezi umírajícími dětmi – když překonají krizi, vrací se na běžné oddělení, když ne,

díváte se bezmocně, jak vám dítě umírá před očima.

Vyprávěl, co mu pomohlo u této náročné služby zůstat:

Bylo to o víkend. Seděl u malého chlapce a vypisoval výkazy. Najednou se

Uvědomil si, komu vlastně slouží. A to mu pomohlo zůstat.

ozvalo prosebné: „Strejdo, máš mě rád?“

„Ano, mám tě rád, máme tě všichni rádi. Ale něco píšu, víš?“

Ale ozvalo se znovu: „Strejdo, máš mě rád?“

Znovu zopakoval dítěti svou odpověď.

Při třetí otázce si uvědomil, že stejně tak, třikrát, se ptal Ježíš Petra, než mu řekl: „Pas moje ovečky, pas moje beránky.“

Vstal a vzal chlapce do náruče. A ten vyslovil důvěrnou prosbu: „Strejdo, mohl bys mě dát vyčurat?“ Potřeboval v té intimní záležitosti někoho blízkého. A lékař si při těch opakovaných otázkách uvědomil, komu vlastně slouží. A to mu pomohlo zůstat...

Mons. Jiří Mikulášek (Stříbrné vteřiny. Brno; Cesta, 2000.) ■

Nikdo to z nich nevymaže

Za vlády komunistů prováděl jeden inspektor školení učitelů. Nabádal je k větší důslednosti v boji proti vyučování náboženství ve škole. Říkal: „Nesmíte dovolit, aby děti chodily třeba jen rok do náboženství, protože to už z nich nikdo nevymaže!“

Někdy nám nepřátelé křesťanství sami ukazují jeho cenu a sílu. Jistě se nikdo za několik hodin náboženství v útlém věku nestane hotovým věřícím, ale přece jen je dán nějaký základ k rozlišování dobra a zla ve vztahu k hlasu svědomí.

Když projdete s dítětem křížovou cestu a ono prožije nespravedlivé odsouzení Ježíše, setkání s Matkou, se Šimonem a s Veronikou, už na to nemůže zapomenout. Stane se jiným člověkem. Probudí se v něm soucit, probudí se v něm křesťan.

*Mons. Jiří Mikulášek
(Stříbrné vteřiny. Brno; Cesta, 2000.) ■*

*... nepřátelé křesťanství
sami ukazují jeho
cenu a sílu.*

Foto: Flickr, deserttumpet (CC BY-NC-SA 2.0)

papírek ztratil. A nyní má pocit, že už je na celý život vyřízená...

Nakonec to bylo dobré, že se lísteček ztratil. Alespoň se mohlo toto nedorozumění brzy vysvětlit. Horší to je s námi dospělými, kteří máme takový stále nově „recyklovaný“ seznam obvyklých hříchů ve své hlavě. Místo abychom vždy před přijetím svátosti smíření věnovali čas skutečnému zamýšlení nad svým životem, jen v rychlosti zrecyklujeme seznam šesti až deseti obvyklých hříchů, které většinou říkáme, přidáme ještě jeden nebo dva navíc, „aby to nebylo úplně stejné“ (to ti pilnější), a je to. A protože si ten seznam už více méně naučeného vyznání nosíme řadu let v hlavě, tak nás nemůže zachránit ani to, že bychom jednou ztratili lísteček. A tím pádem také nehrozí, že by se pro nás svátost smíření – i když ji takto rutinně přijímáme pravidelně – mohla stát pomocí k duchovnímu růstu. Protože rutina zabíjí a dokáže zabít i tak velký dar, jakým je svátost smíření.

A co s tím? Vřele vám i vašemu okolí doporučuji knížičku *Příprava na svátost smíření dnes*. Sami užasnete, v kolika oblastech můžete žít lépe a krásněji – to znamená více dle Božího záměru. Je to pomůcka, kterou je pak možno používat častěji. Její kompletní text najdete i na www.milujte.se (můžete si ho tam přečíst, než si objednáte větší počet výtisků i pro šíření ve svém okolí). V tištěné podobě si ji můžete objednat prostřednictvím tiskového apoštolátu A.M.I.M.S. (viz objednávací lístek na této straně a článek na následující straně).

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Rutina zabíjí...

Ztratila jsem hříchy

Začalo mi být divné, proč malá Markétka, která byla před půl rokem u prvního svatého přijímání, najednou přestala chodit ke svátosti smíření. Byla u první svaté zpovědi, po měsíci znovu, pak ještě jednou a pak už nic. Přitom jsem dětem v náboženství několikrát vysvětloval, že pravidelná svátost smíření je velmi důležitá – pomáhá nám duchovně růst.

„Markétko, neměla bys už zase jít ke svaté zpovědi?“ zeptal jsem se jí.

„Já nemůžu,“ odpověděla a tvářila se jako by ji postihlo nějaké velké neštěstí.

„A proč bys nemohla?“

„Protože jsem ztratila hříchy...!“

Její odpověď mě opravdu zaskočila.

„Jak ztratila hříchy...?“ zeptal jsem se nechápavě.

To už měla slzičky v očích: „Já jsem někde ztratila ten lísteček. Já už ho nikdy nenajdu...“

V tu chvíli mně to došlo. Markétka si – snad s pomocí maminky – sestavila lísteček s hříchy k první svaté zpovědi. Použila ho poprvé, za měsíc „zrecyklovala“ hříchy z lístečku podruhé, pak potřetí, a pak se

Vaše adresa:

PSČ:

Podpis:

Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk	kusů
sv. Alfons: <i>Návod na dobrý život</i> (popis viz str. 59; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)	
sestra Cecilie: <i>Útěk sestry Cecilie</i> (napínavé i humorné; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)	
Dunda a kol.: <i>Příprava na svátost smíření dnes</i> (viz str. 39 a 40; A6, 48 stran, 25 Kč)	
Řekli svatí a to platí I. a II. (2 x 777 citátů svatých a blahoslavených; formát A5, 80 + 84 stran, 2 x 20 Kč)	I. díl: II. díl:
Zerhau: <i>Krása a statečnost</i> (legenda o sv. Markétě; formát A5, 40 stran, 10 Kč)	
Zerhau: <i>Vyřídte sijónské dceři</i> (pro nemocné – prožívání týdne...; formát A5, 24 stran, 7 Kč)	
Sedloň: <i>Doprovázení</i> (reflexe k duchovnímu vedení; formát 21 x 12 cm, 44 stran, 10 Kč)	
Sedloň: <i>Poutníkem naděje</i> (myšlenky o naději; formát 21 x 12 cm, 40 stran, 10 Kč)	
Peňáz: <i>Pouť do Říma od A do Z</i> (o pěší pouti ve Svatém roce; formát A5, 84 stran, 20 Kč)	
Peňáz: <i>Pojď na pouť</i> (pěšky – proč a jak?; formát A5, 72 stran, 17 Kč)	

Objednávkový kupon odstříhnete a pošlete na adresu

A.M.I.M.S.

Římskokatolický farní úřad

671 03 Vranov nad Dyjí 20

(je možné objednávat i na internetu

www.amims.net nebo e-mailem

na apostolat@fatym.com,

či telefonicky 515 296 384).

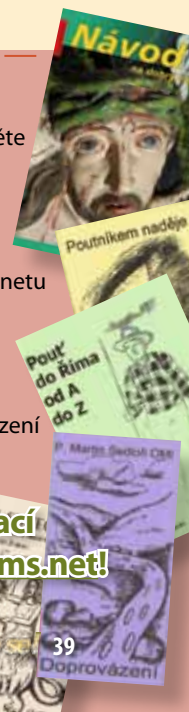
Knihy přijdou na vaši adresu

s příloženou složenkou na uhrazení

příspěvku na tisk a poštovné.

Asi 70 dalších publikací

najdete na www.amims.net!

Rutina zabíjí. Jak jí nepropadnout? Při přípravě na svatou zpověď je třeba si ohlídat následující tři důležité prvky:

Příprava na dobrou svátost smíření

1. Zpytování svědomí

Přípravou ke svaté zpovědi je zpytování svědomí. Kajícník může začít modlitbou k Duchu Svatému.

Pak se snaží s jeho pomocí uvědomit si hříchy, kterých se dopustil od poslední svátosti smíření. Vodítkem k tomu mu mohou být dvě novozákonní přikázání lásky, osmero blahoslavenství (Mt 5,3–12),

teologální a kardinální ctnosti (víra, naděje, láska; rozumnost, spravedlnost, statečnost a umírněnost), desatero Božích přikázání a sedm hlavních hříchů (pýcha, závist, nenávisť, lakomství, smilstvo, nestřídmost a lenost).

Není na překážku si hříchy vypsat na papír – nikdy však nezapomeňme na to, že jde především o po-

stoj našeho srdce, a ne o dokonalý výčet našich hříchů a nedokonalostí.

2. Lítost

Pro svatou zpověď je nejdůležitější vzbudit nadpřirozenou lítost. Ta může být buď nedokonalá – lituji ze strachu z trestů, které na sebe svými hříchy svolávám. Vhodnější však je lítost dokonalá – z lásky. Lituji, protože si uvědomuji, jak moc mě má Bůh rád, co vše pro mě Pán Ježíš vytrpěl a obětoval, a tím víc mě mrzí, že ho svými hříchy urážím.

Pozor: Do svaté zpovědi nepatří sebe-lítost...

3. Předsevzetí

Ještě dříve než kajícník přistoupí ke svátosti smíření, sám si stanovuje předsevzetí. Mělo by se jednat o něco konkrétního a zároveň splnitelného – vždy však jen jedno. Předsevzetí by nemělo být ani moc široké: polepším se ve všem (je totiž předem jasné, že je to nesplnitelné), ale ani neurčité: trochu se polepším... Je vhodné, aby se předsevzetí týkalo úsilí o konkrétní ctnost, která by mohla napomoci k překonání sklonu k jednomu z častěji vyznávaných hříchů. Nebo se může zaměřit i na boj s některým hříchem. Je dobré si dávat opakovaně stejné předsevzetí tak dlouho, dokud není úplně zvládnuto, a pak teprve další. Pokud kajícník denně na tomto předsevzetí pracuje, nastává u něj zřetelný posun k dobrému. A co teprve kdyby důsledně každý rok plně zvládl jedno předsevzetí...

Podle nově vydané příručky „Příprava na svátost smíření dnes“ připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■

Příprava na svátost smíření dnes

Příručka obsahuje:
Základní otázky a odpovědi
Popis průběhu svátosti smíření
Pomůcku pro zpytování svědomí (zpovědní zrcadlo)
Praktické rady pro řešení nelehkých životních situací
Adresář užitečných kontaktů

Může sloužit i jako pastorační pomůcka pro kněze. Publikace je zasílána jen za příspěvek na tisk (doporučená výše 25 Kč) a poštovné. Objednávkový kupon najdete na přecházející straně.

Doporučujeme také publikace *Útěk sestry Cecilie* a *Návod na dobrý život* (vhodné i jako dárek; jde nám o maximální šíření těchto textů, kompletní texty všech tří publikací naleznete zdarma on-line v PDF formátu i na www.milujte.se – je možno si je tam prohlédnout dříve, než si je objednáte v tištěné podobě pro své přátele a známé).

Doporučujeme!

Nakonec jde o věrnost

Foto: Flickr, muckster (CC BY-NC-SA 2.0)

V Německu patří celibát k jednomu z nejvíce diskutovaných témat. *PUR Magazin* se na něj ptal toho, kterého se toto téma bezprostředně týká.

Dr. Klaus Dick, emeritní světitel biskup z Kolína nad Rýnem, žije 60 let v celibátu – způsobem života, který si vědomě a svobodně zvolil.

Otče biskupe, nejde vám už debata o celibátu na nervy? Nebo hůř – nezraňuje vás?

Ano, je to tak. Mohl bych se už cítit uražen. Nakonec jsem si tento způsob života zvolil zcela svobodně a z vlastního rozhodnutí. Jen si představte situaci, že by lidé stále rozumovali o tom, jak neaktuální a nesne-

sitelné je manželství. Tak si můžete představit, jak se cítí kněží, kteří si svůj způsob života zcela vědomě zvolili. Věděl jsem ve 24 letech, když jsem byl svěcen – bylo to tenkrát svěcení na subdiakona (podjáhna) –, přesně, co slibuji.

Nelitoval jste, že nemůžete mít ženu, rodinu?

Tedy litovat, to ne. Vidím to prostě jako oběť, kterou jsem přijal svojí službou pro Církev a pro Pána. Proto se zříkám manželství a rodiny. Ale, a to je také velice důležité a bylo nám to zcela jednoznačně řečeno, kdo by si neuměl představit, že by se mohl stát dobrým manželem a dobrým otcem, ten se nesmí stát knězem!

Ale manžel, otec mají přeci něco, co se jim vrací: lásku své ženy, svých dětí. Co je to pro celibátníka? Co se naskýtá jemu jako ekvivalent?

Zde mohu jen vděčně říct: vrací se to

Kdo by si neuměl představit, že by se mohl stát dobrým manželem a dobrým otcem, ten se nesmí stát knězem!

zpět přesně tak, jak evangelium přislubuje – tedy stonásobně! To mohu jen potvrdit. Tou odměnou je pravá důvěra, která je někomu jako knězi projevována, a velká možnost toho, co lze lidem zprostředkovat – myslím zde jako kněz zvlášť na svátost pokání –, to dává člověku velkou vnitřní radost, když se smí vyslovit Pánovo odpuštění hříchů. ▶

Foto: sestra Gregorie

A co se u celibátu velice přehlíží: že se lze lidem věnovat s mnohem větší intenzitou, než kdyby se měl člověk starat o rodinu. Zcela konkrétně: nemohl bych vykonávat nejméně třetinu nebo ještě více své pastorační činnosti, kdybych měl vlastní rodinu. Nemusím tak odmítnout někoho, kdo by chtěl přijít ještě v devět večer. Při ohledu na ženu a rodinu by to bylo zcela nemožné.

Jak potom vysvětlíte, že tolik kněží v Německu je pro uvolnění celibátu?

Tomu nevěřím. Je dost velký počet kněží, kteří žijí svůj způsob života velice vědomě a přesvědčivě. Jsou jistě také kněží, kteří to vidí jinak. Může k tomu dojít u těch, kteří přijali kněžský úřad z jiného aspektu. Kdo se snad domníval, že během koncilu nebo po koncilu by byla povinnost k celibátu zrušena, a s takovým předpokladem se nechal vysvětit, může pak přirozeně jen litovat, že se mu toho nedostává.

Co mluví proti praxi, která je ve východní církvi, tedy mít jak ženaté, tak i k celibátu zavázané kněze?

U východní církve platí, že ženatí mohou být svěceni, ale ti vysvěcení se nemohou ženit. Tak je tomu u nás s trvalými jáhny. Takové ustanovení pro kněze by muselo

podle mého názoru být ještě hlouběji teologicky promyšleno. Před nějakou dobou jsem mluvil s jedním bulharským farářem východního obřadu, který je velice šťastně ženat, ale který mi také řekl:

... vrací se to zpět přesně tak, jak evangelium přislubuje – tedy stonásobně!

„Kdybych se ještě musel rozhodnout, už bych se neženil.“

Je to zcela prostá zkušenost: Kdo má ženu a vlastní rodinu, musí se jí bezpodmínečně věnovat, být zde stále pro ně – to přece jinak nejde. Každá rodinná starost by pak byla další zátěží k pastoračním záležitostem. Celibát tak dává mnohem větší svobodu, která může být zcela využita pro dobro svěřených lidí.

Jakou cenu má celibát pro Církev ?

Má význam ve zvláštním způsobu života kněze. Stává se tím zvláště zřetelná síla a význam milosti. Kněz musí službu a život spojit zcela v jedno. Způsob, jakým kněz žije, má věřícím pomoci, aby lépe porozuměli jeho působení. Platí ovšem také zásada, že je třeba rozlišovat mezi úřadem a osobou. Kněz může být takový nebo onaký, i takový, že se nikomu nemůže líbit... Ale když celebruje, když mi podává svatě přijímání, pak potkávám Krista. Je to jako velký šek, který někdo dostává jako dar. Je na něm deset tisíc euro a musíte jít

Foto: Flickr, Photochiel (CC BY-NC-ND 2.0)

Foto: Flickr, KatinkaBille (CC BY-NC-SA 2.0)

Časy, ve kterých byl vysoce vážen celibátní způsob života, byly také dobré časy pro manželství.

do banky a nechat si ho proplatit. Nikdo se toho nebude chtít vzdát jen proto, že se mu nelíbí kravata bankovního úředníka. Tak je to také s milostí.

Jaký význam má pro kněze modlitba hodinek – breviáře?

Považuji za špatné, že se to už nebere tak vážně jako dřív. Zřetelně jsme slyšeli, jak nám říkali: bezdůvodně vypustit „hóru“ je těžký hřích. V modlitbě hodinek se spojuje kněz s velkým sborem modlících se Církve – při tom nesmí jeho hlas chybět žádný den. Srovnejme: Někdo je vzdálený dlouho od domova a slíbí své ženě, že jí každý den v určitých časech zavolá. To je přece něco docela jiného, než když řekne: „Uvidíme, kdy spolu zase budeme moci mluvit.“ Ne, pevná vazba potřebuje spojení: „Zavolám ti každý den tehdy a tehdy.“ Tak je to také s modlitbou hodinek.

Takže, jak říkáte, mezi celibátem a manželstvím jsou mnohem větší podobnosti, než by si člověk myslel.

Ano, přirozeně! To zvláštní na kněžství je

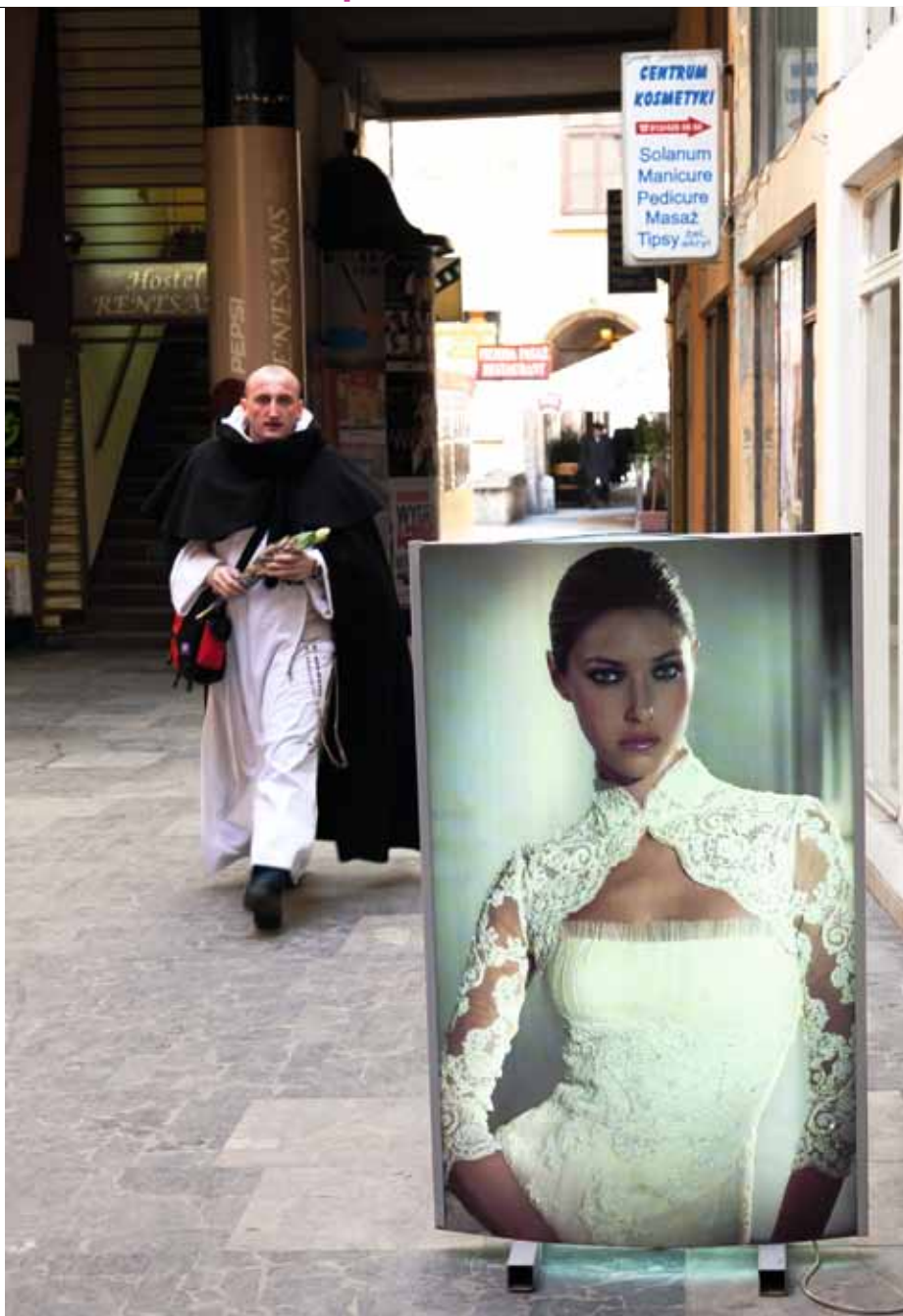

Foto: Flickr, Andy M Taylor (CC BY 2.0)

Kaplan, kterého se zeptají: „Co vlastně děláte, když vás potká hezké děvče?“, odpoví: „Jste přece ženatý. Dělán totéž, co vy.“

presně to samé, co na křesťanském manželství: bezpodmínečná věrnost. A pevná důvěra, že Bůh je zapojen do hry.

Může to být tak, že krize celibátu vnitřně souvisí s krizí manželství?

Ale samozřejmě – tato zkušenost není nová. To se říkalo už dřív: Časy, ve kterých byl vysoce vážen celibátní způsob života, byly také dobré časy pro manželství. Ostatně nakonec jde o věrnost.

Zcela prostě. Kaplan, kterého se zeptají: „Co vlastně děláte, když vás potká hezké děvče?“, odpoví: „Jste přece ženatý. Dělán totéž, co vy.“

V podstatě dnes spočívá nejhlubší důvod pro nepochopení celibátu v tom, že není pochopení už pro to, že sexualita patří jen do manželství.

Připravila Monika hraběnka Metternich (PUR Magazin 1/2012 – zkráceno) ■

Bůh v mém životě

Foto: Flickr, Matt Seppings (CC BY 2.0)

První kontakt

V sedmnácti letech jsem jela na setkání písničkářů do Svojsic. Tam jsem se poprvé ve svém životě setkala s mladými věřícími, kteří mě velmi pěkně přijali mezi sebe, ačkoliv mě nikdy předtím neviděli, a vyprávěli mi o Bohu a svých nedávných konverzích. Zapůsobilo na mě tehdy jejich ohleduplné chování, krajní obětavost, ale i radost a bezstarostnost. Přestože toho s sebou moc neměli, nic jim nechybělo. Také stále zpívali krásné písničky – modlitby. Spontánně jsem se k nim připojovala a žasla, že mě napadala správná slova. Na druhý den se mě zeptali, jestli bych se s nimi nechtěla pomodlit desátek růžence. Nevěděla jsem, co to je, ale šla jsem. Klekli jsme si do trávy kolem kříže vyrobeného z větví a já jsem je poslouchala, jak přidávají za jméno Ježíš ve Zdrávasu události z jeho života. Najednou jsem jasně pocítila, že mě skrze tyto lidi má Někdo velice rád, přestože si to vůbec nezasloužím, a dokonce je mi ochoten odpustit všechno zlé. Nejprve se mi z očí spustily slzy lítosti, pak mě jistota Boží lásky naplnila pokojem a radostí, jaké jsem nikdy předtím nepocítila. Výsledkem bylo dvojnásobné

obrácení – mé a spolužačky Martiny. Pak mě moji noví přátelé ještě vzali na mši svatou a bylo to skvělé. Dosud jsem nikdy nebyla šťastnější než v ty chvíle.

Bůh trpělivě čekal...

Podruhé jsem zaslechla Boží hlas, když jsem studovala na přírodovědecké fakultě v Olomouci a cítila jsem, že zde nejsem na svém místě, protože jsem si ten obor vybírala ještě jako nevěřící a nehledala jsem v tom žádnou Boží vůli. Jakmile jsem vše s důvěrou odevzdala podle Ježíšových slov „nemějte starost o svůj život, váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete, hledejte především jeho království a všechno ostatní vám bude při-

dáno“ (Mt 6,31–33), nestíhala jsem pak žasnout, jak se Pán opravdu do detailů o všechno staral. Nejprve o přípravu na přijetí svátostí, o bydlení a práci v Praze a nakonec o studium na střední zdravotnické škole. Přemýšlela jsem, jak bych se mu mohla odměnit za ta dobrodíní. Snad tím, že dám druhým, třeba těžce nemocným, k dispozici schopnosti a dary, kterými mě obdařil? Ale ani to ještě nebylo ono. Bůh stále trpělivě čekal, až sama pochopím.

Otázka a odpověď

Teprve ve svých jednadvaceti letech jsem si začala klást otázku, zda se mám rozhodnout pro manželství, nebo pro řeholní

Najednou jsem jasně pocítila, že mě skrze tyto lidi má Někdo velice rád, přestože si to vůbec nezasloužím, a dokonce je mi ochoten odpustit všechno zlé.

Podruhé jsem zaslechla Boží hlas, když jsem studovala na přírodovědecké fakultě v Olomouci...

život. To za mě nemohl vyřešit nikdo jiný, a tak mi nezbývalo, než se za to modlit. V té době jsem četla 1. list Korintským a oslovila mě tato věta: „A žena nevdaná a panna se stará o věci Páně, aby byla svatá na těle i na duši.“ (1 Kor 7,34) Byla jsem trochu vyvedená z míry a protestovala jsem. Zнала jsem už i nějaké řeholnice, ale nikdy mě nenapadlo, že bych mohla být jednou z nich. Vždyť sestry byly podle mne převlečení andělé, a k tomu mám tedy hodně daleko. Poznání, že mým Ženicem se má stát Pán Ježíš a vybral si mě dávno předtím, než jsem ho znala, bylo mou velikou radostí, ale trvalo ještě rok, abych mu svobodně mohla říci své *fiat* (tj. „staň se“, srov. Lk 1,38). Když jsem to dokázala přijmout jako vůli Boží, naplnil mě opět úžasný pokoj. Bůh tedy nechce, abych mu „jenom“ sloužila, ale abych mu patřila.

Foto: Flickr, Ed Younison (CC BY-NC-SA 2.0)

Pak už zbývalo jen poznat, kde pro mě ve své prozřetelnosti připravil místo. Ježíš v Matoušově evangeliu říká celníku Levimu: „Pojď za mnou! ... Jděte a naučte se, co znamená: ‚Milosrdenství chci a ne obět.‘ Nepřišel jsem totiž povolát spravedlivé, ale hříšníky.“ (srov. Mt 9,9–13) A to „Pojď za mnou!“ mi v různých situacích stále opakoval. Jednou po mši svatě jsem zůstala sama mlčky v kostele. V tom

... cítila jsem, že zde nejsem na svém místě, protože jsem si ten obor vybírala ještě jako nevěřící a nehledala jsem v tom žádnou Boží vůli.

tichu jsem pochopila, že musí jít stranou všechny moje představy, plány a touhy a že musím nechat jednat svého nebeského Otce. Vždyť On je všemohoucí a já mám být jen nástrojem v jeho rukou. Řekla jsem v duchu: „Půjdu za Tebou kamkoli, buď vůle Tvá.“ Při odchodu z kostela jsem se bezděčně zastavila u nástěnky, na které visel inzerát přibližně tohoto znění:

Dívkám, které zápasí s volbou povolání a chtějí se zcela dát do služeb Bohu řeholním zasvěcením. Vítané jsou mimo jiné zdravotnice. Nebeský snoubenec se nám nevnučuje, ponechává nám svobodnou vůli, ale přesto tiše klepe na naše srdce a doslova žebra a prosí: „Pojďte i vy na mou vinici.“ ▷

Foto: Flickr, Jeremy Wilburn (CC BY-NC-ND 2.0)

Foto: sestra Gregorie

Neboj se, já budu s tebou!

Oči se mi zalily slzami dojetí a štěstí a myslela jsem si: „Bože, kdo jsem já, abych šla?“ Nechápala jsem, jak mě Ježíš může nazvat svojí nevěstou, když mu nedokážu bez bázně říct ani „miluji Tě“, protože vím, že moje láska k němu není dostatečná a tak bezvýhradná jako ta jeho, ale on mě těšil: „Neboj se, já budu s tebou!“ Nemohla jsem říci ne a na inzerát odepsala. Paradox, který svět nechápe, je, že vůbec nezáleží na tom, jak dopadne výsledek, ale zda jsme do svého poslání dali všechno a jsme pro Boha použitelní, i když se zrovna necítíme disponováni.

Epilog

Toto mé vzpomínání a také podobné zkušenosti jiných mě vedly k zamyšlení, proč se vlastně jednotliví lidé pro řeholní způsob života rozhodují. Oslovuje je samotný Ježíš, věčné Slovo, v jejich nitru. Toto volání je něco tajemného. Je to výzva,

Začala jsem si klást otázku, zda se mám rozhodnout pro manželství nebo pro řeholní život.

nabídka či odpověď na naše hledání smyslu a naplnění života, která se odehrává v noci víry a je přijímaná sluchem naší duše v Boží přítomnosti. Asi nikdo ze zasvěcených osob nepochopí, proč právě on byl vybrán k tomuto povolání následovat Krista ve způsobu myšlení a jednání. Snad jenom všichni uznáme, že Bůh sám nám vkládá do srdce tyto touhy a volá, koho chce, jakým způsobem chce a protože chce naše štěstí. Pokud svobodně přijmeme jeho vůli (to naznačuje v tom „chceš-li“), najdeme v ní jeho lásku, kterou mu můžeme vrátit, jen když mu s ní dáme sebe (Pojď za mnou!).

Jitka (titulky redakce) ■

Paradox, který svět nechápe, je, že vůbec nezáleží na tom, jak dopadne výsledek, ale zda jsme do svého poslání dali všechno.

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Zasvěcení a poslání: hlásat Krále, který přichází

Zasvěcený člověk (např. v některém řádu, kongregaci... – pozn. red.) je zcela vydán Bohu, kterého nadevše miluje... Stavem zasvěcení se Bohu Církve zjevuje Krista a ukazuje, jak podivuhodně v ní působí Duch Svatý. Žít své zasvěcení je tedy prvním posláním těch, kteří se hlásí k evangelijním radám. Členové společnosti zasvěceného života jsou však od té chvíle, kdy se oddali službě Církvi, povinni věnovat se misijní činnosti zvláštním způsobem podle povahy své společnosti.

Srov. *Katechismus katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2001.*

Foto: P. Krzysztof Dedeek

Když Bůh volá, tak se stará

Foto: Flickr, Camera on autopilot (CC BY 2.0)

Bůh má vše pěkně ve svých rukou. To jen my na to občas pozapomeneme a zpanikaříme. Občas nás vychovává, abychom mu stále více důvěřovali a nebáli se přijímat jeho řešení. Následující příhoda se mi stala koncem léta v Římě, kde jsem pobýval na studentské koleji a vyřizoval jsem si přitom nástup do německé misijní stanice v Latinské Americe. Jednoho dne jsem nečekaně obdržel telefonát z Německa, že musím hned odjet. Nejprve jsem ale musel do Česka, abych vyřídil všechny potřebné formality... To znamenalo, že následující den musím v Římě sednout do autobusu a vyrazit do Brna. Času bylo málo. Oznámil jsem to svým kolegům. Pochybovali, že se mohu na konci letní sezóny, kdy autobusy jsou stále přeplněné, vůbec dostat domů bez předem zakoupené jízdenky.

S vírou, že vše dobře dopadne a Bůh mě neopustí – vždyť jde o jeho dílo –, jsem přijel druhý den na autobusové nádraží. Na nástupišti čekalo tolik lidí s už zakoupenými jízdenkami, že bylo předem jasné, že autobus bude plně obsazen. Po jeho příjezdu jsem venku rozmlouval s řidičem, zda bych s nimi nemohl nějak jet, že bych klidně i stál – jen ať mě vezme s sebou, nebo ať mi nějak poradí. Nedomáhal mi ani pomoci, ani poradit. Nevěděl jsem, co dál. Odejít? Vzdát to? Vtom se zpoza autobusu vynořil mladý usmě-

vavý muž, přišel ke mně a řekl mi: „Jestli tak nutně potřebujete odjet, já vám poradím. Vidíte tam na konci to nástupiště? Odtud jezdí autobusy do Polska – přes Vídeň, Bratislavu. Je to nová linka a jezdí skoro prázdná. Ten muž byl náhradní řidič, kterého jsem si předtím nevšiml. Na nástupišti stál zrovna polský autobus, který asi za hodinu vyjžděl. S polským řidičem jsem se domluvil a ten mne na druhý den ráno vysadil na jedné ulici v Bratislavě, odkud jsem se tramvají dostal na autobusové nádraží a odtamtud pak do Brna. S polským poloprázdným autobusem jsem měl příjemnou cestu se vším pohodlím...“

Na český autobus v Římě čekalo i několik dalších lidí, kteří také neměli předem zakoupenou jízdenku. Ti to vzdali hned na začátku a odešli. Napadlo mě, že kdyby měli vytrvalost a počkali, dostali by se jako já pohodlně domů...

Když tě Bůh někde chce mít, tak ti také pomůže. Tak se neboj a nevzdávej!

Jsem přesvědčen, že nejen tuto moji cestu řídila Boží Prozřetelnost, protože na mém včasném nástupu na misijní práci záleželo několik dalších roků mého působení na misijní stanici... Již dříve jsem udělal důležitou zkušenost: Když tě Bůh někde chce mít, tak ti také pomůže. Tak se neboj a nevzdávej!

Stanislav ■

(zkráceno – autor svědectví je lékař, který řadu let svého života věnoval nezištné práci na misijních stanicích na několika kontinentech)

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus Řídí Bůh svět a můj život?

Ano, avšak tajemným způsobem. Bůh vše vede cestami, které zná jen on, vstříc konečnému naplnění. Ani na okamžik mu nemůže vypadnout z rukou nic z toho, co stvořil.

V Božích rukou jsou jak velké události dějin, tak i drobné příhody našeho osobního života. Tím však není omezena naše svoboda, protože nejsme pouhými loutkami v Božím odvěkém plánu...

Srov. Youcat. *Katechismus katolické církve pro mladé.* Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

Chodit „značkově“ oblečen

Foto: Flickr, Ed Yourdon (CC BY-NC-SA 2.0)

... obléknout Krista

Ve křtu jsi na sebe oblékl Krista. To je ta největší kvalita, co může člověk obléci.

Šaty dělají člověka

Existují věci, které hýbou světem. Peníze, kariéra, úspěch... Středem pozornosti je také starost, co na sebe, co si obléct. Na oblečení hodně záleží, vždyť kdo by nechtěl dobře vypadat? A navíc oblečení je mocné, protože mění naši postavu. Sami dobře víte, co udělat, když nejste spokojeni se svými křivkami, když chcete na sebe upoutat pozornost druhého. Přiznejme si, že někdy to moc nedopadne, mnozí se za námi otočí, ale jaký k tomu mají důvod? Oblečení souvisí i s úctou k člověku. Všichni bychom se měli snažit, abychom byli přijatelní pro druhé i svým oblečením. A ještě něco: Touhou všech je v oblečení nejen dobře vypadat, ale i dobře se cítit. Cestou k tomu je například oblečení šité na míru a pro mnohé i oblečení značkové. Má se za to, že značkové je kvalitnější, příjemně se nosí a víc vydrží...

Oblékl jsi na sebe Krista

Když je člověk pokřtěný, zaznívají v plné pravdivosti slova: „Oblékl jsi na sebe Krista. Bílé roucho ať je znamením této důstojnosti. Rodiče a přátelé ať tě povzbuzují svědectvím slova i života, abys tuto důstojnost uchoval neporušenou na věky.“ (křestní obřady)

Oblékl jsi na sebe Krista. To je to nejvyšší, co může člověk obléci. To je pravá značka, která se nosí nebo chce nosit. Ať již v provedení s názvem „pokoj v duši“, „láska“, „štěstí a radost“, „perspektiva života“ nebo „život věčný“. Za tuto značku se platí mnohonásobně víc než za běžně dostupná oblečení s podobnými lákavými názvy, ale z jiné nabídky. Velkou část za naše oblečení zaplatil ten, který byl na kříži bez šatů. Ten také prohlásil: „Kdo chce za mnou přijít, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě.“ Mnozí lidé – myslím na lidi pokřtěné – byli značkově oblečeni. Přesto zůstává otázkou: Proč dnes řada lidí, i když získali kvalitu života u Ježíše a s Ježíšem, nakupují spíše ve výprodeji u duchovních „stánkařů“?

Chceme-li chodit oblečeni „v Krista“ – a on je bezesporu „světovou značkou“ –, pak i my musíme něco zaplatit. Jsme schopni mnoho obětovat, jestliže dojdeme k přesvědčení, že Kristus, tato „světová značka“, se dobře nosí – když zakusíme, co to je život v Kristu.

Mrtvole na oblečení nezáleží

V čem chodíme? Na počátku života jsme byli oblečeni v Krista, pak často střídáme oblečení Boží s oblečením světa, nebo dokonce i dábla. Do čeho se obléká svět? Je to marnivost, bezmyšlenkovitě přijímaný názor druhých, lakom-

Za tuto značku se platí mnohonásobně víc než za běžně dostupná oblečení...

Velkou část za naše oblečení zaplatil ten, který byl na kříži bez šatů.

ství, spěch, sobectví, pýcha, hněv, život v mravní špíně, konzumní styl, kariéra... Toto oblečení často pochází z „krejčovské dílny ďábla“. V Boží krejčovské dílně nacházíme oblečení s jiným názvem. Jsou to: láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání (Gal 5,22–23).

A nezapomeňme! Mrtvola, ta nepřemýšlí o oblékání, té je to jedno, do čeho ji oblečou! Pokud je ti jedno, do čeho jsi *duchovně oblečen* – tak co to o tobě, o tvém *duchovním životě* napovídá? Co to naznačuje?

Než půjdeš ven, teple se oblékni!

Než půjdeš ven, teple se oblékni! Tuto větu je častěji slyšet z úst rodičů, když přijde zima. Čím je zima větší, tím oblékáme víc vrstev oděvů. Důvod je prostý: abychom uchovali vlastní tělesné teplo, které vytváří pumpující srdce, dýchající plíce, proudící krev. Čím náročnější je vnější prostředí, do kterého se vydáváme, tím víc záleží na dobrém oblečení. A prostředí, ve kterém se jako křesťané máme dnes pohybovat, je opravdu velmi náročné! O to víc záleží na tom, abychom „byli opravdu dobře oblečení“ – značkově,

Foto: Flickr, Zürich | Zurich | Zurigo (CC BY-NC-ND 2.0)

v Krista. Jinak neobstojíme. Za polární kruh se také nemůže člověk vydat jen v děravých teplácích...

Může se nám stát, že vztah ke Kristu, láska ke druhým lidem, rozhodnutí konat dobré věci chladnou. Proti tomuto ochladnutí životně důležitých postojů je možné jen jedno: „*oblékni na sebe víc Krista*“. Jinak řečeno: tvůj život ať je víc naplněn modlitbou, četbou evangelia, které uvádíš ve skutek, přijímáním svátostí. Významné místo má svátost smíření, která vrací naši duši původní krásu a oživuje „původní barvy“ křesťanského života. Časté přijímání, eucharistie, nás sjedno-

cuje s Kristem a uschopňuje žít stejný styl života, stejné zásady, postoje, vztahy, jako žil Kristus.

Oblečen v Krista a nahlášen k trvalému pobytu

Nikdy nemáme zapomenout na to, že při svátosti křtu jsme byli nejen oblečeni v Krista, ale také přihlášení k trvalému pobytu v nebi. A to je něco velkého, co nám rodiče svým rozhodnutím nechat nás pokřtít zprostředkovali. Teď už ale záleží na nás...

P. Josef Havelka ■

Foto: archiv MŠJ

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Co je to křest?

Křest je cestou z říše smrti do života; je branou do Církve a počátkem trvalého společenství s Bohem.

Křest je základní svátostí a předpokladem pro všechny ostatní svátosti. Sjednocuje nás s Ježíšem Kristem, zahrnuje nás do jeho výkupné smrti na kříži, a tak nás vysvobozuje z moci hříchu, očisťuje od všech osobních hříchů a umožňuje nám spolu s ním vstát z mrtvých k životu, který nekončí. Protože křest je smlouva s Bohem, musí člověk k němu říci své svobodné „ano“. V případě křtu malých dětí vyznávají víru jejich rodiče jako jejich zástupci.

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve*. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.

Foto: 3y.archy PMD

Jak se stát misionářem

Jedním z největších darů, který mohou rodiče svému dítěti dát, je zcela paradoxně naučit ho dávat a dělit se o to, co má. Dát jim zažít to, co s odvoláním na slova Pána Ježíše učil své žáky apoštol Pavel: že člověka dělá šťastnějším, když dává, než když bere (srov. Sk 20,35).

už jako dítě?

I děti z České republiky mohou vstoupit do Misijního klubka a patřit tak do světového společenství „Papežského misijního díla dětí“, které od samého počátku pomáhá chudým dětem v misiích a šíří radost evangelia i mezi nevěřící.

Okénko do historie

V roce 1843 biskup De Forbin-Janson zakládá Dílo dětí a 3. prosince 1880 papež Lev XIII. vydává encykliku *Sancta Dei Civitas*, čímž vyjadřuje plnou podporu Církve tomuto dílu.

Ve svých devíti letech se 12. ledna 1882 stává členkou Misijního díla dětí i malá Terezička z francouzského městečka Lisieux. Později vstupuje do kláštera a provází modlitbou a obětí misionáře jako své bratry. Své srdce rozšiřuje na celý svět, přestože zůstává skrytá v karmelské klauzuře.

„Chci trávit své nebe tím, že budu na zemi neustále pomáhat jiným. Po své smrti sešlu na zemi déšť růží.“

*sv. Terezie z Lisieux
(členka Misijního díla dětí)*

Foto: Flickr, Catholic Church (England and Wales) (CC BY-NC-SA 2.0), catholicpics.co.uk

„V době, kdy se zdá, že všechno vede k rozpadu té základní společné buňky, je potřeba pracovat na tom, aby rodina skutečně byla nebo se znovu stala prvním společenstvím víry. Nejen ve významu jejího přijímání, ale také dělením se o ní, a navíc, aby se rodina stala společenstvím misijním.“

Jan Pavel II.

Motto: Děti pomáhají dětem

Mottem mladých misionářů všech kontinentů sdružených v Papežském misijním díle dětí je: Děti pomáhají dětem. Společenstvím, ve kterých se děti setkávají, říkáme **Misijní klubko**. Klubka vznikají ve školách či školkách, scholách a skautských oddílech, ministrantských skupinkách nebo při farnostech, ale také v rodinách. Hlavním vůdcem všech těchto dětí je Svatý otec, kterému přísluší titul „pontifex“ – stavitel mostů. Proto děti ze všech národů pod vedením papeže staví **MOST**: Modlitbou, Obětí, Službou, Tvořivostí. Tento MOST sblízuje a propojuje vzájemnou modlitbou a láskou celý svět.

Členství v Misijním klubku

Členové Misijního klubka mají dva základní úkoly: denně se pomodlit modlitbu **Zdravas Maria za děti světa** a týdně šetřit na **Misijní bonbónek**. Misijní klubko je pro děti ve věku do patnácti let a hlásit se do něho je možné nejlépe po skupinách, za které zodpovídá dospělý vedoucí. Přihláška je na webu www.missio.cz nebo v národní kanceláři Papežských misijních děl (viz rámeček s kontakty na konci článku). K přihlášení je potřeba hlavně kontakt na dospělého vedoucího a počet dětí ve skupině. Vznik Misijního klubka nebo přijetí nových členů může probíhat slavnostním způsobem při bohoslužbě, např. během 1. svatého přijímání.

Z dílny malých misionářů

Malá Jana řekla mamince na začátku postní doby, že nebude jíst **plátkový sýr**, který měla velmi ráda, a ke svačině chtěla jen chléb s máslem. Několik desítek korun,

„Zvláště všem rodičům a katolickým vychovatelům doporučuji Papežské misijní dílo dětí, jehož cílem je rozvíjení misijního ducha mezi dětmi. To jim dá k dispozici patřičné prostředky, které budou pomoci v misijní výchově jejich vlastních dětí.“

Jan Pavel II.

které pak o Velikonocích dala pro hladovějící děti v misiích, mělo hodnotu, kterou znal jen Pán Bůh a ona. Mladý kluk zase překvapil své rodiče, kteří mu slíbili k Vánocům vytoužené **horské kolo**, že mu bude stačit mnohem levnější dárek, aby tak za zbylé peníze mohli podpořit chudé děti v misiích. Děti z Misijních klubek také hrají **divadlo**, zpívají a pořádají **koncerty** – to vše s výtěžkem pro misie.

Jak může rodina „misionářovat“?

Taková rodina se u nás může přihlásit jako Misijní klubko. Poté jí zašleme formační materiály a během roku od nás bude dostávat pozvánky na misijní ▷

Známe ji dnes jako svatou a patronku misií – svatou Terezii z Lisieux. Kdo se tedy zapojí do misijní činnosti, jistě i sám její přímluvu a blízkost zakusí!

Papež Pius XI. uděluje 3. května 1922 Misijnímu dílu dětí titul „papežské“. V současnosti je rozšířené téměř ve všech zemích světa.

Foto: 2x archiv PMD

Ve všem jsem vám dal příklad, jak se takto vlastní prací máme ujímat potřebných a pamatovat tím na slova Pána Ježíše, protože on řekl: Blaženější je dávat než dostávat.

apoštol Pavel (Sk 20,35)

vyrábějí s rodiči věci pro Misijní jarmark, šetří na Jeden dárek navíc a modlí se třeba misijní růženec. Ve své farnosti mohou po dohodě s panem farářem podpořit Misijní koláč nebo Misijní štrúdlování. Jednou za rok jsou všichni zváni na celostátní Misijní pouť a jednou za 3 roky na Misijní kongres, kde je připraven bohatý misijní program pro děti.

akce a další inspirace. Je pěkné, když si vyrobí podle vlastní fantazie pokladničku na misijní úspory, připraví svíčku a místo třeba v rohu místnosti, kde se

schází k modlitbě za misie, navštěvuje chudé a nemocné ve svém okolí. V rodinách během liturgického roku děti malují vánoční a velikonoční pohled pro misie,

Když jsem jako novokněz vyučoval, zájem o náboženství nebyl valný. S jedním prostředkem jsem docílil netušeného úspěchu. Zájem o misie úplně přetvořil mnohé dítě, skoro nenapravitelné, proto je třeba věnovat v katechezi dětí a v duchovním vedení mládeže otázce misií velkou péčí.

Kardinál František Tomášek

Misie dětí – pohled do světa

Mnohá místa ve světě potvrzují, že už i malé děti mohou velkým způsobem podporovat misie.

V Bangladéši se Papežskému misijnímu dílu dětí (PMDD) říká Šišumongo, což znamená „správné děti“. Papežské misijní dílo je tam nejoblíbenější organizací, do které touží vstoupit každé dítě, dokonce i muslimové!

V Zambii jsou téměř všechny pokřtěné děti členy PMDD, vybírají mezi sebou jídlo, oblečení nebo peníze pro chudé a trpící.

V Polsku, stejně jako i v některých jiných zemích, vstupují děti do Papežského misijního díla často při velké slavnosti Prvního svatého přijímání. Děti, které se připravují na přijetí eucharistie, šetří své úspory, které v den prvního svatého přijímání přinášají do kostela a modlí se za to, aby i jiné děti na celém světě se mohly setkat s Kristem. Tyto cenné finanční dary od dětí putují do misií a podporují chudé. Nikdo však nevyčíslí, jak jsou touto štědrostí a velkorysostí obdarováni sami dárci...

P. Jiří Šlégr, ředitel Papežských misijních děl v ČR ■

Nebojte se...

Rodina se dá různě „imitovat“, ale nedá se nahradit. Rodina je hodnotou, po které touží naprostá většina lidí – 90 procent lidí po ní touží dokonce jako po největší hodnotě, ale bohužel nejsou ochotni jít po cestách, které vedou k cíli. Jsou slova, která by neměla zapadnout. K nim patří i slova našich biskupů o rodině.

Foto: Flickr, ChameCat (CC BY-NC-SA 2.0)

... investovat do budoucnosti!

Můžeme ji imitovat, ale nemůžeme ji nahradit!

Z hlediska společenského poznání nemá dnes rodina žádnou jinou alternativu. Kde jinde se může člověk naučit odpovědnosti? Kde jinde může lépe zrát než v rodině, která je založena na láskyplném, stabilním a rovnoprávném vztahu muže a ženy? **Všechna jiná výchovná zařízení jsou úspěšná jen do té míry, do jaké dokážou fungující rodinu napodobit.** Naše budoucí společnost, a je tím myšlena občanská společnost, bude natolik svobodná, spravedlivá, vlídná a tolerantní, nakolik rodiče dokážou dobře vychovat své děti. To nemůže udělat nikdo jiný. Přes toto všechno se obvykle o rodinu začne

někdo zajímat, až když je před rozpadem. Individualismus a touha po osobním prospěchu, příznačné pro naši dobu, činí rodiny stále křehčími. A prvními oběťmi se pak stávají děti, protože jsou zbaveny opory v jednotě rodičů. Jsou to známé věci a zaměřuje se na ně řada nejen církevních dokumentů, ale i profánních studií.

Touha po cíli a neochota jít po cestě k němu

Jak to vypadá s rodinou dnes? Je zajímavé, že podle nedávno zveřejněné statistiky devadesát procent obyvatel naší země jako největší hodnotu svého života touží najít vhodného partnera a vydržet s ním v jednom manželství. Pro fakt, že je ▶

Život rodičů je knihou, ve které si děti čtou. (svatý Augustin)

Foto: Flickr, Spigoo (CC BY 2.0)

Všechna jiná výchovná zařízení jsou úspěšná jen do té míry, do jaké dokážou fungující rodinu napodobit.

Foto: Flickr, Wavy1 (CC BY-NC-SA 2.0)

Početí a výchova dětí je zdrojem skutečné prosperity společnosti i vás samých...

i mnoho lidí považuje toto nové, v porovnání s nasazením v zaměstnání mnohem náročnější vyřízení, za jakousi dovolenou. Vážíme si rodičů, kteří chápou rodičovskou péči jako nenahraditelnou pro dítě i pro jeho lidské zrání. Proto mají odvahu spokojit se s nižší životní úrovní a investovat (čas i peníze) do dětí.

realita jejich manželství jiná, je uváděno mnoho důvodů. Patří k nim nedostatečná komunikace v rodinách, chybějící pozitivní vzory ve vlastní rodině, přesvědčení, že cesta k úspěšnému životu a osobnímu prospěchu podporovanému společností vyžaduje individualismus, neústupnost, tvrdost, dokonce i určité formy násilí.

A tak jsme svědky toho, jak má dokonce stále méně mladých lidí odvahu se na někoho vázat, založit rodinu a dát život dětem. Bojí se ztráty svobody i zájímavého zaměstnání, které je synonymem pro zajištěnou životní úroveň a je považováno za jediný způsob seberealizace a naplnění

vlastní identity. **Dalo by se říct, že mnoho lidí touží po cíli, ale nejsou ochotni jít po cestách, které k tomuto cíli vedou.**

Děkujeme vám, kteří máte odvahu

Na základě toho, co bylo řečeno, chceme vyjádřit poděkování a uznání všem, kteří se nebojí uváženě vstupovat do manželství a nebojí se mít děti, i když s příchodem dětí do rodiny se radikálně mění nároky na oba rodiče, zvláště na matku, která ve většině případů přebírá hlavní tíhu péče. Zaměstnavatel dává rodičům pro výchovu dítěte jakousi „dovolenou“. Je zvláštní, že

Nebojte se investovat do budoucnosti!

Založení rodiny považujeme přinejmenším za rovnocenné úsilí, jakým je budování profesní kariéry, a práci pro rodinu za stejně přínosnou jako práci place-nou. Nebojte se investovat do budoucnosti a žijte naplnění nadějí, že i okamžité nepohodlí a s ním spojená oběť přinese dobré ovoce. Početí a výchova dětí je jedinečným a nenahraditelným zdrojem skutečné prosperity společnosti i vás samých, i když to naše současná společnost většinou takto neoceňuje.

Děkujeme každému z vás, kteří přijímáte péči a starost o dobro rodiny jako dar i jako nejdůležitější úkol svého života, a také vám, kteří se za to modlíte.

Z listu českých a moravských biskupů k VII. světovému setkání rodin (květen 2012 – zkráceno, perex a titulky redakce) ■

... o rodinu se obvykle začne někdo zajímat, až když je před rozpadem.

Rodina, která se společně modlí, také společně vytrvá. (Matka Tereza)

Foto: Flickr, Billie Hara (CC BY-NC-ND 2.0)

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Proč je rodina nenahraditelná?

Každé dítě je potomkem konkrétního otce a konkrétní matky. Ke svému bezpečnému a šťastnému rozvoji potřebuje lásku a jistotu rodiny.

Rodina je základní stavební buňkou lidské společnosti. Hodnoty a zásady, které jsou prožívány v malém okruhu rodiny, tvoří nutné předpoklady pro existenci solidárního života celé společnosti, protože rodinný život je uváděním do života společnosti.

Srov. Youcat. Katechismus katolické církve pro mladé. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

Řekli o rodině

Je-li v pořádku rodina, bude v pořádku i stát. Je-li v pořádku stát, bude žít v míru celé velké lidské společenství.
Lü Bu We, čínský filozof
(asi 300–236 před Kristem)

Jeden otec je víc než sto učitelů.
George Herbert, anglický básník
a kněz (1593–1633)

Cti svého otce i matku, abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh.
Desatero, Ex 20,12
(asi 13. století před Kristem)

Mezi nejhorší choroby nepatří tuberkulóza a rakovina. Jsem přesvědčena, že mnohem horším onemocněním je stav, ve kterém člověk není chťen a milován.
Matka Tereza z Kalkaty, nositelka Nobelovy ceny, blahoslavená (1910–1997)

Rodina je dobro nezbytné pro národy, je to neodmyslitelný základ společnosti a nesmírný poklad pro manžele na celý jejich život. Je to věc naprosto nenahraditelná pro děti, které mají být plodem lásky a velkorysé, naprosté oddanosti rodičů.

papež Benedikt XVI.

Šťastný je ten, kdo našel štěstí v rodině.
Lev Nikolajevič Tolstoj, spisovatel
a filozof (1828–1910)

Chovej se ke svým rodičům tak, jak chceš, aby se tvé děti chovaly k tobě.

Isokratés, řecký řečník
(436–338 před Kristem)

My rodiče jsme jako básníci. Dojdeme uznání až po smrti.
Poul la Cour, vynálezce
a vychovatel (1846–1908)

**Základem je rodina,
tam vše dobré začíná.**
P. Marek Dunda

Bez rodiny se člověk chvěje zimou v nekonečném vesmíru.
André Maurois, spisovatel a historik
(1885–1967)

**Dětem by se mělo
dostat od rodičů
dvojiho: kořenů
a křídel.**

J. W. Goethe

Sekulární františkánský řád v České republice

Třetí řád byl založen r. 1221 sv. Františkem z Assisi. Jeho jedinečné pochopení evangelia dalo vznik hnutí obnovy, zahrnující také ty, kteří nemohli vstoupit do mužského nebo ženského řeholního řádu. Dnes mezi nás patří věřící ze všech stavů: laici (muži i ženy, svobodní i žijící v manželství) a také diecézní jáhni, kněží a biskupové.

Co je typické pro sekulární františkány? Žít evangelium podle příkladu sv. Františka naplňováním konkrétního poslání – v manželství, v rodině, v práci, ve škole. Svatý František je naplněním Kristova vyzvání: obraťte se a věřte evangelium. Milost obrácení s sebou nese pravdivý pohled na sebe a z ní pramenící kajicnost a na straně druhé důvěru ve všemohoucího Boha, který nás svou láskou obejmje a doplní naši nedostatečnost.

Podrobnosti na www.sfr.cz, www.ciofs.org

Jiří Šenkýř, národní ministr SFR v ČR

Foto: 2x © Fondazione Gianna Beretta Molla

Jana Maria Arcolino Comparini se svým otcem. Dívka byla zázračně zachráněna na přímluvu Gianny Beretty Molla (vlevo se dvěma ze svých dětí).

Svatá Gianna Beretta Molla

(1922–1962)

Představ si tu mimořádnou příležitost, být při svatořečení svého manžela nebo manželky. Takovou příležitost měl 16. května 2004 Pietro Molla, manžel Gianny Beretty Molla. Jeho tři děti stály vedle něj, mezi nimi ta nejmladší, Gianna Emanuela, pro niž její matka obětovala život (pozn. redakce: v těhotenství jí diagnostikovali rakovinu, odmítla léčbu, jejíž nevyhnutelnou součástí byl potrat, a dítě donosila – zemřela týden po porodu). Svata Gianna je první laickou lékařkou, která byla svatořečena.

Než Gianna nabyla přesvědčení, že ji Bůh volá k manželství, pečlivě si to roz-

mýšlela a zvažovala i Bohu zasvěcený život. Meditovala, strávila nějakou dobu v tiché modlitbě a trpělivě čekala, že jí Bůh oznámí svou vůli. V roce 1955, když jí bylo 33 let, si vzala o deset let staršího inženýra Pietra, jehož sestra se dříve u mladé lékařky dr. Beretty léčila.

Dopisy, které Gianna psala v době ročního zasnoubení, prozrazují, do jaké hloubky se tímto novým povoláním zabývala. Několik dní před svatbou psala Gianna Pietrovi o jejich povolání k manželství. „S Boží pomocí a požehnáním uděláme vše, co budeme moci, aby se naše nová rodina stala malým večeradlem, kde

Než nabyla přesvědčení, že ji Bůh volá k manželství, pečlivě si to rozmýšlela a zvažovala i Bohu zasvěcený život.

bude Ježíš Pánem všech našich citů, přání a skutků. Budeme spolupracovat s Bohem na jeho stvořitelském díle; tak Mu dáme děti, které Jej budou milovat a které Mu budou sloužit.“

Ve svém kázání při svatořečení řekl Jan Pavel II.: „Po příkladu Krista, který miloval své a prokázal svou lásku k nim až do krajnosti (Jan 13,1), se tato svatá matka rodiny s hrdinskou věrností držela závazku, který přijala v den svatby... Kéž by naše doba díky příkladu Gianny Beretty Molly znovu objevila čistou a plodnou krásu manželské lásky, která je žita jako odpověď na Boží volání!“

z kapitoly „Čistá láska mladých lidí a vzor svatých“ v listě; pastýřský list mladým lidem „O mravní čistotě“ Komise pro víru Kanadské biskupské konference (viz boční sloupec) ■

Svatá Kateri Tekakwitha

(1656–1680)

Nejstarší portrét Kateri Tekakwithy, namalovaný po její smrti P. Claudem Chauchetièrem SJ

Kateri (Kateřina) Tekakwitha, „Lilie Mohawků“, se narodila roku 1656. Její matka byla pokřtěná Indiánka (Algonkinka), kterou uloupili Irokézové. Když byly Kateřině asi čtyři roky, zemřeli její rodiče a bratr na neštovice. Kateřinu adoptovali teta a strýc, který se stal náčelníkem Želvího kmene. Neštovice jí zohavily obličej a silně poškodily zrak. V důsledku toho byla Kateřina velmi plachá.

V roce 1667 přijala tajně křesťanství, kterému ji učili jezuitští misionáři, a v 18 letech byla pokřtěna. Přes téměř nesnesitelné protivenství – žít v panenství a jako svobodná neodpovídalo kultuře, z níž pocházela – žila statečně svou křesťanskou vírou a čistotou. Její láska k čistotě byla naprostým opakem okolní kultury. Kateřina byla nakonec přinucena uprchnout do misijní stanice Kahnawake na řece sv. Vavřince, jižně od Montrealu.

Celý svůj život pak učila děti modlit se a pomáhala nemocným a starým, dokud sama vážně neonemocněla. Zemřela v Kahnawake 17. dubna 1680 ve věku 24 let. Její poslední slova byla „Jesus Konoronkwa“, což znamená „Ježíši, miluji tě“. Patnáct minut po Kateřinině smrti – před očima dvou jezuitů a všech domorodců kolem – jí zmizely jizvy a její obličej zkrásněl. Dne 22. června 1980 ji Jan Pavel II. jako první domorodou Severoameričanku blahorečil (svatořečena 21. října 2012 – pozn. redakce).

z „Čistá láska mladých lidí a vzor svatých“ v listě „O mravní čistotě“ Komise pro víru Kanadské biskupské konference (viz boční sloupec) ■

Foto: Flickr, Nefertytina (CC BY 2.0) / autor malby: M. Dubois

O mravní čistotě

Komise pro víru Kanadské biskupské konference • Přeložila
Mgr. Michaela Kaňovská, Ph.D.

Pastýřský list mladým lidem o životě v mravní čistotě je nejen poučením, ale především povzbuzením v každodenním úsilí o tuto ctnost. List mimo jiné ve zkratce připomíná několik svatých žen a mužů, kteří byli nápadnými příklady mravní čistoty, bliženské lásky a radosti, opravdovými chrámy, v jejichž těle přebýval Duch Svátý: sv. Augustin, sv. Kateřina Tekakwitha, bl. Pier Giorgio Frassati a sv. Gianna Beretta Molla.

Život v mravní čistotě je trvalou cestou, která vyžaduje jak návod, tak i povzbuzení. Biskupská komise pro nauku víry při Kanadské konferenci katolických biskupů chce mladým lidem na této náročné cestě pomoci a vyjádřit jim svou solidaritu. Proto nabízí několik slov poučení a podpory.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., A6, 32 stran, 39 Kč

Když Bůh s námi, kdo proti nám?

Už jste si někdy připadali jako Daniel v jámě lvové? Myslím, že snad každý křesťan se tak někdy cítil... Jak správně mluvit o Bohu a co těmto lidem říct, když začnou nepřátelsky argumentovat? Ale proč se bát? Vždyť když je Bůh s námi, tak kdo proti nám? V těchto situacích je nejlepší věci spolupracovat s Duchem Svatým a prosit ho o vhodnou myšlenku a slovo.

Byl krásný podzimní večer a my byli se třídou na našem posledním středoškolském výletě. Bylo to v Praze. Po celodenním programu jsme se všichni sešli v jednom pokoji. Začali jsme vzpomínat na ty příjemné čtyři roky na gymnáziu a na to, jaká jsme byli dobrá banda. Jenomže později se debata rozproudila úplně jiným směrem. Začali jsme se bavit o náboženství. Nikdy mi nevadilo mluvit s lidmi o náboženství. Já si vyslechla jejich názor a pak jim na to řekla ten svůj. Ovšem tady nás bylo 30 a jen tři jsme byli věřící. Připadala jsem si jako mezi vlky. Narážky na víru, Boha a učení křesťanské církve se postupně vyostřovaly. V tu chvíli

jsem prosila Boha o správnou myšlenku a slovo. Plynuly hodiny a s debatou jsme skončili až k ránu. Nejvíc mi bylo líto spolužačky, která sice byla pokřtěná, u sva-

***Nikdy mi nevadilo
mluvit s lidmi
o náboženství.
Ovšem tady nás
bylo 30 a jen tři
jsme byli věřící.***

tého přijímání a birmovaná, a do očí mi vpálila, že Bůh neexistuje! Nikdy nezapomenu na ten její zahořklý výraz. Na to, že všechno špatné, co se jí v životě stalo, připsala Bohu...

Představila jsem si, jak se musel cítit Ježíš, když stál sám před rozbouřeným

davem lidí. Když jsme skončili s debatou, všichni jsme šli spát. Ale já nemohla zamhouřit oko. Při představě, jak lidé nenávidí Boha a odsuzují ho, se mi sevřelo hrdlo a začala jsem plakat. Se spolužačkou Májou jsme se za tyto lidi začaly společně modlit a děkovaly Bohu za pomoc a za ten dar víry, který nám dal.

Myslela jsem si, že po takové ostré debatě už někteří spolužáci s námi nepromluví. Vztah mezi námi věřícími a některými spolužáky se opravdu změnil. Ale kupodivu k lepšímu. Začali nás víc respektovat. Chodili k nám pro radu častěji než dřív nebo se mi svěřili s různými těžkostmi či starostmi. Cítila jsem, že se tu noc něco stalo...

Takže když se člověk dostane do takové lvové jámy, je nejlepší důvěřovat Bohu a poprosit ho o pomoc. Neboť když je Bůh s námi, kdo proti nám?

Radka (zkráceno) ■

Foto: Flickr, Martin Cathrae (CC BY-SA 2.0)

Foto: Flickr, Furlined (CC BY-NC-SA 2.0)

Ty lidi mi do cesty poslal Bůh...

Foto: Flickr, tyle_r (CC BY-NC 2.0)

Dalo by se říct, že jsem byl křesťanem na baterky. Sem tam v neděli do kostela a ke zpovědi na Vánoce či Velikonoce. K tomu, abych se mohl milovat s dívkou, stačilo jenom to, abychom se měli rádi a byli si věrní. A když žádná dívka nebyla? Nastoupilo sebeukájení.

Luděk

Skončil jsem školu, našel si práci. Ta pro mě byla ze začátku hodně těžká, ale Pán mi skrze ni přistrčil do cesty skvělého přítele a rádce – asi dvakrát tak staršího Ludka. V práci se nakonec vše v dobré

obrátilo, já tam zakořenil a s Ludkem jsem si začal čím dál víc povídat o víře a duchovnu obecně. Zjistil jsem, že mám dost otázek a že si o tom povídám docela rád, jenže doma tak nějak nebylo s kým. Postupně začala moje proměna. Zjistil jsem, že mě moje závislost svazuje, a začal jsem s ní bojovat. Postupně se mi to dařilo, i když ne úplně. Taky jsem přehodnocoval svůj názor na předmanželský sex.

Radka

A pak jsem potkal Radku. Naše setkání bylo úsměvné a úžasné zároveň. Už tehdy jsem věděl, že jsem ji potkal z nějakého důvodu. Bohužel, náš vztah dlouho nevydržel, ale za to jsme jej udrželi v čistotě. Nakonec přerostl v krásné přátelství. A to byl důvod, proč jsem ji potkal. Věřím, že skrze ni mi dal Bůh poznat, že vztah mezi mužem a ženou nemusí být nutně >

Ta práce byla ze začátku hodně těžká, ale Pán mi skrze ni přistrčil do cesty skvělého přítele a rádce – asi dvakrát tak staršího Ludka.

Foto: Flickr, samthao (CC BY-NC 2.0)

Foto: Flickr, Ed Yourdon (CC BY-SA 2.0)

Luděk mi poradil seznamku na katolik.cz...

sexuální. Navíc jsem si díky ní ujasnil, co vlastně očekávám od životní partnerky. I když není Radka věřící, jsme dosud přátelé a snažíme se občas vídat.

Tereza

Před začátkem dovolených jsem přemýšlel, jak tu letošní strávím. Nechtělo se mi nikam samotnému. Moje kolegyně mi řekla, že existují dovolené pro neza-

dané, a tak jsem začal prohledávat internet. Nemohl jsem najít nic, co by mě zaujalo. V té době jsem se také cítil dost osamělý a Luděk mi poradil seznamku na **katolik.cz**. Poprvé jsem tam nic neobjevil, i když tam bylo několik zajímavých inzerátů. Asi čtrnáct dní jsem tam pak nechodil. Nakonec jsem tam opět zavítal a uviděl inzerát na dovolenou do Dolomit pro všechny nezadané a správné

katolíky. Neváhal jsem a závazně se tam přihlásil, i když jsem musel jet vlastním autem takovou dálku, a ještě mít odpovědnost za spolujezdece. Mezi nimi měla být i Tereza. Když jsme se pak telefonicky domlouvali, kde ji mám v den odjezdu vyzvednout, připadala mi jako „uťáplá“ křesťanka. Ale už cestou přes Rakousko se ukázalo, že si s ní budu rozumět. Naše kamarádství se během pobytu v Dolomitech ještě prohloubilo... Při výstupu na jeden horský vrchol mi pak řekla, jak je ráda, že mě poznala. Připadalo mi, že to není jen přátelské vyznání, ale nijak jsem to tehdy neřešil. Po návratu z Dolomit jsem pak za ní několikrát zajel, protože bydlíme docela blízko od sebe. Vždycky jsem měl pocit, že pro Terezu jsou naše setkání něčím víc, a hlavně že já jsem pro ni víc. Několikrát jsem se jí na to zeptal, ale pokaždé urputně zapírala. Začal jsem se o tom bavit s Luděkem a ten zkušeně tvrdil: „Honzo, kolikrát ti to mám říkat: Je to baba! Myslí jo, říká ne!“ (Pozn. redakce: Tato rada může být v řadě případů dost zavádějící!)

Já jsem se tomu pořád nějak bránil, myslel jsem si, že není můj typ a že se k sobě nehodíme, a vůbec že jsme každý jiný. Tou dobou mě Tereza učila hrát na kytaru a při jedné hodině jsem se na ni zadíval, jak ladí kytaru. Jako by mi v tom okamžiku spadly z očí nějaké zatemňovací brýle. Uvědomil jsem si, že má spoustu krásných vlastností. Stále jsem si ale nebyl jistý jejími city, a tak jsem vyčkával. Jako by to cítila a na příští schůzce mi všechno řekla. Stáli jsme tehdy u ní v bytě asi jeden a půl hodiny, než jsme si všechno řekli.

Je-li úlohou ženy přivádět k Bohu a ne svádět, pak o Terce to platí dvojnásob.

Foto: Flickr, Katie-Landry (CC BY-NC 2.0)

Společenství čistých srdcí

Od té doby uběhlo už pěkných pár týdnů. Máme se rádi čím dál víc, podpíráme se navzájem ve slabých chvílích, začali jsme se spolu modlit a máme skvělého kněze, který na nás dohlíží na cestě k Bohu. Oba dva se také snažíme uchovat náš vztah v čistotě. Chápeme, jak je důležité, aby byl založený na přátelství a porozumění. Nechceme ho ničit hned na začátku touhou, i když je silná. Vždyť o nic nepříjeme, je lepší počkat si na posvěcený svazek. V něm pak můžeme úplně přirozeně naplnit naši lásku i po sexuální stránce. Je-li úlohou ženy přivádět k Bohu a ne svádět, pak o Terce to platí dvojnásob. Má velký podíl na tom, jaký vztah mám nyní k Bohu a že se poslední den v roce chystám vstoupit do Společenství čistých srdcí...

Honza ■

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

Někdy slyším námitku: Usilovat o růst k ideálu čistého srdce je v prostředí, které nás dnes obklopuje, nesmírně těžký úkol. Nebylo by lepší nekomplikovat tím mladým lidem život?

S tím, že úsilí o čisté srdce je v dnešním prostředí těžký úkol, nezbyvá než souhlasit. Zvláště pokud se ve Společenství čistých

srdcí – jak stále zdůrazňuji – čistota srdce neomezuje jen na oblast sexuality. Jenže těžké není synonymem ošklivého! Zkušenost nás učí, že právě ty nejobtížnější věci bývají často těmi nejkrásnějšími. Jistě jste už zažili ten úžasný pocit po úspěšně absolvované náročné zkoušce. Nebo po dokončení nějakého díla. A co teprve

Těžké není synonymem ošklivého!

třeba narození nového malinkatého člověka... Vše opravdu cenné – to, co přináší trvalou radost – vždy něco stojí. Staří lidé říkali: Co nic nestojí, za nic nestojí!

A naopak rozhodně neplatí, že když se člověk vydá zdánlivě pohodlnější nesprávnou cestou, unikne těžkostem. Ano, na začátku – ale pak si to o to víc „zavaří“...

P. Marek Dunda ■

Foto: Flickr, Kristianstads kommun (CC BY-NC 2.0)

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přístupu ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, veď mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu. Amen

Vytiskněte nějaké navíc

Foto: Ondřej P. Vaněček

... dejte je těm, kteří by si je sami nekoupili!

Svým „... vezměte si to a natiskněte nějaké navíc, pro ty, kteří by si časopis sami nekoupili, ale když se k nim dostane, tak si ho rádi přečtou...“ charakterizoval vlastně velmi výstižně „evangelizační model“, který časopis *Milujte se!* používá. Řada lidí, kteří už hodnotu časopisu objevili, na něj přispívá víc, než kolik je doporučená částka, a my ho za to, co je navíc, šíříme všude tam, kde se to jeví jako smysluplné. Nejen že ho posíláme do velkého počtu knihoven, nabízíme ho při setkáních mládeže, ale s pomocí stovek známých i neznámých spolupracovníků *Milujte se!* šíříme časopis v nejrůznějších, někdy i dost netradičních prostředích. Nedávno mě potěšilo, když jsem přišel k paní zubařce a v čekárně mezi časopisy zdravotních pojišťoven bylo i několik různých čísel *Milujte se!*. Už dost ohmataných... Stejně tak mě potěšilo, když jsem přišel do jedné venkovské bytovky, kde mají zvyk, že přečtené časopisy dávají ke schránkám k dispozici sousedům. I tam leželo několik výtisků *Milujte se!*. A když jsem se pak na to ptal, dozvěděl jsem se, že si ho lidé opravdu půjčují.

Milujte se! se takto dostane i k řadě lidí, které osloví natolik, že ho sami začnou odebírat. I díky tomu počet objednaných výtisků stále roste. V době, kdy počet odběratelů většiny křesťanských periodik klesá, nás to těší dvojnásob. Bohu díky – a díky i vám za váš podíl na tomto rozsáhlém evangelizačním díle!

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Charakterizoval velmi výstižně „evangelizační model“, který „Milujte se!“ používá.

Sám asi neměl moc peněz navíc – ještě ve svých osmdesáti letech jezdil často stopem do Znojma, vzdáleného skoro dvacet kilometrů. Také jsem ho několikrát vezl, když jsem ho zahlédl, jak u krajnice mává na auta.

O to víc mě překvapilo, když po vyjití několika prvních čísel časopisu *Milujte se!* jednou přišel po mši svaté do sakristie a v ruce držel pět set korun. Dal mi je se slovy: „Otče, tady je na *Milujte se!*...“ S úsměvem jsem prohodil: „To máte před-

placeno na několik let.“ Nic na to neřekl, ale za čtvrt roku – po tom, co vyšlo nové číslo – přinesl dalších pět set korun! „Ale vždyť vy jste mi už dal pět set korun posledně...“ namítl jsem. „Vytiskněte nějaké navíc a dejte je těm, kteří by si je možná sami nekoupili, ale když je dostanou, tak si je přečtou – třeba někomu mladému...“ byla jeho odpověď. S pětistovkou se pak objevoval téměř po každém novém čísle *Milujte se!* – po celou dobu, co jsem působil ve farnostech na Znojmsku.

Foto: archiv MŠI

Milujte se!

již ve dvanácti jazycích

Z dopisu P. Mieczysława Piotrowského TChr, šéfredaktora mezinárodní redakce časopisu *Milujte se!*

Setkal jsem se s biskupem z etiopijské Addis Abeby. Velice srdečně děkoval všem, kteří se zasluhují svými příspěvky o tisk a zasluky *Milujte se!* v amharském jazyce do Etiopie. Říkal, že pro Církev v Etiopii je to neocenitelná pomoc v evangelizaci a také ve výchově mládeže k čistotě a v přípravě ke svátosti manželství.

V afrických zemích také roste počet požadavků na *Milujte se!* v angličtině (*Love One Another!* – šířené i v Evropě a Severní Americe). Dostáváme odtud též žádosti o výtisky našeho časopisu ve francouzštině – v tomto jazyce ale zatím *Milujte se!* nevychází.

Zkoušíme organizovat distribuci španělského *Amaos*. Připravujeme i první vydání *Milujte se!* v portugalštině pro Bra-

ziíi a Portugalsko. Dostali jsme zprávu z Litvy a Lotyšska, že tam začali s přípravou prvního vydání *Milujte se!* v litevštině a lotyštině.

Milujte se! nyní vychází ve dvanácti jazycích. Nemohli bychom uskutečňovat toto velké dílo evangelizace bez Vašich modliteb a bez Vaší materiální podpory. Proto Vám z celého srdce děkujeme za dosavadní pomoc a prosíme Vás o každodenní modlitbu i o obětování Vašich těžkostí na tento úmysl. Každý den se za Vás v mezinárodní redakci časopisu *Milujte se!* v Poznani modlíme: ráno před prací se modlíme desátek růžence, ve tři hodiny korunku k Božímu Milosrdenství a jednou v týdnu za Vás také sloužíme mši svatou.

Prosím Vás, buďte misionáři, dělte se s ostatními o radost ze své víry, propagujte *Milujte se!* ve svém prostředí, získávejte nové čtenáře. Ještě jednou Vám z celého srdce děkuji a uděluji Vám své kněžské požehnání.

P. Mieczysław Piotrowski TChr,
šéfredaktor mezinárodní redakce
časopisu „Milujte se!“ ■

Prosím Vás, buďte misionáři, dělte se s ostatními o radost ze své víry, propagujte „Milujte se!“ ve svém prostředí, získávejte nové čtenáře.

ABC Kruciaty lásky

1.

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevuji dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když sis to
poslechl, promyslel a promodlil,
běž, žij a šíř to dál!

<http://temabox.tv-mis.cz>

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se